

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 72 / 15 Şubat 1989 / 2.50 DM

GERİLLA ŞIRNAK'TA YİNE VURDU!

Karakola roketatarlı saldırı / Cudi'de pusu

Son dönemlerde ARGK gerillalarının yoğun ataklarla sömürgeci işgal güçlerine ağır darbeler indirdikleri Şirnak'ta 6 Şubat akşamı peşpeşe gerçekleştirdikleri eylemlerle düşmana bir kez daha büyük mal ve can kaybı verildi.

6 Şubat akşamı ARGK gerillaları Şirnak'ın Toptepe köyünde, eskiden okul ve sağlık ocağı olarak kullanılan, ancak daha sonra sömürgeci kolluk kuvvetlerince karakola dönüştürülerek konumlanan binaya yönelik bir baskın eylemi gerçekleştirdiler. Baskında roketatarlarla tahrip edilen karakol binası daha sonra otomatik silahlarla kurşun yağmuruna tutuldu. Bir anda neye uğradıklarını şaşırان sömürgeci ordu askerleri can havli ile silahlarına davrandılarsa da eylem üstünlüğünü elde bulunduran ARGK gerillaları hiç kayıp vermeksizin geri çekilmeyi başardılar. Düşmanın karakolda bulunan gücünden ise

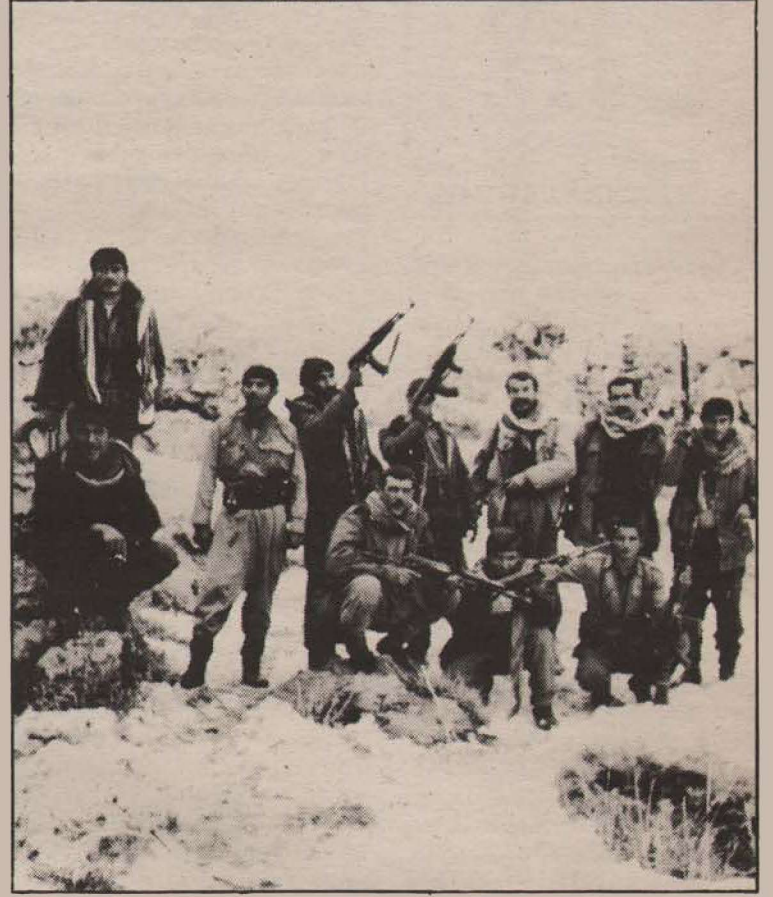
çok sayıda ölü ve yaralı bulunmaktadır.

Karakolun yerle bir edilmesi, düşmana çok sayıda maddi ve manevi kaybın verdirilmesi ardından, ARGK gerillaları bu kez de eylem sonrası operasyona çıkan düşman güçlerini pusuya düşürerek ağır darbe vurdular. Eylem sonrası ARGK gerillalarını yakalamak iddiasıyla operasyona çıkan düşman güçleri Cudi Dağı'nda konumlanan ARGK gerillalarının pususuna düştü. Düşman gücüne roketatarlar ve otomatik silahlarla saldırıan ARGK gerillaları birçok askeri aracı tahrip ettiler. Bu arada devrilen ve tamamen imha olan bir askeri araçta bulunan askerlerden sayısı belirlenemeyen çok sayıda asker ölüren, kalanlar da yaralandılar.

Kayıp vermeden peşpeşe gerçekleştirdikleri eylemlerle ARGK gerillaları Kürdistan'ın her bir köşesini düşman için yaşanmaz kılarak halkın ayağa kalkış ru-

hunu ise her geçen gün daha da bilemektedirler. Mücadeleminin en çok gelişme kaydettiği alanlardan biri olan Şirnak alanı son dönemlerde peşpeşe geliştirilen eylemlerle PKK'nin vuruş tarzının en iyi temsil edildiği alanlardan biri olma konumunu sürdürüyor.

1989 kış aylarını PKK'yi bitirme ayları olarak önüne koyan ve bu amaçla dört bir yanda katliam hazırlıkları ve operasyonlarını sürdüren sömürgeciler dört bir yandan gelen vuruşlarla adeta serseme dönüyor; kendi sonlarının adım adım getirilişini yaşıyorlar. Bir yandan bahar taarruzu için güçlü hazırlıklarını sürdüren ARGK gerillaları ise, diğer yandan hem kitleler içinde örgütlenme faaliyetlerini güçlendiriyor ve hem de her adım başında sömürgecilerle ölüm tuzakları kurarak, Kürdistan'ı sömürgeciler için yaşanmaz hale getiriyorlar.

Sömürgeci Türk devletinin yeni bir vahşeti

● Siirt ve çevresinde gözaltına alınıp da işkenceye katledilenlerle çatışmalarda katledilen savaşçıların cesetleri, Kasaplar Deresi olarak da bilinen Siirt Belediye Çöplüğüne atılıyor.

● Sömürgeci Türk devletinin bu insanlık dışı vahşeti geniş bir tepki gördü. Dünya kamuoyu bu vahşet karşısında tepkilerini gösterdi.

3. SAYFADA

Batı Almanya'daki tutuklu Kürt politikacılarla dayanışma kampanyası

Augsburg'ta işgal eylemi...

Batı Almanya'da tutuklu bulunan Kürdistanlı devrimci politikacılarla dayanışma eylemleri devam etmektedir. Devrimci Kürt politikacıların, bir önceki sayımızda duyurduğumuz gibi başlattıkları açlık grevi, istemlerin kabul edilmesiyle birlikte sonuçlandırılmıştı. Ancak bu, Batı Alman emperyalizminin anti-demokratik uygulamalarının tümünden kaldırıldığı anlamına gelmemektedir.

İşte bu anti-demokratik uy-

gulamalara karşı Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde başlatılmış olan "B. Almanya'daki tutuklu Kürt politikacılarla dayanışma kampanyası" henüz sonuçlanmayıp devam etmektedir. Kampanyanın temel amaçlarından biri de Batı Alman devletinin Kürt politikacıları karşı devam etmekte olan anti-demokratik uygulamalardan vazgeçmesi ve hukuksal çerçevede hareket etmesidir.

Devamı 5. sayfada

Eskişehir Cezaevinde Açlık Grevi

Kısa bir süre önce uzun süren bir açlık grevi eyleminden çıkan Eskişehir cezaevindeki savaş esirleri, daha kendilerini toparlama fırsatı bulamadan sömürgecilerin yeni sal-

dırlarına maruz kalarak yeni bir açlık grevi eylemi başlattılar.

9 Şubat günü, cezaevinde bulunan 119 savaş esiri, 1 Ağustos Genelgesi'ni, tek tip elbise uygulamasını ve direnişlerle kazandıkları haklarının yeniden gaspedilmesini protesto etmek ve kazanımlarını korumak için açlık grevine başladı.

Dünya kamuoyu nezdinde demokrasi havariliğine soyunan sömürgeciler Kürdistan halkına yönelik gün-

deme getirdikleri saldırılarının yönündü şimdi bir kez daha cezaevlerindeki savaş esirleri üzerine yöneltmiş bulunuyorlar. Amaç, kan ve direnişle kazanılan meşru hakları tekrar tekrar gaspederek savaş esirlerini sürekli uğraştırmak, yıpratmak ve boyun eğdirerek bu direniş kalelerini zaptetmek.

Kamuoyunu zindan direnişçilerinin onurlu davalarına omuz vermeye, seslerini duyurmaya çağırıyoruz.

FAŞİST TC'NİN KÜRDİSTAN'DAKİ TERÖRÜ KINANIYOR

■ Yeşilyurt'ta "İnsan pisliği" yedirme olayı, çeşitli çevreler tarafından insanlık dışı olarak değerlendirildi.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde 1988 yılı zaferle kapatılarak, PKK'nin 10. kuruluş yıldönümü ve 11. yıla girişi yaygın eylemlilikle kutlanıyordu. Bu eylemliliğin zirvesine oturan Cudi zafer eylemi ise sömürgeci Türk devletini büyük bir paniğe ve dolayısıyla çaresizliğine verdiği çılgınlığa itecekti. Çünkü, Kürdistan dışında Türkiye'nin büyük metropollerinde de Kürdistan kurtuluş savaşçıları saldırı eylemlerine girişiyorlardı.

Sömürgeci-faşist düşmanın aklısıra, kış mevsimiyle birlikte sert hava koşullarında PKK militanları barınma olanaklarını bulamayacak; böylelikle bir yandan yapılacak operasyonlardan sonuç alınabilecek, diğer yandan ise "pişmanlık yasası" ile militanlar gelip teslim olacaktı. Bu nedenle sömürgeciler, 28 Aralık '88 tarihinden itibaren "Birlik operasyonu" adı altında geniş çaplı hareketlere girişiyorlardı. Hazırlanan planın bir parçası böyle devam ederken; devamında ise

■ Olaya ilişkin ERNK-Avrupa Temsilciliği ve Kürdistan Komitesi birer bildiriyle kamuoyuna açıklamaya yaptılar.

■ Avrupa'nın çeşitli alanlarında Kürdistanlı yurtseverler, işgal, gösteri, boykot vb. protesto eylemleriyle olayı kınadılar.

Frankfurt'ta açlık grevi...

insanlığını satacak kadar alçaklaşan itirafçılar konuşturuluyordu. Tam bir psikolojik savaş ve yenilgiyi örtbas çabasının yoğun uğraşısı içerisine giriliyordu. Ancak tüm bunlara rağmen düşman hedefine ulaşamayacak ve Cizre'de de 2 polislinin hakkettiği ölümlerle cezalandırılmasıyla birlikte çılgınlığını resmen açığa vuracaktı.

Evet, yıllardan beri, "Bizim toprağımızda ve yurdumuz-

dayız... Bizi hiçbir yere süremezsiniz" diyen Yeşilyurt köylülerini göç ettiremeyen düşman, bu kez 15 Ocak'ı 16 Ocak'a bağlayan gece yarısından sonra yediden yetmişe kadar; çocuk-kadın-yaşlı demeden tüm insanları toplayarak Yeşilyurt'ta insanlığın kabul edemeyeceği terörünü sahneliyordu. Sömürgeci Türk ordusunun binbaşı Cafer Çağlayan'ın Yeşilyurt köylülerine

Devamı 4. sayfada

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi sayısız devrim emekçisinin alinteri ve kahramanlığı üzerinde yükselen bir mücadeledir. Tarihteki devrim mücadelelerinden ayrı olarak, daha da karmaşık bir karaktere sahip olması, binyılların üstüste binip kördüğümüne dönüşmüş sorunlarını çözmek görevleriyle karşı karşıya bulunması, Kürdistan halkı ve ülkesinin içinde bulunduğu çağdışı durum ve dünya politikasında ona atfedilen rol ve konum, bu mücadele uğruna sarfedilen çabaların daha da yoğun, emeklerin daha da büyük olmasını gerektirmiştir. Ve bu mücadele nice adsız neferin eşsiz emek ve çabaları üzerinde yükselerek günümüzdeki boyutlarına ulaşabilmiştir.

Bu devrim neferleri arasında Ethem AKCAN yoldaşın ayırdedici bir yeri ve rolü vardır. Kendisine Mehmet Sait ismi ile hitap ederdik, Parti içindeki kod ismiydi bu.

Mehmet Sait yoldaşı, yurt dışına çıktıktan sonra tanıdım. Bir grup yoldaşla birlikte sınırı geçtikten sonra ulaştığımız Ortadoğulu dost bir örgütün bürosunda bizi Patıye ulaştıracak yoldaşı bekliyorduk. Gelen Mehmet Sait yoldaşı. Sımsıcak bir gülümsemeyle hepimizle selamlaştı. Yüzünden sevinç okunuyordu. Şüphesiz ki bu, geleceğin zorlu savaşına hazırlanan devrim neferlerine yeni bir grubun katılmasının sevinciydi. Bizler o dönemde bu çıkışın taşıdığı tarihsel anlamı kavrayacak bilinçten henüz yoksunduk; Parti safalarında uzun denilebilecek bir geçmişimiz yoktu. Bu çıkış, özellikle kendim için, Parti ile ilk kez direkt ilişkiye geçme anlamını taşıyordu. Bu nedenle de bende egemen olan duygu, Partiye ulaşmış olma sevinci ve "Filistin'de eğitim görme" yolunun açılmasından duyulan coşuydu. Partinin içinden geçtiği canalcı dönemin sorunlarını henüz yeterince kavramaktan uzaktım. Ancak, Mehmet Sait yoldaş, dönemin canalcı sorunlarının ve görevlerinin bilincindeydi. Çünkü, dönemin yükünü en ağır bir kısmını omuzlayan bir devrim neferiydi. Yurt dışına çıkış hareketinin emektarlarından biriydi.

Parti önderliğinin yurt dışına çıkarılması gibi son derece önemli ve riskli bir görevi omuzlamış ve başarmıştı. Herkesin kolay kolay kaldıramayacağı böylesi ağır bir sorumluluğu O hiç tereddütsüz üstlenmişti. Görevi yerine getirirkenki duygularını bir raporunda şöyle dile getiriyordu: "O büyük heyecan ve korku karşımı görevin ağırlığı ve sevinci gerçekten dilimi tutmuştu."

Mehmet Sait yoldaş, ulusal kurtuluşçu fikirlerle 1977'lerde

Eşsiz bir devrim emekçisi: ETHEM AKCAN

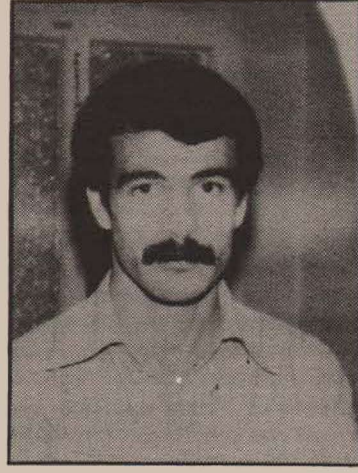
tanışmış ve o tarihten itibaren memleketi olan Suruç'ta propagandadan askeri eylemlere kadar birçok faaliyette yer almıştı. Devrim kaçınlarının bolca çıktığı dönemlerde dahi O, proleter kararlılığı ve davaya bağlılığı ile görevlere sahip çıkmayı biliyordu. Görevlere sahip çıkıştaki bu tutarlılığı ile yoldaşlarının güvenini sağlamıştı. Bu güven temelinde 12 Eylül faşist cuntasının geliştiğinden önce, belirli ön ilişkiler kurma göreviyle Ortadoğu alanına gönderildi. Güney Kürdistan'a yerleşmiş bulunan akraba çevrelerinden başlayarak bu alanda belli çevreler oluşturdu ve daha sonraki yurt dışına çıkış hareketinde önemli yararlar sağlayacak bir zemin yarattı.

Yurt dışında yarattığı bu olanaklardan sonra Partinin emriyle yeniden Kuzey-Batı Kürdistan'a dönen Mehmet Sait yoldaş, burada hayatının en önemli görevlerinden biri olan, Parti Önderliğini yurt dışına çıkarma eylemini gerçekleştirdi. Bundan sonraki yaşamı, kendi deyişiyle en coşkulu ve herkese nasip olmayacak bir ortamda sürdürdüğü faaliyetler içinde geçti. Parti Önderliği ile doğrudan ilişki içinde, Ortadoğu alanında yeni ilişkilerin kurulması, Parti yapısının yurt dışına taşırılması, konumlanması ve mücadelenin çeşitli ihtiyaçlarının karşılanması faaliyeti ile uğraştı. 50-60 dolayında yoldaşın yurt dışına çıkarılıp konumlandırılması, sınırı geçen yoldaşların Partiye ulaştırılması, yurt içindeki mücadele için silah

çalışkanlığı da her türlü işde akla gelen ilk isim olmasına yol açıyordu. Ve O, yıllarca bütün bu görevleri en küçük bir yakınmaya, yılmaya ya da kendine sevdalanmışlığa yer vermeksizin yürüttü.

En belirgin özelliklerinden biri coşkulu oluşuydu. Öyleki, her zaman hayat dolu ve canlıydı. Yoldaşlarıyla ilişkilerinde onlara coşku aşılar, kaynaşır, sağlam bir dostluk ve yoldaşlık ortamı yaratırdı. Bunun için de çok sevilirdi. Partiye, Parti ilkelere bağlılığı herkesin en erkenden farkettiği bir özelliğiydi. Kurallara uyumunda içtendi. Bu onun proleter özelliğinden kaynaklan bir yönüydü.

O bir Parti emekçisi olarak üç yılı aşkın bir süre pratik faaliyetler peşinden koştu durdu. Gecesi-gündüzü bu faaliyetlerle doluydu. Onlarca yoldaşı eğitim kamplarına bizzat ulaştırıyor; onların gelişmelerine tanık oluyor, ancak kendisi çok özlemine duyduğu bu ortama bir türlü giremiyordu. Yıllarca süren pratik faaliyetlilik onda kendini geliştiren yetkinleşmek için eğitimden yararlanma arzusunun derinden yaratıyordu. Ancak pratik görevler, bu görevlerin yakıcılığı kendi eğitiminden fedakarlık yapmasını zorunlu kılıyordu. O da bunun bilincindeydi ama giderek eğitime duyduğu ihtiyaç da artıyordu. Nihayet, 1983 yılı başlarında çok arzuladığı eğitim olanağına kavuştu. Yıllarca sayısı yüzleri bulan kadro ve kadro adayını ulaştırdığı eğitim kamplarına bu kez bir öğrenci olarak kendisi

Ethem AKCAN

lar süren pratik içinde, bizzat Parti Önderliğinin denetiminde ve O'nunla ilişki içinde yürüttüğü faaliyet sürecinde kazandığı deneyim ve özellikler, kampta aldığı eğitimin daha da verimli olmasını sağlıyor; onu yetkinleştiriyordu. Birkaç ay süren eğitim sonunda artık ülke mücadelesine yönelmek için gerekli siyasi, askeri ve kişilik formasyonuna ulaşmış bulunuyordu.

1983 yılı ortalarında Ortadoğu'nun bir kentinde Mehmet Sait yoldaşla tekrar karşılaştık. Eğitimden yeni dönmüştü. Konuşmalarında, ilişkilerinde ve kişiliğinde engin bir deneyimle beslenmiş güçlü bir eğitimin sağladığı olgunluk vardı. Parti içinde Semir-Seher provokatörlerinin geliştirdikleri provokasyona karşı güçlü bir devrimci kin besliyor; Partiye bağlılığını bir kez daha ortaya koyuyordu. Yurt dışında önemli görevler ve sorumluluklarla geçirdiği yılların ardından artık ülkeye dönme talebini ortaya koyuyor, bunun coşkulu bekleyişi içinde bulunuyordu.

Yurt dışındaki faaliyetleri sürecinde Ortadoğu'daki çeşitli dost örgütlerle ilişkilerin geliştirilmesinde de görev almış; Parti çizgisi temelinde yaratılan bu ilişkilerde kişiliği ile de birçok olumlu etki bırakmıştı. Öyle ki, Parti ile ilgili ilişki ve işlerde birçok dost çevrenin başvurduğu bir odak durumuna gelmişti. Yurt dışında yürüttüğü görevler ve kendisinde somutlaşan ilişkilerle adeta "Kürdistan Bağimsız, Birleşik ve Demokratik Cumhuriyeti"nin bir elçisi rolünü oynuyordu. Bu konumundan dolayı, biz yoldaşları kendisine zaman zaman takılır; "Kürdistan'ın bağımsızlığına kavuşmasından sonra bu alanın büyükelçilik görevini sen yürüteceksin" derdik. Bu esprilere güler geçerdi. O'nun tek istediği, ülke topraklarına bir an önce kavuşmak; kavgasını sıcak savaş alanlarında sürdürmekti.

Nihayet 1983 yaz aylarında bu isteği gerçekleşti. Parti, yoğun taleplerini dikkate almış, ülke mücadelesine yönelmesi için karar çıkmıştı. 1983 yazında büyük emeklerle dolu uzun yıllarını verdiği Ortadoğu alanından ayrıldı: Doğu Kürdistan'a gitmek üzere yola çıktı. Giderken büyük bir coşku içindeydi. Adeta yeniden doğmuştu. Kendisini yolcu eden biz yoldaşlarının ülkeye duyduğu özlemi biliyor, "Sıra sizlere de gelecek"

diyordu. Aynı özlemleri paylaşıyorduk, ama biliyorduk ki, O hepimizden daha çok bu gidişi hakketmiş; sırasının hakkını vermişti. Onun için de hepimiz O'nun adına büyük sevinç duyuyor; gelecekte de Parti mücadelesine sonuna kadar kendini katacağı güveniyle yolcu ediyorduk.

Doğu Kürdistan kamplarına ulaştığında o alandaki çalışmalar içinde yer almaya başladı. Ülke mücadelesine hazırlanan birlikler içinde yer alıyor, savaş sanatında yetkinleşmek için eğitimini sürdürüyordu. Diğer taraftan da tüm yoldaşları gibi O da çetin doğa şartları ve imkansızlıklarla dolu zor yaşam koşullarına karşı dişediş bir mücadele veriyordu. Devrimin zorluklarına yabancı değildi; bu nedenle de her zorluğa aynı proleter sabır ve dirençle göğüs geriyordu. Ancak mide hastalığı derinden derine bünyesini kemiriyor, sinsi bir düşman gibi pusuda bekliyordu. Ve bir gün gelen ani bir mide kanaması bu değerli yoldaşı; yıllarca her türlü zorluğu ve tehlikeyi altetmiş bu büyük devrim emekçisini hayattan koparıyordu. Yalçın Kürdistan dağlarında yoldaşları O'nu yeniden hayata döndürecek herhangi bir şey yapamamanın dayanılmaz acısını iliklerinde duyarken O, Kürdistan topraklarında, düşmana karşı yılların içinde biriktirdiği kininamlusunun diliyle dökmeden gitmenin burukluğu içinde isyan ediyordu. En verimli çağında, daha söylenecek çok güzel şeyleri varken sözlerinin yarım kalmasının doğurduğu bir isyandı bu; sömürgeciliğe, her türlü çağdaş gelişmenin ortasında çağdışılığı yaşamak zorunda bırakılmışlığa, coşkulu bir yaşam türküsünün yarıda kalmasına duyulan isyandı. Ve bu nedenle de gözleri açık kaldı Mehmet Sait yoldaşın; bitmemiş türküsünün yarım kalmış direniş dizeleri dilinde olarak, karıştı şehitler ordusuna. Ve ardından böylesine kalles ölümüne isyan eden yoldaşlarını bıraktı. Birçoğunu kendi elleriyle kamplara ulaştırdığı, birçoğunu sınır ötelelerine taşıyarak Partiye kavuşturduğu, her birinin yüreğinde derin minnet, saygı ve güven yarattığı yoldaşlarını...

Ve, bizler, Mehmet Sait yoldaşın emeği geçen yoldaşları başta olmak üzere, tüm devrim neferleri Mehmet Sait yoldaşın anısı önünde bir kez daha saygıyla eğilirken and içiyor ve diyoruz ki;

Yoldaş!

Senin yaşamın boyunca onurlu, engin bir fedakarlık ve bağlılıkla taşıdığın kutsal bağımsızlık ve özgürlük bayrağımız ellerimizden düşmeyecektir!

Senin bizlere devrettiğin silahın, düşmanın en son neferini Kürdistan topraklarından koparıp atıncaya dek susmayacak; namlusunda senin de türkünü söyleyecektir!

Kürdistan devrimi senin ve senin gibi değerli devrim neferlerinin adı ile anılacaktır.

Rêheval

Hüseyin SARIÇİÇEK - Ethem AKCAN

**Sabrın bendini yıktığı yerde
Tahammül en müthiş hünerin oldu senin.
Bekle! Yüzyılların hasretiyle tetikte dursun gözlerin
Parlak sarı sabahlara sevdalı
Bir günebakan çiçeği gibi
Mağrur yüceltilere çevir yüzünü
Barut kokulu şafakların ardından
Sana koşan güneşi bekle.**

ve mermi temin edilip aktarılması, yurt dışındaki çeşitli dost örgütlerle ilişkilerin kurulup geliştirilmesi başlıca görevlerindendi. Ancak O'nun faaliyetleri salt bununla da kalmıyor; arkadaşların günlük yaşam için gerekli ihtiyaçlarından sağlık vb. sorunların çözülmesine kadar her türlü işe koşuyor; gece-gündüz çalışıyor. Karşı karşıya bulunulan dil sorunu kadar, O'nun girişkenliği, fedakarlığı ve

gitti. Diğer yoldaşlarıyla birlikte askeri ve siyasi eğitimden geçti; kişiliğini dönüşüme uğrattı daha da yetkinleşmenin yoğun çabasına girdi. Artık bir tek amacı vardı: Bir an önce eğitimini tamamlayıp ülkeye dönmek ve silahlı kurtuluş mücadelesinin içinde yer almak.

Bu amacına ulaşmak için eğitime dört elle sarıldı; askeri ve siyasi yönden güçlenmek için tüm çabasını ortaya koydu. Yıl-

Sömürgeci Türk devletinin yeni bir vahşeti

Sömürgecilerce öldürülen devrimci ve yurtseverlerin Siirt'te Kasaplar Deresi olarak bilinen yere atıldığına ilişkin haber 2000'e Doğru dergisince geniş bir şekilde duyuruldu. Derginin muhabirinin yörede yaptığı araştırma ve görüşmelerin sonuçları da aktarılıyor. Muhabir, Kasaplar Deresi çevresinde oturanlarla yaptığı görüşmede derenin cesetlerle dolu olduğunu söylediklerini de yazıyor.

Kasaplar Deresi'nde cesetlerin bulunması, bir köpeğin insan ayağı bulması ile açığa çıkıyor. Halk yaptığı araştırmada bir cesetle karşılaşılıyor. Olaydan haberdar olan polisler, alelacele olay yerine gelip, cesedi başka bir yere götürüyorlar. Bu acelecilikle suçlarını gizlemeye çalışıyorlar. Olayın duyulmasını engellemek istiyorlar.

Batman, Siirt ve çevresinde 1000'i aşkın yurtseverin gözaltına alınıp işkencelerden geçirildiği dönemde, bu olay bir kez daha gündeme geliyor. 2000'e Doğru dergisinin muhabiri yaptığı araştırmalarda daha korkunç gerçeklerle karşılaşılıyor. Konuştuğu kişiler çöplüğün cesetle dolduğunu söylüyorlar.

Dergiden bu bölümü olduğu gibi aktarıyoruz: *"Siirt SHP eski İl Başkanı Avukat Zübeyir Aydar, Siirtli Yasin Akdağ, Mehmet Birlik, Mehmet Ozanısarlarla belirtiyor, 'Siirt çöplüğü ceset dolu.' Siirt'te kime sorsanız, 'Şehrin çöplerinin atıldığı Kasaplar Deresi gözaltında kaybolan ve çatışmada ölenlerin cesetleriyle dolu' diyor. Zübeyir Aydar şöyle dedi: 'Çöplük mezarlık oldu. Siirt'te bunu bilmeyen yok. Yetkililer ise duymadık, görmedik, bilmiyoruz diyorlar. TV'de, basında şu kadar terörist ölü olarak ele geçirildi deniyor. Basına yansımayanlar da cabası. Soruyorum bu kadar ölüyü ne yapıyorlar.'"*

"16 Mayıs 1986. Yer: Kızıltepe'nin Dikke köyü. İsmail Ağa ve oğlu Mehmet Ağa, 'Bölücü faaliyetlere destek' gerekçesiyle gözaltına alınırlar. Bir daha da kendilerinden haber alınmaz. Yusuf Ağa, amcası ve amcasının oğlu için, öldürülüp Kasaplar Deresi'ne atıldığından emin olduğunu söylüyor. Nasıl bu kadar emin olduğunu sordüğümüzda ise, 'Burada işkence sonucu öldürülen her insanın son durağı Kasaplar Deresi oluyor'" diye yanıtlıyor.

Hasan Akar, 10 Nisan 1985 günü İdil'in Sulak köyünden gözaltına alınır. Önce Cizre, sonra Şırnak'a götürülen Akar, işkence sonucu ölür. Annesi Bedria Akar anlatıyor: "Oğlumu götürdükle-rinin ikinci günü geldiler. Başlarında aynı yüzbaşı vardı. Oğlun arabadan atlayarak kaçmaya çalışırken kafasını tampona çarptı, öldü dediler. Oğlumun öldüğüne ilişkin bir de kağıt imzalatılır. Çırpınıp durdum ama cesedini vermediler. Gözaltından çıkan Midyatlı birinin evimize gelip anlatıldığına göre, oğlum Kasaplar Deresi'ne atmışlar."

Bunlar anlatılan örneklerden bazıları. Bunlar gibi daha birçok devrimci ve yurtseverin cesedi Kasaplar Deresi'ne atılmıştır. 2000'e Doğru muhabirinin Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu ile yaptığı röportajda, özel savaş uygulamalarının başı bu faşist cani'de olduğunu Kasaplar Deresi'nde olduğunu söylüyor. Bir soru üzerine özel savaşın başı, bu

faşist celladın açıklamaları şöyle: *"Şimdi bakın ben olayı ilk kez sizden duydum. Şu ana kadar bildiğim telefonda söylediklerimin aynısı. 3 kişinin oraya gömüldüğünü biliyorum. Biri Suriyeli, biri Bingöllü, öbürünün ise kim olduğunu şu an hatırlamıyorum. İsterseniz öğreniriz. Şunu söylemek istiyorum, ben ölü ele geçen teröristin akibetiyle ilgilenmem. Daha büyük organizasyonlarla meşgul olurum. Ölü ele geçen, belli bir süre bekletilir, sahibi aranır bulunmayınca da belediye'ye teslim edilir. Gerisi onların bileceği."* (Aynı tarihli 2000'e Doğru dergisi)

2000'e Doğru dergisinin muhabiri aynı günlerde Siirt Valisi Atilla Koç ile Siirt Belediye Başkanı Mahmut Çalapkulu ile de görüşüyor. Bölge Valisi; "Ceset gömme işi Belediyenin" derken, Belediye Başkanı Çalapkulu ise, bir şeyden haberi olmadığını söylüyor. Aynı şekilde Siirt Valisi de kendisinin hiçbir şeyden haberi olmadığını açıklıyor.

Haberin 2000'e Doğru dergisinde yayınlanması ardından, olay dış kamuoyunda da geniş bir yankı uyandırdı. BBC radyosu ve diğer bazı radyolar olayı duyururken, İngiltere'nin Independent ve The Guardian gazeteleri Kasaplar Deresi ile ilgili haberi 1. sayfalarından verdiler. Ayrıca, uluslararası kuruluşlardan da çeşitli tepkiler geldi.

Bunların yanı sıra, Türkiye içerisinde de tepkiler geldi. Parti ve kuruluş temsilcileri yaptıkları çeşitli açıklamalarda olayı kınadıklarını bildirdiler. Siirt DYP milletvekili M. Abdürrezak Ceylan 2000'e Doğru dergisine yaptığı açıklamada, *"Son yıllarda olaylarda ölenlerden yakınları olmayanlar veya kimliği belirsizler rastgele gömüldü... Örneğin benim bildiğim, Şırnak'ta birkaç kişi böyle gömüldü. Şimdi Kasaplar Deresi'nde kaç ceset var bilemem..."*

Açıklamalarda bulunan her parti ve kuruluş temsilcisi, iddiaların ciddi olduğunu söylüyor ve Kasaplar Deresi'nin gecikilmeden açılmasını istiyorlar.

Ancak bu konuda herhangi bir girişimde bulunun çıkmadı. Olayın ulusal ve uluslararası alanda yarattığı geniş tepkiden dolayı, parti temsilcileri de olayı kınadılar. Bugün Kürdistan'daki uygulamaların bizzat fiili olarak yürütücülüğünü yapan ANAP içerisinde de tepkiler geldi. Cesetlerin belediye çöplüğüne atılmasını kınadılar. Ne gariptir ki, aynı ağızlar çöplüğün açılmasında hiçbir yetkile-rinin olmadığını söylediler. Aynı iddiaları, Bölge Valisi, Siirt Valisi ve diğer emniyet yetkilileri de söylediler. Öyle bir görünüm ortaya çıkıyor ki, ortada hiçbir yetkili yok. Açık ki, bunlar yetkisizlikten vb. değil, yapmak istemediklerinden, suçlarının açığa çıkmasını önlemek için bir girişimde bulunmuyorlar.

Bölge Valisinin olağanüstü yetkilerle donatılarak, göreve getirildiği bilinmektedir. Bölge Valisinin değil bir çöplük, 10 çöplüğü bile açmaya yetkisi var. Tabii ki, insanların cesetlerini çagdıış bir yöntemle çöplüğe atanlardan, onları çıkarmaları için herhangi bir çaba beklene-mez. Yapacakları, suçlarını gizlemek ve kapatmaktır.

Her türlü sahtekarlığa başvurarak, bütün dünyaya ne kadar demokratik olduğunu yut-

turmaya çalışan faşist Türk devleti, Kürdistan'daki özel savaş uygulamalarına da hız verdi. Her türlü insanlık dışı uygulamaları, özel savaş yöntemlerini çeşitlendirerek, halkımız üzerinde uygulamaya başlayan faşist Türk sömürgecileri, insanlık aleminin tanık olduğu en vahşi yöntemleri de uygulamaktan geri kalmamaktadır.

Yeşilyurt'da köylülere insan dışkısı yedirilmesi, ardından Kasaplar Deresi'ne atılan cesetlerin varlığının ortaya çıkması sömürgecilerin halkımıza karşı uyguladığı vahşetin hangi düzeye vardığını göstermektedir. Bu iki örnek, uygulamaların iki parçası ve hem de iki küçük parçasıdır. Gerçekte bugün Kürdistan'da Türk sömürgecilerinin uyguladığı vahşet, bundan çok daha fazladır.

Faşist Türk devletinin karakterini çok iyi tanıdığımızdan düşmanımızın yaptıkları bize hiç de şaşırtıcı gelmiyor. İnsanlık tarihine at üstünde ve kılıç elde yağma, talan ve katliamlarla birlikte giren Türk egemen sınıflarının karakterine bugün yaptıkları yabancı değildir. Tarihte, bunlar gibi binlerce örneği olan barbarlıklar sergilemiştir. Bu bakımdan bugün yaptıkları da bu barbar tarihine uygundur.

Orta Asya'dan Anadolu'ya göç edişleri döneminde gelip geçtikleri yerleri yakıp-yıkan Türk boyları, Anadolu'ya yerleştikleri dönemde katliamlarını sürdürmüşlerdir. Osmanlı İmparatorluğu döneminde de süren vahşet, Ermeni soykırımı, Kürdistan'daki katliamlar, Balkan halkları, Pontus ve Ege Yunanlıları üzerindeki katliamlarla doruğuna çıkmıştır. 1925 ile 1940 yılları arasında Kürdistan'da süren vahşetse bu sınıfın yüzünü bir kez daha ortaya koyan bir örnektir.

12 Eylül öncesinde süren vahşet, faşist cuntanın işbaşına gelmesi ile birlikte daha da arttı. Cezaevlerinde olsun dışarıda olsun işkence, zulüm akılalmaz boyutlara vardırıldı. İşkencelerde ve operasyonlarda yüzlerce devrimci, yurtsever ve ilerici sorgusuz sualsiz katledildi.

Uygulanan işkence yöntemleri, benzerleri arasında en korkunç olanıydı. Tarih Hitler'in vahşetinden büyük bir lanetle bahseder. Faşist Türk devletinin uygulamaları birçok yönüyle Hitler'in uygulamalarını da geride bırakır düzeydedir. Akıl almayacak, hayvanlara bile uygulanmayan metodlar, tutuklular üzerinde uygulandı.

Cezaevlerinde yapılan işkencenin benzerleri hiç de ondan aşağı kalmayan yöntemlerle, dışarıda uygulandı. Öyle ki, işkence görmeyen tek bir fert bile bırakılmadı.

15 Ağustos 1984'de Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşı ile birlikte, çöküşünün yaklaştığını gören faşist rejim özel savaş yöntemlerine hız vererek, saldırılarını arttırdı. Yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesini engellemek için halk üzerinde vahşice katliamlar gerçekleştirildi, devrimci ve yurtseverleri vahşice katletti.

Bu sürede yapılan uygulamalar, geçmiş i hiç de aratmayan örnekler olarak ortaya çıktı. Bir çatışmada katledilen Mehmet OKTAY adlı devrimcinin cesedi traktörün arkasına bağlanarak köy köy dolaştırıldı. Şırnak'ta Yusuf Gün'ün başı ke-

sildi. Şemdinli'de İsmet DOĞRU, Cemil ve Zeki adlı devrimcilerin cesetleri Balkaya dağına helikopterden atıldı. Viranşehir'de gözaltına alınan Derviş Sevgat'ın boyun ve kaburga kemikleri kırılarak katledildi. Şırnak'ta İbrahim Savaş, Bahri Aslan, Ceylanpınar'da Adnan Tüysüz, Derik'te Emin Coşkun, Bingöl'de Siddik Bilgin ve isimlerini sayamadığımız daha onlarca yurtsever, ilerici ve devrimci alçakça katledildi.

Son olarak Cizre'ye bağlı Yeşilyurt köyünde köylülere insan dışkısının yedirilmesi, sömürgeci Türk devletinin vahşi yüzünü bir kez daha gösterdi. Türk egemenleri katliam ve zulüm dolu tarihlerini hiç de aratmayan uygulamaları halkımız üzerinde uyguluyor. Bugün Kürdistan'da özel savaş uygulamalarını, Vietnam'da, Latin Amerika ülkelerinde ABD emperyalizminin uyguladığı yöntemlerin derslerini de alarak, daha da geliştiren faşist Türk sömürgecileri en çagdıış işkence metodlarını halkımız üzerinde uygulamaktadır. Bu uygulamalar, şu veya bu yöneticinin isteğine göre değil, bizzat özel savaş yönetiminin emir ve talimatlarına göre yürütülmektedir.

PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin 1988 yılını zaferle kapatması, kitle desteğinin daha da artması üzerine, faşist Türk sömürgecileri de yaygın bir karşı saldırı başlattılar. Kitleler üzerinde uygulanan işkence vb. uygulamalarla mücadeleye verdikleri destek kesilmeye, mücadelemizin kitleselleşmesi önlenmeye çalışılıyor. Bunun için de insanlık tarihinin tanık olduğu en vahşi işkence metodları uygulanıyor.

Kasaplar Deresi'ne atılan cesetler, gözaltına alınıp, haklarında hiçbir bilgi alınamayan çok sayıda yurtseverin akibetinin yarattığı belirsizlik, korku ve paniği geliştirmeye yönelik yeni bir girişimdir. Korku ve paniğin geliştirilmesi ile kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelemize verdiği destek de kesilmek isteniyor.

Yıllardır, kitleleri mücadelemizden koparmak, mücadelemize katılımı azaltmak için akıl almaz işkence ve zulüm uygulayan Türk sömürgecileri bu amaçlarına ulaşamadı. Mücadelemize katılım ve destek her geçen gün daha da arttı. 1988 yılı ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından her bakımdan bir gelişme dönemi oldu.

Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, faşist Türk sömürgecilerinden bugün ve geçmişte yaptığı katliamların da hesabını soracaktır. Kasaplar Deresi'ne bugün ve geçmişte atılan cesetlerin hesabı da sorulacaktır. 1925-27 yılları arasında gerçekleşen Sason isyanları döneminde de onbinlerce insanımızın cesedi, vahşice katledilerek Kasaplar Deresi'ne atılmıştı.

Bugün Kasaplar Deresi'nde direnişçi atalarımızla onların genç mirasçılarının kanları ve kemikleri birbirine karıştı. Tarihten günümüze gelen bu birleşme, faşist Türk sömürgecilerinden hesap soracağımız günlerin yakın olduğunu da göstermektedir. Faşist Türk sömürgecilerin geçmişte ve bugün halkımıza karşı işlediği hiçbir suç cezasız kalmayacaktır.

Batman'da gözaltına alınan 1000'i aşkın kişiden 5'i tutuklandı

Faşist ordu birliklerine teslim olup itiraflarda bulunan hain Recep Tiril'in verdiği ifadelere dayanılarak yapılan geniş operasyondan sonra mahkemeye çıkarılan 6 kişiden 5'i tutuklandı. "PKK'ye darbe operasyonu" adı ile ve Bölge Valiliğinin şaşaalı açıklamaları ile yürütülen operasyonlarda sadece Batman ve çevresinde 1000'i aşkın insan gözaltına alındı. Gözaltına alınan insanların işkenceden geçirilerek, insanlık dışı uygulamalara maruz kaldılar.

Yapılan işkencelere ve yoğun tutuklamalara yükselen tepki karşısında Bölge Valiliği yaptığı açıklamada, "Tutuklananlar PKK'lidir" dedi. "PKK'nin şehir örgütü çökertildi" vb. açıklamalarla operasyonlarını başarılı göstermeye çalışan Türk sömürgecileri, açılan son mahkemeye çıkarılan sayının 6 kişi olması nedeniyle sahtekarlıklarını bir kez daha gizleyemediler.

DGM'de görülmekte olan davaya, Mehmet Özgenç, Ramazan Şad, Ahmet Argın, Şeref Duran, Şakir Ekinci ve İzzet Yalman getirildiler. Mahkeme, İzzet Yalman'ın tahliyesine karar verirken, 5 kişinin ise tutuklanmasına karar verdi.

1000'i aşkın gözaltı ardından, sadece 6 kişinin mahkemeye çıkarılmış olması, operasyonun "PKK'yi çökertti" gibi bir amaçla hiç de ulaşmadığını gösteriyor.

Dilekçe davasında 5 yıl ceza

Sömürgeci mahkemeler hukuk adına yapılan gülünçlükleri devam ettiriyor. Bunlardan biri de Malatya DGM'de gündeme geldi.

PKK davasından ömürboyu hapis cezası almış olan 12 savaş esiri hakkında açılan yeni davada 5'er yıl ceza verildi.

Daha önce, üzerlerindeki uygulamaları kınamak ve sorunlarına dikkat çekmek için dilekçe veren, Mehmet Aslankılıç, Ahmet Payam, Hayrullah Küçükalay, Aziz Öngelik, Ferid Barut, Fazlı Yılmaz, İrfan Ural, Mustafa Ak, Ertuğrul Özkürkçüler, Semih Dinç, Ferhat Güllü ve Eyüp Akdağ hakkında mahkeme bölücülük yaptıkları gerekçesi ile dava açtı.

Malatya DGM'de 7 Şubat 1989'da görülen davada hakim, savaş esirleri hakkında 5'er yıl ceza verdi.

PKK-Derik Davasına devam edildi

Diyarbakır DGM'de görülmekte olan 9 kişilik PKK-Derik Davasına 7 Şubat 1989 tarihinde devam edildi. Yapılan duruşmada, yargılanan tutukluların ifadeleri alınmaya başlandı.

FAŞİST TC'NİN KÜRDİSTAN'DAKİ TERÖRÜ KINANIYOR

Baştarafı 1. sayfada

yaptığı suçlama, sürekli tekrarlanan ve baskı, terör, işkence için gerekçe gösterileniydi. Ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı Türk ordusunun çıkmazını bir kez daha dile getirecekti: “Siz hainsiniz... Siz PKK’lısınız...” Bu suçlama ile birlikte, Yeşilyurtlu köylüler gece yarısından sonra uykularından uyandırılacak ve geceyi insanlıkdışı uygulamalar altında geçireceklerdi. Üstüne üstlük her türlü zulmün ve işkencenin yanında, köylülere “insan pisliği” de yedirilecekti.

Sömürgeciler, bununla da kendi teşhirlerinden öte sonuç alamayacaklardı. Yeşilyurt köylüleri, “Ölümden de ötesi var mı” deyip, uygulamalara karşı direnerek boyun eğmeyecek ve karar birliğiyle olayın peşini bırakmayacaklardı. Ve “PKK muhtarı” olarak suçlanan köy muhtarı öncülüğünde bir dava dilekçesiyle, gerekli yerlere başvurarak maruz kaldıkları insanlıkdışı uygulamaları duyururlar. Bir anda olay, barbarlık örneği olması ve insanlıkdışı niteliğinden ötürü Türkiye ve Kürdistan sınırlarını aşıyor ve uluslararası gündemde Türk barbarlığının yeni bir eseri olarak yerini alıyordu.

Faşist Türk rejiminin, Yeşilyurt’ta odaklaşan Cizre yöresindeki terörü geniş çevrelerce kınandı; uygulamaları insanlıkdışı olarak değerlendirildi. Çeşitli Türk burjuva çevreleri bile olayı insanlıkdışı olarak yorumladı ve devlet itibarının zedelenmemesi için derhal soruşturmanın açılmasını istedikler. TC Başbakanı, Adalet Bakanı ve konuyla ilgili hemen bü-

tün üst düzey yetkililer harekete geçtiler. Olayın güçlü yankısı rejimi derinden sarsarak, onu zor duruma düşürdü. SHP Genel Başkanı E. İnönü, yaptığı basın toplantısında olayı insanlıkdışı olarak değerlendirip, bu uygulamaların sorumlularının bulunmasını istedi. DYP Genel Başkanı S. Demirel de, ‘insan pisliğini’ yedirme olayını aklahayale sığdıramadığını belirterek, bunun sorumlusunun hükümet olduğunu ve olayı meclise götüreceklerini açıkladı. İnsan Hakları Derneği Başkanı Nevzat Helvacı ise, bir basın toplantısı yaparak olayı kınadı. SHP milletvekillerinden Cüneyt Canver ve Fuat Atalay, olayın sorumlularının doğru olmayan açıklamalarını sorumsuzluk örneği olarak değerlendirip, olayı şiddetle protesto ettiler. Cumhuriyet gazetesi de, olaya sık sık yer verip, onu yorumlamakla birlikte çeşitli devlet yetkililerinin olaya ilişkin görüşlerini yayınladı.

Milliyet gazetesinden M. Ali Birand, 8 Şubat ’89 tarihli “Pislik yedirme olayının dış yankıları büyüyor” başlıklı yorumunda, olayın insanlıkdışı niteliğinin TC’nin itibarında ne denli büyük zedelemeye yol açtığını izah etmeye çalışıyordu. Aynı yorumunda, Yeşilyurt olayı ile TC’nin dış itibarının büyük ölçüde yıprandığını belirterek, TC’ye şöyle akıl veriyordu:

“Yeşilyurt köyündeki olay Türkiye’ye hem içerde, hem de dışarda büyük zarar verdi. Son aylarda insan hakları ve demokrasi konularında ardı ardına olumsuz raporlardan sonra, Avrupa Parlamentosu başta olmak üzere uluslararası kuruluş-

larda, Batı basın ve TV’lerinde görüntüsü çok yıpranan ülkemize bundan daha büyük bir darbe indirilemezdi.”

Yorumunda, olayın hem içerde ve hem de dışarda sembolleştiğini ve bununla da sınırlı kalmayacağını belirten M. Ali Birand, devlet yetkililerinin beceriksizliğinden şu şekilde yakınarak bir gerçeğe parmak basıyordu:

“Bundan sonra, soruşturma tamamlanıp ‘böyle bir şey olmamıştır’ diye istenildiği kadar yalanlansın, bakanından başbakanına kadar tüm yetkililer istedikleri kadar soruşturmanın doğruluğunu tekrarlasınlar, kimse inanmayacak.

“... Daha da önemlisi, Türk kamuoyunun bu konularda yöneticileri söylediklerine olan güvenleri de kalmadı...”

M. Ali Birand’ın, Türkiye’nin bütünlüğüne sevgisini de yansıttığı yorumunda, onu tehlikelerden korumak için de uyarısı şöyle:

“Unutmamak gerekir ki, ‘güvenlik’ insanlara pislik yedirme veya dayakla korkutmakla kurulamaz.

Aksine, insanlara saygısızlık ve onları küçük düşürmek sadece düşman kazandırır.”

Ankara’da ise, Bölge Valisi H. Kozakçıoğlu, Emniyet Genel Müdürü Sabahattin Çakmak-oğlu ve Özel Kolordu Komutanı Korgeneral Hulusi Sayın basın toplantısı yaptılar. H. Kozakçıoğlu olayı kabullenmek zorunda kalırken, uygulamalara da, “Birlik operasyonu bu kişileri gözaltına almasıydık, şimdi birçok devlet binası ve yetkili saldırıya uğramış olacaktı. Silahları konuşacak, bombaları patlayacaktı” şeklindeki açıklamasıyla da haklılık kazandırmaya çalışıyordu. S. Çakmak-oğlu, PKK’nin planlı hareket ve eylem hazırlıklarını bozmak için şehir ve kırsal alanda operasyon başlattıklarını belirtirken, H. Sayın da basını, PKK lehine olabilecek haberleri yazmakla suçluyordu. Bu açıklama çeşitli tepkilere yol açtı.

Türkiye’deki yabancı elçilikler de olay üzerinde durdular. Batının basın, radyo ve televizyonları olaya geniş yer verdiler. İçte ve dışta olayla ilgilenen hemen herkes olayın insanlıkdışı olduğu görüşünde birleşti.

Faşist TC’nin, Cizre’deki çağdışı terörü ile, onun ne kadar barbar, halk düşmanı faşist bir karaktere sahip olduğunu yalnız kamuoyu bir kez daha görmeye kalmadı; rejimin kendisi bile ilk kez bu kadar çok açık verdiğini görerek geri adım attı.

Olay, Avrupa’da yaşayan Kürdistanlı yurtseverlerin ve Türkiyeli demokratların da büyük tepkisini çekti. Kürdistanlı yurtseverler çeşitli protesto eylemlerinde bulunurlarken, ERNK-Avrupa Temsilciliği ve Kürdistan Komitesi; Türkçe, Almanca ve Fransızca olarak birer bildiri yayınladılar. Kürdistan Komitesi, “Kürdistan’da TC devlet terörü akıllalmaz boyutlara ulaştı” başlıklı bildirisinde, TC’nin son faşist uygulamalarını teşhir etti. Bildiride, tüm ilerici-demokrat kamuoyu ve insanlığa çağrı yapılarak bu uygulamalara karşı sessiz kalınmamasının bir insanlık görevi olduğu belirtilirken; ERNK-Avrupa Temsilciliği ise, “Faşist

Türk devletinden suçlarının hesabı sorulacaktır” başlıklı açıklamasında, Yeşilyurt olayını çağdışı bir terör ve vahşet olarak değerlendirip, TC’nin bu uygulamasının amacını şöyle özetliyordu:

“Bağımsızlık ve özgürlük yolunda halkımız can bedeli bir savaşı yaşıyor. Bu savaşta düşmanımız tarihin tanık olmadığı en büyük alçaklık ve vahşeti uygulayarak bizi mücadelemizden alkoymak, yıldarmak ve böylece çağdışı egemenliğini garantiye almak istiyor. Bunu başarmak için de her şeyden önce örgütlülüğümüze ve birliğimize saldırıyor. Ulusal kimliğimizi dejenere ederek bizi parça parça bitirmek istiyor.”

Avrupa’nın birçok yerleşim alanında bulunan Kürdistanlı yurtseverler de çeşitli işgal, gösteri, boykot, bildiri dağıtma vb. eylemlerle, faşist TC’nin halkımıza karşı uyguladığı terör ve katliam provalarını kınadılar.

Şu ana kadar, muhabirlerimizin gazetemize ulaştırdığı eylem haberleri şunlardır:

BIELEFELD (B. Almanya): 30.1.89 tarihinde, faşist TC’nin baskılarını ve B. Alman devletinin Kürdistanlı yurtseverlere yönelik anti-demokratik uygulamalarını protesto etmek amacıyla 60’ın üzerinde Kürdistanlı çocuk öğrenci okullarını boykot etti. Kürt öğrencilerin boykot nedenlerini, öğrenci velileri “Sayın okul idaresine” başlıklı bir açıklama ile okul idarelerine bildirdiler.

Yine aynı amaçla, çocuklar, ana-babaları ve diğer yurtseverlerden oluşan 80 dolayında Kürdistanlı bir grup, Bielefeld Belediye binasını saat 10.00’den 15.30’a kadar işgal etti. Yurtseverler, istemlerini, Belediye Başkanı olmadığından eylem alanına gelen yetkiliye ilettiler. Yetkili, yurtseverlerin istemi üzerine, Düsseldorf Yüksek Eyalet Mahkemesi’ne ve TC makamlarına birer protesto mektubu gönderdi. Eylem alanına gelen Westfalen Blatt, Neue Westfalenische Zeitung gazeteleri eylem haberini röportaj olarak verdiler. Ayrıca Stadt Blatt da eyleme gelecek sayısında yer vereceğini belirtti.

HANNOVER (B. Almanya): 2. 2.89 günü, ERNK taraftarı 25’er kişilik iki grup, Akbank ve Pamukbank şubelerini 3 saat süreyle işgal etti. Kürdistanlı yurtseverlerin istemlerinin bankaların yetkilileri tarafından kabullenilmesi ve olay yerine basının gelmesi sonucu eylem sonuçlandırıldı. Dışarda ise, eylemin amacını belirten 700’ün üzerinde Almanca ve Türkçe bildiri dağıtıldı.

FRANKFURT (B. Almanya): 4.2.1989 günü 75 kişiyi aşkın Kürdistanlı yurtsever bir grup, TC Başkonsolosluğunu işgal etmek istedi. Başkonsolosluk yet-

kilileri kapıları kapatarak yurtseverlerin içeri girişini engellediler. Bunun üzerine yurtseverler konsolosluk önünde gösteri yaptılar. Kürdistanlılar, TC’nin bayrağını da yakarak faşist Türk rejimini protesto ettiler. Eyleme, Alman basınının yanı sıra Türk basınından Tercüman ve Hürriyet de yer verdi.

HAMBURG (B. Almanya): 8.2.89 tarihinde yaklaşık 40 kişilik ERNK taraftarı bir grup, Yapı ve Kredi Bankası’nın şubasını işgal etti. İşgal eylemi 2 saate yakın süreyle devam etti. Eyleme Tercüman gazetesi yer verdi.

STOCKHOLM (İsveç): Bir grup Kürdistanlı yurtsever 3.2.89 günü, THY (Türk Hava Yolları) bürosunu işgal etti. Eylem alanına gelen radyo ve gazeteler yurtseverlerle eylemin amacına ilişkin röportaj yaptılar. Eylem sonrasında İsveç polisinin saldırısı sonucu 3 yurtsever yaralandı. Yaralılardan biri hastaneye kaldırıldı.

KOPENHAG (Danimarka): Bir grup ERNK taraftarı yurtsever, THY bürosunu işgal etti. Polis zor kullanarak yurtsever eylemcileri dışarı atmak istedi. Ancak yurtseverler kararlıca direndiler. Eylem alanına gelen Tercüman gazetesi eyleme yer verdi.

PARİS (Fransa): 50 kişilik ERNK taraftarı bir grup Kürdistanlı yurtsever, Türk Turizm Şirketi’nin bürosunu işgal etti. Büro yetkilileri, 50 yurtseverin içeri girişi ardından kapıları kapattılar. İçerdeki yurtseverler işgal eylemlerini sürdürürken, dışardaki 100 kadar yurtsever de eylemi dışardan destekledi. Daha sonra polis eylem alanına geldi. Eylemin akşama kadar sürmesi üzerine polis büronun camlarını kırıp içeri girerek kol-kola kenetlenmiş yurtseverleri zorla polis arabalarına götürdü ve üzerlerine gaz sıktı. Polisin bu tutumu çevredeki kalabalığın tepkisini çekti. Böylelikle polis, yurtseverleri serbest bırakmak zorunda kaldı. Eylem alanına basın-yayın organlarının yanı sıra Paris Valisi de gelerek eylemci yurtseverlerle görüştü. Eylem amacına ulaştıktan sonra, yurtsever eylemciler, eylem alanından metro durağına kadar yürüyüş yaptılar. Eylem başarılı bir şekilde geçerek güçlü yankı yaptı.

ATİNA (Yunanistan): 6.2.89 tarihinde ERNK ve SVP taraftarları, Avrupa Parlamentosu’nun Atina bürosunu işgal ettiler. Kürdistanlı ve Türkiyeli eylemciler, büro yetkililerine TC’nin devlet terörüne karşı Avrupa Parlamentosu ve diğer uluslararası kuruluşların duyarsızlığını protesto ettiklerini belirttiler.

İki saat süren işgal eylemine yerli ile yabancı basın ve TV’den muhabirler geldiler. Eylemcilerin Avrupa Parlamentosu üyeleriyle görüşme talebinin kabul edilmesi üzerine eylem sonuçlandırıldı. Görüşmede eylem komitesiyle ikinci bir kez daha bir araya gelerek konuyla ilgili detaylı bir toplantının yapılması kararı alındı.

Eylemi, Yunanistan TV birinci kanalı görüntüldü verirken, Avriani, Avgi, Ta Nea, Rizaspatis, Elefterotipya gibi yüksek tirajlı günlük gazeteler de haber olarak duyurdular.

TC’nin Kürdistan’daki son terör uygulamalarını ve F. Alman devletinin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik düşmanca tavrını protesto etmek amacıyla, Bielefeld’de okullarını boykot eden 60’ın üzerinde Kürt çocuk öğrenci velisinin okul idarelerine gönderdikleri Almanca açıklamanın Türkçesini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Sayın okul idaresine

12 Eylül Türk askeri cuntasından sonra, Kürt halkının durumu daha da kötüleşmiştir. Tarihten de, Türk devletinin nasıl barbar ve katliamcı olduğu biliniyor. Bizim için Kürdistan’da yaşamak olanaksızlaştırılmıştır. Ev aramaları, askeri saldırılar, tutuklamalar, işkenceler vb. halkımızın günlük yaşamıdır.

Türk devleti, insan yaşamının devamını ölçsüz derecede yok edici niteliktedir. Sayısız oğullarımız, kızlarımız, arkadaşlarımız, kardeşlerimiz, kızkardeşlerimiz, kadınlarımız, erkeklerimiz tutuklandı, işkence edildi, öldürüldü.

Her gün ülkemizden yurtsever ve demokrat Kürtlerin asıldıklarına, bombardıman edildiklerine ilişkin haberler alıyoruz. İki hafta önce 1000’in üzerinde insanımız tutuklanmış, işkenceden geçirilmiştir. Örneğin 23.1.1989’da Türk askeri güçleri Mardin’in Cizre ilçesine bağlı Yeşilyurt köyüne saldırılmışlardır. Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu insanlar tutuklanmış, işkenceden geçirilerek insan dışkısı yedirilmiştir.

Yukarda belirttiğimiz nedenlerden dolayı ülkemizi terketmek zorunda bırakıldık. Bu sebepten dolayı bir milyondan fazla Kürt dışarıya kaçmıştır. Sadece BRD’de şu anda 350.000’in üzerinde Kürt ya işçi, ya da politik mülteci olarak yaşıyor.

Maalesef, Almanya’da da zorluklarla mücadele etmek zorundayız. Uzun süreden beri biz Kürtler, Alman devlet yetkililerinin anti-demokratik uygulamalarıyla tedirgin edildiklerimiz gibi, evlerimiz de izinsiz aranıyor.

1988’in Şubat’ından beri 14 Kürt yurtseveri hiçbir ispata dayanmaksızın tutuklanmıştır. Tutukluluk koşulları insanlıkdışı ve anti-demokratiktir. Örneğin bir tutuklu şöyle yazıyor:

“İnsan, kafese kapatılıp düşünmesine izin verilmeyen, yemek ve suyu verilen vahşi bir hayvan değildir.”

Tüm bu uygulamaları protesto etmek için 30.1.1989 tarihinde çocuğumu okula göndermiyorum.

Saygılarımla.

Batı Almanya'daki tutuklu Kürt politikacılarla dayanışma kampanyası

Baştarafı 1. sayfada

ARNHEİM (Hollanda): 21.01.89 tarihinde, 100'ü aşkın ERNK taraftarının katılımıyla "sınırı geçiş" yürüyüşü yapıldı. B. Almanya'nın anti-demokratik uygulamalarının protestosu için, Hollanda-Almanya sınırındaki en büyük gümrük kapısı olan Arnheim Gümrüğü'ne giriş yapılarak, gümrük 2 saat süreyle işgal

Duisburg'da Tutuklu Kürt Politikacılarla Dayanışma Kampanyası başarıyla sürüyor

1- Aralık 88'in son haftasında yaklaşık 500 adet yılbaşı kartı tutuklu yurtseverlere gönderildi; kartlara ek olarak bazı hediyeler dayanışma amacıyla gönderildi.

2- Ocak 89'un ilk haftası ile birlikte üç çeşit 1000'e yakın adet protesto kartı, FAC Parlamento'suna, Avrupa Parlamentosu'na, Birleşmiş Milletler'e gönderildi.

3- Ocak 89'un ilk haftası ile birlikte 1500 civarında afiş, binlerce bildiri dağıtımı yapıldı.

4- 18.1.89 tarihinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin dostları Almanlar, Oberhausen şehir merkezinde dayanışma amacıyla bilgilendirme toplantısı yapıldı. Toplantıya yaklaşık 35 civarında Alman katıldı. Toplantıda Alman dostlar, FAC'ın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik tavrını izah ederek Kürt politikacıların tutuklanmasını protesto ettiler. Toplantıda ayrıca Alman TV'si 3. kanal programında çıkan film izlenip tartışmalar yürütüldü. Toplantıda ileriki tarihlerde daha gelişkin eylemlerin yapılması kararlaştırıldı.

5- 25.1.89 tarihinde, Hagen'de Af Örgütü, "Kürtlerin tanıtılması" adlı bir toplantı yaptı. Toplantıya 30 civarında Alman katıldı. Özellikle TC'ye sığınan Kürtlerin durumu tartışıldı. Toplantıya Kürdistan Halk-Kültür Derneği'ni temsilen bir arkadaş katıldı ve TC'nin halkımıza karşı yürüttüğü özel savaşı genişçe anlattı. Yine, FAC'ın anti-demokratik uygulamalarının teşhirini de yaptı.

6- 28.1.89 tarihinde, Gelsenkirchen şehrinde Volksfront ve Feyka-Kurdistan ortaklaşa Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle dayanışma toplantısı yaptı. Yapılan bilgilendirme toplantısına 50 civarında Alman demokrat ve 30 Kürdistanlı yurtsever katıldı. Volksfront temsilcisi arkadaş ve Feyka-Kurdistan temsilcisi arkadaş birer konuşma yaptılar. Dia gösterildi, davetlilere Kürt yemeği sunuldu.

7- Tutuklu Kürt politikacılarla dayanışma amacıyla daha birçok yerleşik alanında bilgilendirme toplantıları yapma hazırlıklarımız sürüyor.

F. Almanya'da Tutuklu Kürt Politikacılarla Dayanışma Komitesi Duisburg/29.1.1989

edildi.

Polisin sert engelleme çabalarına karşı direnen yurtseverler, yılmadan eylemlerini gerçekleştirmeye kararlılıklarını gösterdiler. Kitlenin yoğun sloganlar atışı, polis uygulamalarına boyun eğmemesi, "Biji Serok APO!" gibi sloganlarla birlikte, "Rebmann ikinci Hitler!" sloganını da atması, Hollanda ve Alman polisinin tedirginliğine yol açtı. Ve polis gücünün dışında 2 askeri helikopter iki kez havada uçuş yaparak Kürdistanlı eylemcilere gözdağı vermek istedi. Bununla da sonuç alamayınca, bu kez helikopterler iniş yaptı ve helikopterler dolusu özel timler (GSG-9) eylem alanına gelerek eylemi dağıtmaya çalıştılar. Yurtseverler "Kahrolsun teslimiyet yaşasın direniş" sloganını atarak kararlılıklarını elden bırakmadılar. ERNK taraftarları, biri İçişler Bakanlığı, diğeri Adalet Bakanlığına verilmek üzere iki protesto mektubunun alınıp telexle gönderilmesini ve birer nüshalarının da kendilerine verilmesi halinde ancak eylemlerini sonuçlandırabilecekleri şartını ileri sürdüler. Yurtseverlerin kararlılıklarından taviz vermeyeceklerini gören yetkililer, ileri sürülen istemleri kabullenmek zorunda kaldılar.

Eylem alanında Hollanda genel basınından (ANP) bir muhabir geldi. Eylem günü birkaç kez saatbaşı haberlerinde eylemin amacı duyuruldu. Türkçe haber bölümünde de eyleme geniş yer verildi.

STRASBOURG (Fransa): 21.1.89 günü 70'e yakın Kürdistanlı

yurtsever, Fransa'nın Strasbourg ile B. Almanya'nın Kehl şehirlerinin bitiştiği sınır gümrüğünü işgal etti. İşgal eylemi sabah saat 10.00'dan başlayarak 12.30'a kadar sürdü. Yurtseverler eylem amaçlarını Alman yetkililere bildirip kabul ettirdiler. Yetkililer, yurtseverlerin isteği üzerine Kurt Rebmann'a protesto telgrafi çektiler. Ayrıca Kürdistanlı eylemciler, eylemlerinin amacını basına da açıkladılar.

Eylemi, Strasbourg'ta yayınlanan Dernieres Nouvelle Alsace gazetesi ve Fransız TV'sinin 3. kanalı haber olarak duyurdular.

AUSBURG (B. Almanya): 26.1.89 tarihinde, içinde 15 günlük bebeğin, çocukların, 65 yaşında bir yurtseverin ve kadınların da bulunduğu 50 kişilik ERNK ta-

Ausburg'ta Kürdistanlı çocuklar işgal eyleminde...

raftarı bir grup Kürdistanlı, Ausburg SPD il binasını işgal etti. Eylem alanına Ausburg Belediye Başkanı ve gazeteciler geldiler. Yurtseverlerin istekleri Belediye Başkanlığınca kabul edildi. 2 saat süren işgal eylemine, Ausburger Allgemeine gazetesi eylemci yurtseverlerin resimleriyle birlikte yer verdi.

HANNOVER (B. Almanya): 26.1.89 günü, erkek ve kadınlardan oluşan 30 kişilik yurtsever bir grup, ARD (Alman TV'si 1. kanal) televizyon bürosunu işgal etti. Yurtseverler eylemlerini kararlılıkla sürdürüp sonuçlandırdılar.

B. BERLİN (B. Almanya): 30 kişilik ERNK taraftarı bir grup yurtsever, 27.1.89 tarihinde,

kilise papazı kabul ettikten sonra işgal eylemiyle birlikte, Hamburg'daki açlık grevi de sonuçlandırıldı.

Eylem alanına Türk, Alman basın ve radyo muhabirleri geldiler. Bild ve Taz gazeteleri eyleme yer verdiler.

KÖLN (B. Almanya): 30.1.89 tarihinde 20 kişiden oluşan bir grup Kürdistanlı yurtsever, Belediye Binasını işgal etti. 2 saat

süren işgal eyleminde, yurtseverlerin istemleri kabul edildi. Eylem alanında 200 civarında bildiri dağıtıldı ve işgalin amacını içeren Almanca konuşma yapıldı. Eylem çevrede geniş yankı yaptı. Eylem bir Alman gazetesinde de yer aldı.

DÜREN (B. Almanya): 25 kişilik yurtsever Kürdistanlı bir grup, 31.1.89 tarihinde Belediye Binasını işgal etti. Yurtseverler, istemlerini içeren bildiriye Belediye Başkanına verdiler. Sözlü olarak da istemlerini dile getiren yurtseverlerin basının çağırılması istemi Belediye Başkanı tarafından reddedildi. Konudan haberdar olmadığını belirten Belediye Başkanı, durumu araştırıp öğreneceğine ve sorunu meclise götürceğine dair söz verince 1 saatlik işgal eylemi sonuçlandırıldı.

FRANKFURT (B. Almanya): 31.1.89 günü ERNK taraftarı bir grup Kürdistanlı yurtsever açlık grevini başlattı. Yurtsever eylemciler B. Alman emperyalizminin tutuklu Kürdistanlı politikacılar üzerindeki anti-demokratik uygulamalarının yanı sıra faşist TC'nin son terör uygulamalarını da protesto ediyorlar.

Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için

Bir grup yurtsever Kürdistanlı olarak, Batı Alman emperyalizminin, yurtsever Kürt politikacılarına karşı, cezaevinde uyguladığı baskı, sindirme ve tecrit metodlarına karşı Hamburg bölgesindeki GAL bürosunda 17.1.1989 tarihinde açlık grevini başlatmış bulunmaktayız.

Bu amaçla süresiz olarak başlattığımız açlık grevimizin istemleri şunlardır:

- 1) Cezaevinde bulunan politikacılarımıza yönelik günlük gazete, dergi, kitap, radyo, televizyon vb. gibi basın-yayın yasasının kaldırılması,
- 2) Kendilerini savunmaları için avukatları ile görüşmeleri ve idianamelerin kendilerine verilmesi,
- 3) Halen hücrede bulunan devrimcilerden birçoğuna karşı uygulanan insanlık dışı uygulamaların kaldırılması,
- 4) Alman kamuoyunun bu konuda bilgilendirilmesi ve duyarlı hale getirilmesi.

Berxwedan'a bu açıklamayı, açlık grevimizin 5. gününde gönderiyoruz. Açlık grevimizin durumunu aktarmak istiyoruz. Eylemimiz güçlü şekilde sürmektedir. Sayımız kalabalık olduğu gibi, çok sayıda Kürdistanlı yurtsever, Alman dostlar, siyasi parti ve örgütlerin temsilcileri açlık grevimizi ziyaret ederek, bizimle dayanışma içinde olduklarını belirtiyorlar.

Bu gelişmeler ise, eylemimizi daha güçlü kılmakla birlikte, bizleri mutlu ediyor.

Bu da bilinsin ki, Batı Alman emperyalizmi ve Türk sömürgecileri hiçbir zindan metoduyla biz yurtseverleri öz davamızdan vazgeçiremeyeceklerdir; ve hiçbir zaman birlik ve bütünlüğümüzü parçalamaya güçleri yetmeyecektir.

—Yaşasın açlık grevimizin Apocu ruhu!
—Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Devrimci selamlar
Açlık grevindeki yurtseverler adına
Açlık Grevi Tertip Komitesi
Hamburg/21.1.1989

Not: Hamburg'daki açlık grevi, hedefine ulaştığı için 25 Ocak 1989 günü sonuçlandırıldı.
Berxwedan

NÜRNBERG (B.Almanya)

“Türk ve Kürt Halklarıyla Dayanışma Birliği” kuruldu

1989'un ilk ayında Nürnberg ve çevresinde bulunan Kürdistanlı yurtsever ve Türkiyeli demokratların içinde yer aldığı “Türk ve Kürt Halklarıyla Dayanışma Birliği” kuruldu. Birlik, Ocak 1989 tarihli “Kamuyuuna” başlıklı bir bildiriyle kuruluşunu açıkladı.

Gazetemize de gönderilen bildiri, “İnsanlık tarihinde emekten yana olanlarla emeğe düşman olanlar arasında sürekli bir kavga var olagelmıştır. Bu kavga insanın insana kulluğuna son veren bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi kavgasıdır. Bu kavga güzel bir dünyanın yaratılması kavgasıdır” şeklinde devrimci kavganın tanımlarıyla başlayarak; işçilere öğrencilere, demokratlara, aydınlara ve ilerici kamuoyuna hitap ediyor.

Cuntanın yönetime gelmesiyle birlikte halklarımız üzerinde en acımasız baskı, terör uygulamalarını başlattığını ve bunu da çeşitli sahtekarlık ve maskelemelerle yürüttüğünü belirten Dayanışma Birliği'nin bildirisi; devrimci, demokrat ve yutseverleri, halklarımızın düşmanı bu faşist güce karşı birtakım görevlerin beklediğini belirtiyor. Bu nedenle Türkiyeli ve

Kürdistanlı devrimci, demokrat ve yurtsever işçi, öğrenci ve aydınların bir araya gelerek, “Türk ve Kürt Halklarıyla Dayanışma Birliği”ni oluşturdularını belirtiyor. Birliğin görevleri şöyle sıralanmaktadır:

—Türk ve Kürt halkına uygulanan baskıya karşı çıkmak, —İnsan haklarını savunan, tutuklu ve hükümlülerle dayanışma içerisinde olan kişi, kurum ve kuruluşlarla dayanışmayı sağlamak,

—Hapishanelerde sürdürülen direnişleri desteklemek ve buna benzer görevleri yerine getirmek.

Yukarıda belirtilen görevlerimizi yerine getirirken, bulunduğumuz alanın sorunlarını yadsıyamayız. Bu nedenle:

—Anti-emperyalist mücadelenin yanında yer almak,

—Nürnberg ve çevresinde yaşayan Türk ve Kürt emekçilerinin sorunlarının çözümüne yönelik çalışmalar yapmak,

—Bu alanda, bu yönlü çalışmalar yapmakta olan tüm kurum ve kuruluşlarla dayanışma içinde bulunmak.”

Dayanışma Birliği, bildirisinin sonuç bölümünde, tüm in-

sanlığa seslenerek, “Türk ve Kürt Halklarıyla Dayanışma Birliği”ne destek vermesini ve katılmasını istiyor.

F. ALMANYA'DA TUTUKLU KÜRT DİRENİŞÇİLERLE DAYANIŞMA

Yine, Türk ve Kürt Halklarıyla Dayanışma Birliği, F. Alman emperyalizminin baskı, tecrit ve kısıtlama gibi anti-demokratik uygulamalarının kaldırılması için açlık grevlerine giden devrimci Kürt tutuklularla dayanışma amacıyla bir bildiri yayınladı.

Bildiride, A.Haydar Kaytan'ın daha önceleri kamuoyuna yönelik açıklamasında belirttiği istemlerine yer verilerek, bu istemlerin yerine getirilmesi istenmekte ve F. Almanya'nın bu insanlık dışı uygulamaları şiddetle kınanmaktadır. Dayanışma Birliği'nin çağrısı şudur. “Tüm devrimci, demokrat ve yurtseverleri duyarlı olmaya çağırıyoruz.”

Türk ve Kürt Halklarıyla Dayanışma Birliği'nin adresi:
V.I.S.d.P. S. Aygün,
Dr. -Luppe-Pl. 10, 8500 Nürnberg 40

BOCHUM (B. Almanya)

Uluslararası Kültür Şenliği.

Bochum Üniversitesi'nde, 26.01.1989 tarihinde, yabancı üniversite öğrencileri ülkelerinin kültürel değerlerini tanıtmak ve yabancı düşmanlığına, ırkçılığa karşı halklar arasında dayanışmayı güçlendirmek amacıyla “Uluslararası Kültür Şenliği” düzenlediler. Kültür şenliğine çoğu Alman olmak üzere 1000 civarında öğrenci katıldı.

Düzenlenen şenlikte; Filistin, Yunanistan, İran, Şili ve

Kürdistan'dan öğrenciler halklarının kültürel değerlerini sergilediler.

Kürdistan'ı temsilen, Kültür Şenliğine, Bochum'daki Kürt Öğrenciler Derneği katıldı. Ayrıca şenliğe Feyka-Kürdistan da davetliydi. Kürtlerden oluşan 14 kişilik folklor grubu, kültür şenliğinde 30 dakikalık zengin bir program sundu. Folklor ekibi programını sunarken, şenlikte en coşkulu anlar yaşanıyordu.

Bu coşkulu anlarda başta Filistinliler olmak üzere, tüm seyirciler, “Biji Kurdistan” sloganı ve alkışlarla sıcak dayanışma gösterdiler. Bunun dışında Kürdistan'daki sosyal yaşam ve ulusal kurtuluş mücadelesini tanıtan video filmi gösterildi; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin propagandasını yapan bildiri, dergi ve broşürlerin dağıtımı yapıldı; ve Kürt yemekleri sergilendi.

SCHWEINFURT (B. Almanya)

Dayanışma gecesi

Almanlara yönelik, Kürdistan-Komite tarafından düzenlenen geceyi, Feyka-Kürdistan organize etti. Kürdistan'ın Dersim bölgesinden kitlenin yoğun olduğu Schweinfurt'taki Geceye 200'ü aşkın kişi katıldı. Geceye, F. Almanya'da tutuklu devrimci Kürt politikacıların avukatı da katılarak konuyla ilgili bir konuşma yaptı.

21.01.1989 tarihinde, Schweinfurt'ta ilk defa bir gecenin yapılması, Kürdistanlı ve demokrat Almanlar üzerinde büyük etki yarattı. Alanda Kürdistan halkının dostları bu yönlü dayanışma toplantı ve gecelerinin yapılmasının önemi üzerinde durarak çabalar içerisinde giriyorlar. Bu geceye, 5 ilerici Alman kurum ve örgütleri katıldı.

Gecede, Kürdistan-Komite temsilcisi siyasi konuşma yaptı.

Konuşma Almanca ve Türkçe yapıldı. Nürnberg'den Kürdistanlı yurtseverlerden oluşan bir folklor ekibi oyunlar sergiledi. Hunerkom'dan bir ozan ile dayanışmacı bir ozan türküler söylediler.

Küçük bir yerleşim alanı olan Schweinfurt'ta yapılan bu gecenin güçlü geçmesi, Kürdistanlı yurtseverlerin ve demokrat Almanların yoğun ilgisi, alanda büyük yankı yarattı.

“Kalplerimizde aynı duygu ve istem var”

Sevgili Dost,

Bu, seninle ilk yazışmam olacak. Bu nedenle konuya nereden ve nasıl başlayacağım yönünde zorlandım diyebilirim.

Doğal olarak, bu ilk yazışmamın da kendisiyle getirdiği dar bir çerçeveden ötürü mektubum sınırlı olabilir. Bunu peşinen belirtip kusura bakma diyeceğim.

Gerçi biz dostların birbirine yazacak ve söyleyecek çok şeyi vardır. Bu açıdan, fiziki olarak birbirimizden ne kadar uzak ve ayrı da olsak, kalplerimiz aynı duygu ve istem için çarpmaktadır. Bunun için sınır olayı artık sözkonusu olamaz. Ancak işin teknik yönü geriye kalıyor ki, zaten benim de işaret etmek istediğim bu yöndür.

İsmimle ilk karşılaştığımda beni tanımayacaksınız. Bunun için hafızanı kurcalayıp gerilere gitmene gerek yok. Çünkü seninle ilk kez bu mektupta İspert aracılığıyla direkt olarak tanışacağız.

Bizim hareket alanımız, mücadelede araçlarımız sınırlı ol-

duğundan, buraya ilişkin anlatımlarda ister istemez dar oluyor. Ama sizin açınızdan bu böyle olmadığı için anlatımlarınız da zengin olmalı.

13 Ekim'de başlayan açlık grevimiz 12 Kasım'da bitti. Bunun basın aracılığıyla yeteri kadar öğrendiğinizi tahmin ettiğimden ayrıca yazmayacağım. Cezaevlerinde kısa aralıklarla yapılan kısıtlama ve saldırılarla, canımızın parça parça alınmak istendiğinin farkındayız. Ki, bu bir politika halini almış durumdadır.

Şu an açlık grevinde elde ettiğimiz kimi kazanımlarımız verilmeyip, savsaklandığı gibi, zaman zaman yeni kısıtlama tehditleri de olmuyor değil.

Sağlık olarak yeni toparlandık sayılır. Fakat, görünen o ki, böyle sağlıklı yaşamamız onların zoruna gidiyor. Ama biz hep onurlu yaşamı temsil etmeye devam edeceğiz.

17.1.1989
Eskişehir E Tipi Cezaevi
Kemal AKTAŞ

“İşkence, insanlık dışı baskılar kazanımlarımızı gaspedemez”

Diyarbakır vahşetinden bu yana hayli yol katettik. Hem biz sağlığımızdan harcayarak, hem siz dışardakiler bize destek ve yaşama gücü vererek vahşeti biraz törpülemiştik. Ama devlet, varoluşunun doğal sonucu olarak muhaliflerinin insanca yaşamasını sindiremiyor. Tersisi olsaydı biz burada olmazdık. Bu niteliğinden dolayıdır ki, yeni adalet bakanı iş başına geldiğinden itibaren, hazırlıklara başladı. Ta Temmuz'da genelgeyle bizi düşünemez, konuşamaz hale getirmek için girişimlerde bulundular. Ama bir yandan referandum, bir yandan cezaevleriyle ilgili kamuoyu tepkileri, planlarını bir süre ertelemelerine yol açtı. Derken referandumun yapıldığı akşam, bize burada saldırdılar. Tıpkı referandumun dışarıda devrimci mücadeleye bir saldırı anlamı taşıdığı gibi. Bize saldırırlarken sanyorum; nasılsa referandumun gürültüsü arasında bir cezaevinde işkence fazla yankı uyandırmaz diye düşünüyorlardı. Öldüresiye bir işkence yaptılar. Bir akşam önce oturup insanca sohbet edebildiğimiz insanlar dizginsiz birer işkenceci kesildiler karşımızda. Bize işkence ederek, kimimizin burnu, kimimizin kaburgası, kimimizin kafası kırık hücrelere doldurdular. Ondan sonra koşullarda neyimiz varsa hepsini kırıp dökerek talan ettiler. Tabi buna da arama dediler. Biz hem işkence edildiği, hem insanlar ölümcül durumdayken doktora götürmedikleri için açlık grevine başladık. Bu durum hem Antep'te hem de tüm Türkiye'de yankı yarattı. İş aceleyle kapatmak için eski koşulları sağlamaya vaadinde bulundular. Buna ilaveten işkenceciler hakkında da soruşturma açılmasını istedik ve kabul edildiği için biz de açlık grevine son verdik. Tabi verdikleri sözleri tutmadılar. Bizim işkence gördüğümüzün

kanıtı raporları hasıraltı ettiler. Ardından sanki gardiyanlar saldırmamış gibi sahte düzmece ifadelerle gardiyanların hakkımızda şikayetçi olarak dava açması yoluna gittiler. Şimdi de, birkaç gardiyan ve binden on iki kişi hakkında dava açılmış. Sanki biz ve gardiyanlar öyle rastgele birbirimize husumet duymuşuz gibi, davayı farklı bir yöne kaydırmak niyetindeler. Ama nasılsa biz mahkemeye çıkacağız ve işkence olayında kim emir verdiyse, kim gardiyanları savaşa gönderir gibi, “haydi aslanlarım göreyim sizi” dediyse ve kim o düzmece ifadeleri hangi amaçla yazdırdıysa hepsinin açığa çıkması için bütün gücümüzü harcayacağız.

İş bununla da bitmedi. Ta Aydın'daki işkence olayından başlayan, bizimle devam eden, sonradan Bursa, Eskişehir, Ceyhan ve Diyarbakır'da da yaşanan işkenceler çok önceden planlanmış, boyutlu bir saldırıydı. Tabi bütün cezaevlerinde açlık grevleri başlayınca biz de burada başlama kararı aldık. O sırada Eskişehir'den açlık grevinin onsekizinci günü bir sevk geldi. Bu sevkte Sabri ve Rıza da vardı. Onlarla birlikte açlık grevine başladık ve açlık grevimiz yirmi dört gün sürdü. Diyarbakır, haklarını alıp açlık grevine son verince biz de burada bitirdik. Şimdi yaşamımız ortalama düzeyde. Ama karşımızdaki mantık bize rahat vermek istemeyen bir mantık. Eminim şimdiden yeni bir saldırının planları yapıyorlardı. Gerçi her zaman istedikleri şekilde hareket edemiyorlar. Ne biz ne de yakınlarımız yaşadığımız onca işkenceden sonra eskiyi kabul etmeyeceğimiz gibi, sıradan insanlar da sessiz kalmıyorlar ve kalamazlar.

11.1.1989
Gaziantep Özel Tıp Cezaevi
Haydar GEÇİLMEZ

Merhaba dost;

Gönderdiğin kartı aldım. Yeğenlerimizin gönderdiği kartlar için de teşekkür ediyoruz. Bizleri anımsamalarına doğal olarak seviniyoruz.

İlk önce sağlığın nasıl diye başlayalım. Umarım bundan sonra iyi olur. Artık ne tedavi gerekiyorsa yaptırırısın. İsveç'in havası rutubetlidir, pek romatizmaya yaramaz ama kendini korursun. Bizim yanımızda Halil Kırık diye bir arkadaş var. O da romatizma sonucu kalp kapakçığından ameliyat olmuş. Şu anda normal bir yaşam sürdürüyor. Yalnız açlık grevlerinde ister istemez teklıyor. Bu kadarı da olur değil mi? Aynı hastalık bende de var diyebilirim. Yalnız şimdilik rahatsız etmiyor. 1982'de zaman zaman zor duruma sokuyordu. Etten kemikten bir yapımız var. Eskiyeenin yerine yenisini koyamadığımıza ve yaş da ilerlediğine göre artık gençlikteki sıhhati de isteyemeyiz. Hala genciz diyeceksin, ama ben kendimi 37 yaşında değil, 50'sine merdiven dayamış gibi hissediyorum. Şair, yaş 35, eder yolun yarısı demiş, ama bu dışarı için, söylenmiş bir söz. Burası için yaş 35 eder yolun üçte ikisi demek daha doğru olur herhalde.

Dostum, bildiğiniz gibi, "işimiz" yattı. Yarardan çok zarar gördük. Elimizde kala kala deneyim kaldı. Bu da işe yarar mı bilemeyiz. Artık zaman göster-

"YAŞAM KONUSUNDA SAĞLAM OLUNMALIDIR"

recek. Ben pek işe yarayacağını sanmıyorum. Çünkü bizler gibi diğerleri de deney kazanıyor. Neyse, can sağ olsun, vatan sağ olsun diyelim.

Yeni bir yaşamla karşı karşıyasınız artık. Başka türlü olur mu diyeceksiniz ama, ben yine de yeni yaşam konusunda sağlam olun diyeyim. Çünkü kendi içinde güçlü bir yaşamdır, insanı sağa-sola savurur. Çünkü güçlü bir kültür ve yaşamda ifadesini bulan ideolojisi var. Bu kültür karşısına daha güçlü bir kültürle çıkmazsa güçlü olan etkiler. Öyle ki, etkisini yavaş yavaş gösteren zehir özelliği vardır. Her şey biz farkında olmadan ortaya çıkar. Ortaya çıktığında bile biz onu farkedemeyiz. Sanki bize doğal ve doğru olan gibi gelir. Olaylara bakışı etkiler. Öyle ya; ne demişler, "insanın düşüncesini sosyal yaşamı belirler." Bu sosyal yaşam, istemediğimiz bir düşünce biçimlendiriyorsa buna karşı bilinçli durmak gerekiyor. Ben bunu Almanya, İsveç, özcesi tüm Avrupa ve orada yaşayan insanlarımız için söylüyorum. Çünkü, zaman zaman mücadelelemize, ülkemizin tarihi koşulları ve gerçeğine göre değil de Avrupa'nın imbiğinden geçmiş düşüncelerle yaklaşıyor. Avrupa'nın yüzyıllık sürecini ve bazı değerleri ülkemize monte etmek, ileriye doğru çağ atla-

mak değil, geriye göre çağ atlamak olur. Örneğin; bazıları kalkıp şu andaki kafası ile şu anda oluşmuş koşullarla 50 yıl öncesini değerlendirmeye kalkıyor. Sonuçta şöyle niye olmadı diye fikir yürütüyor. Neyse, demem o ki, yeni yaşam karşısında güçlü olun! Yeğenlerimiz Avrupa'nın imbiğinden geçerek dünyaya bakmasınlar. Biz ne yapsak, ne etsek mutlaka etkilecekler. Hiç değilse ülke gerçeklerimizi ve koşullarını onlara sürekli anımsatalım. Oraya gittiler diye onları kaybetmeyelim. Ülke ile gönül bağları kopmasın. Ülkesinin halkının acılarını onlar da her an hissetsinler. Yoksa aç olsalardı, zor durumda olsalardı, burada olsalardı deriz. Yeğenlerimiz bizim canlarımızdır. Bu canlarımız da biz canların, milyonlarca canlarını unutmasınlar. Yengeyle hiç tanışmadık ama sözüm aynı zamanda onadır da. Ben yukarıdaki düşüncelerimi her kime yazarsam belirtiyorum. Ne bileyim, herkes için bu tür kaygılar taşıyorum! Çünkü ben o bataklığı çok iyi bilirim!

Şevketimiz tahlîye oldu. Yılbaşı kartını aldım. Sizin yerinize de kafayı çektim diyordu. Zaten çıkarsam bir gün öyle yatacağım diyordu. Yıl 1981, Ekim ayıydı. Bir gün o kadar canım sıkılmış, morallim bozuktuk ki, —hiç böyle olduğunu anımsamı-

yorum— Şevket'e bir not yazdım. Şu anda bir kilo rakı olsa içerim. Teslimiyet öyle canıma tak etmişti ki, öyle acı hissediyordum ki, nerdeyse çıldırarak haldeydim. Nasıl bu hale düşeriz; düştük, nasıl kurtulmalıyız; bu neden hala sürer; insanlığımızı mı yitirdik, bu düşünceler bir karabasan gibi gidip geliyordu. İçeyim, bir nara atayım, başlarsam sonunu getiririm diye düşünüyordum. Tek eksiğimiz adım atmaktı. Belki böyle atarız diyordum. İşte bu halet-i ruhiye içinde öyle bir içki ihtiyacı duydum ki, hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Böyle düşünmenin doğru olduğunu söyleyemiyorum. Ama bir gün ben de çıkarsam herhalde bugün duyduğum ama yerine getiremediğim o güçlü isteği o andaki isteğin gücünü düşünerek içerim. Şevket bunu bildiği için sizlerin yerine de iç-

tim diyordu.

Bilirsın, Şevket'i çok severim. Bu sevginin gücünü anlatamam. Sen bunun yüzde birini bile anlayamazsın. Böyle diyorum diye kıskanma. Ne yapalım gerçek bu. Ne var ki en çok kavga ettiğim, kızdığım kişi de yine oydu. Bazen aklımdan yüzüne karşı küfredirdim. Açık açık yaptığım da olmuştur. Demek ki, bu sırada boğazımdan yukarı çıkarmıştır beni.

Daha ne kadar çok şey yazmak istiyordum. Yine Şevket araya girmeden edemedi. Buradaki yaşamımızı ve durumumuzu anlatmak istiyordum. Çünkü yine bizi rahat bırakmıyorlar. Böyle giderse yine bir şeyler olacak.

Tümünüzü dostluğumun sıcaklığıyla kucaklıyor, selam ve sevgilerimi iletiyorum. Yeğenlerimin yanaklarından öperim.

16.11.1988

Ceyhan Özel Tıp Cezaevi
M. KARASU

"Tutsaklık özgürlüğe gebedir"

Yeni yıl kartınız epey gecikmeli geldi. Beni Eskişehir'de bildiğinizden kartı doğal olarak oraya göndermişsiniz. Oysa ben, Ekim-Kasım ayındaki açlık grevimiz nedeniyle Gaziantep Özel Tıp Cezaevine sürgün edilmişim. Kartınız Eskişehir'e gidip, oradan buraya geldi. Bu gecikme nedeniyle size kart yazamadık. Bizden kaynaklanmayan bu gecikmeyi mektuplarımızla gidermeye çalışacağız.

Karanlık aydınlığa gebe olduğu gibi, tutsaklık da özgürlüğe gebedir. Tutsaklık koşullarında bile olsa, özgür geleceği görebilen insan, ona ulaşmak için üzerine düşeni yapmak zorundadır. Bize göre en büyük mutluluk da, içerde ya da dışarda, insanlığın aydınlık yarınlarına ulaşabilmesi için kişinin üzerine düşeni gerektiği gibi yerine getirmesi; bu uğurda tüm gücünü ve yeteneklerini seferber etmesidir.

İnsanlığın bugünkü düzeyine kolay gelmediği bilinmektedir. Bunun temelinde yüzyıllara dayanan mücadele geleneği var. İnsanlık ailesinin geri bırakılmış bir parçası olan halkımızın çağa ulaşma ve ileri insanlık ailesinin onurlu bir üyesi olma yolundaki mücadelemiz hızlı sayılabilecek bir tempoda ilerlemektedir. Zorluklara katlanma, dışarda ve içerde kayıp verme pahasına da olsa, başarılı bir yıl geçirdiğimizi ve geleceğe daha umutlu baktığımızı söyleyebiliriz. Mücadele geleneğinin zorluklar üzerinde yükseldiği genel bir doğrudur. Karşılaştığımız zorlukları aşmada siz ve sizin gibi değerli dostlarımızın destek ve dayanışma duygularının etkisi büyüktür.

1989 yılının halklarımız ve insanlık için güzelliklerle dolu aydınlık bir yıl olması; tüm zorluklarına rağmen, mücadelemizi kararlı bir tarzda sürdürmekle mümkün olabilir. Biz, bu konuda sorumluluklarımızın bilincindeyiz. İyi, güzel ve doğru ülkemizde ve dünyada egemen kılabilmek için, gücümüz, yeteneklerimiz elverdiğince mücadelemizi sürdürmekte kararlıyız. Dostlarımızın sempati ve güvenlerini ifade eden davranışları güç ve moral kaynağıdır.

Bu anlayışla, sizlerle sürekli ve düzenli olarak yazışmak istiyoruz. Yazışmamızın, moral desteğin yanı sıra, halklarımız arasında karşılıklı dostluk ve güvenin gelişip pekişmesine de katkıda bulunacağı inancındayız. Temsil ettiğimiz değerler, insanlığın yüzyıllar süren mücadelelerinin ürünü olan bağımsızlık, özgürlük; halklar arasında eşitlik ve kardeşlik değerleridir. İnsan haklarının mayasında da bu değerler vardır. Bugün, insanlık düşmanı güçleri bile sözde de olsa insan haklarına saygılı davranmaya zorlayan en önemli etkenler; bu değerlerin insanlığın ortak malı oluşu, zorlu mücadeleler sonucu kurumlaşması, ilerici insanlığın ayırım gözetmeksizin bu değerlere sahip çıkması ve uluslararası dayanışma ile korunmasıdır.

Başarılı ve mutlu bir yıl geçirmeniz dileğiyle ben ve arkadaşlarım sevgilerimizi sunarız.

25.1.1989

Gaziantep Özel Tıp Cezaevi
Rıza ALTUN

"Bizde yaşam onur ve kavgadır"

Kötüye, çirkine, kokuşmuşa, korkaklığa, yalınlığa düşman; iyiye, güzele, insanlığa dost yüreğinle yazıp yolladığın mektup elime ulaştı. Kavgamızın sıcaklığında yüreğimize dostluğun, kardeşliğin, dayanışmanın tohumlarını serpiştirip yeşertti.

Can; mektubuna cevabı bir hayli geciktirdim, beni anlayışla karşılayacağını umuyorum. 24 Ekim 1988 tarihinde başlayan ve 43 gün süren açlık grevini duyduğundan yazmıyorum. Açlık grevindeyken uzun süre dostlarımızın sıcak samimi satırlarından alikonulduk. Mektuplarımız verilmedi. Sonradan verildi. Direnişin uzaması, bedensel rahatsızlıklar, o anda siz can dostlara yazmama imkan vermiyordu. Bedensel olarak yeni yeni toparlanıyoruz, ilk fırsatta da size yazıyorum.

Can kurban kardeşim ve dostlarım; yaşam bilinci kavga bilincidir, yani **Direnmek Yaşamaktır!** Ters her durum kendimize, gerçekliğimize sevdiklerimize ihaneti getirir. Onurun, yaşamın, dayanışmanın bedeli ağır olsa da daha güzeli, iyiyi yaratma uğrunda insanlar; korkusuz, sömürsüz, baskısız, yaşanır dünyayı yaratma kavgasında yiğit, yılmayan, yarıcı, kararlı olmak zorundadırlar. Hele bir de bin yılların özlemi olan özgürlük rüzgarı sarmışsa yürekleri, ölüm esende deli-dolu fırtına olsa da, kuru yaprak oldun mu savurur sağa sola. İşte can, ülkemde hele bir de tutsak düşmüşsen ve seni kendi yaşamına, kendi özbenliğine karşı kişiliksizleştirme çabaları yoğunlaşmışsa, gür sesini boğmak, soluğunu kısmak isteyenler varsa, dayanmalı yüreğin, dostla karşı onurun simgesi, direniş ağacı gelişip boy vermeli.

Yokluk, yoksulluk, acı, keder, kahır, yaşamımızın değişmeyen yanı olmamalı; alın yazımız, kaderimiz diye kavratılan boyun eğici, emret efendimci, teslimiyetçi kişiliği aşip onurlu, direnişçi kişiliği edinmek, yaşamı güzelleştirmek; toprakta insanlığın geleceğini tohumlamak için, özgürlük ve bağımsızlık ağacını kanla sulamak zorunlu ve gereklidir.

Milyonların özlemi, arzusu bizim ortak arzu ve özlemimiz olup yayıldı dört bir yana. Yaşlısı, genci, kızı, erkeği insanca yaşama istemimize omuz verip destek sundu. Kendini yakan analar, aklımlarına aç kalarak omuz verenlerimiz çoğaldı. Çoğaldıkça hainin, fesadın, zalimin yüreğine korku girdi. Onurla onursuzluğun bu acımasız kavgasında insanlığın onuru bir kez daha zalimin, zorbanın arzusunu kursağında bıraktı. Dayandık, direndik, kavgamıza güç katanlarla hainin, celladın üstüne üstüne yürüdük, tükürdük yüzüne. Şaşkın düşman, korku nöbetleri geçirip sara hastalığına tutuşmuşcasına, öfkesi korkuya dönüşüp tir tir titremeye başladı. Binlerin, onbinlerin yüreğindeki öfke boşaldı dolu gibi üstüne. İşte can kurban, dayatılan teslimiyeti direnişimizle bir kez daha yerlebir ettik. Dağlar çiçek açtı, ovalar şenlendi; cana can kattık. Diyarbakır kan deryasında kızıl güller açtı, baharı müjdeledi dünyaya.

Erdoğan Eskişehir'de, Şamil de orada. Acan sevgi ve kardeşlik ağacını budayıp, kökünü kazımak istediler. Bilmediler ki, bir kez tohumlamışız Diyarbakır zindanının beton zeminlerine direnişi. Budansak, dallarımız ayrılıp savrulsa da düşüğümüz her toprağa tohum-

larız özgürlüğü. İşte can, birçok arkadaşı başka yere götürdüler bir gece yarısı, şanlarına yarışır şekilde bizlere can kızıl çiçekler uzatarak, bedenlerini kızıl kan çiçeklerine boyayarak ayırdılar yüzyirmi özge can kardeşimizi ve dört bacımızı. Zulme, vahşete, zorbalığa tanıklık eden ve acıya, zorluğa direnişi, acıyla kavgaya dönüştürüp yaşamı güzelleştiren Diyarbakır Cezaevini yok etmek, adını unutturmak istediler. Nafile kurban, her karış duvarında canımız, gömülü kanımız var. Süslemiş duvarları çiğhıklarımız; şarkı, türköl olup yalamış penceresini, nasıl unutulur yakılan, asılan, açlığa, ölüme meydan okuyan bizden öncekiler! Ya bizden sonrakilere nasıl bırakmalı, mart çiçeklerini, mayıs güllerini, temmuz kahrmanlarını! Hepsine, hepinize layık, ailemizin onuruna yaraşır olanı yaşatmak, direnmek yine direnmektir.

Can kurban; şu anda durumumuz iyidir. Şubat kazanımlarımızı aynen koruduk. Hiçbir zaman da kazanımlarımızdan vazgeçmeyeceğimizi, dostla düşmana bir kez daha gösterdik. Bizde yaşam acıdır, kederdir, lakin onurdur, kavgadır. Her çılgınlıkta umut, sevdâ, inanç vardır. Bizde yaşam direnmektir. Can kardeşim. Satırlarımı noktalar sen sevgili kardeşimi yüreğimizin sıcaklığı ile kucaklıyor; sana ve diğer tüm kardeşlerime Diyarbakır'ımızın sınırsız duygularını yolluyor, sizleri candan kucaklıyor, başarı, umut, inanç ve kavgamızı yolluyoruz. Daha güzel, yaşanır bir dünya, kavgayla yaratılır.

3 Ocak 1989
Diyarbakır
İhsan GEDİK

Tüm Kürdistan din adamlarına

Bu yazımı yazarken, içimde ki kini Kürdistan'da düşmana kusmak istediğimi belirtmek istiyorum. Bu kinimi mücadele pratiğine katılarak kusacağım. Aynı zamanda bu yazımı —kinimi kusmak için— kaynağa dönüş hazırlıkları içindeyken yazıyorum. Bu yolda can vermek, anam Kürdistan'a sarılarak onun toprakları üzerinde savaşmak için gidiyorum. Şeyh Sait babaların, Seyit Rıza dedelerin kanına kan katmak için gidiyorum. Tıpkı Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Agitler gibi yüce önderimiz APO'nun yolunda yürümeye hazırız, patlayacak yeni genç kuşaklarız.

Kürdistan'a bakıldığında birçok inancın olduğu görülür. Hiçbir inanç ayırımı yapmadan bir araya gelerek ERNK bayrağını yükseklerde tutmakla yükümlüyüz. Bundan daha onurlu ve şerefli bir şey olamaz.

Dini inançlar uğruna da savaşılmalı mı? Din, sınırları tanımayan bir inançtır. Neden ülkemizin parçalarında Fars, Arap ve Türk bayrakları asılıdır da, bizim bayrağımızın asılmasına tahammül edilmiyor? Namusunu korumak isteyen her insanı, başta ülkesinde olmak üzere, nerede baskı varsa, orada savaşmaya davet ediyorum.

Gerçekten Halepçe katliamını unutmak mümkün mü? Peki bu din kardeşlerimiz nerede? Bu katliamları ne Allah, ne de insanlık kabul eder. Bu nedenle biz de bunu kabul etmeyelim.

Dürüst olan tüm hacı, hoca şeyh, dede ve her türlü inançtan olanları göreve çağırıyorum. Kürdistan için savaşmak görevi, bir namus ve insanlık görevi olarak önümüzde duruyor.

Bir Berxwedan okuyucusu
22.12.88

İhanete geçit yok

Abdullah ÖCALAN yoldaşın belirttiği gibi, daha önceleri bir sopamız yokken, şimdi Partimiz her şeye sahiptir.

Bugün Partimiz bir ülke gibidir. Binlerce gerillaya ekmek, giyecek, silah ve mermi temin edebiliyorsa, gerçekten Partimiz bir ülkeye teşkil ediyor.

Bugün PKK hareketi içinde ne kadar dönem ve hain çıkarsa çıksın, PKK önderliğindeki Kürdistan halkının mücadelesini durduramaz. Aksine kendi ölüm fermanlarına imza koyarlar.

Evet, ihanetçilere geçit yok. Yaşasınlar birkaç gün daha Avrupa'da. Yine gelir 21 Mart. Sevinçle beklesin halk.

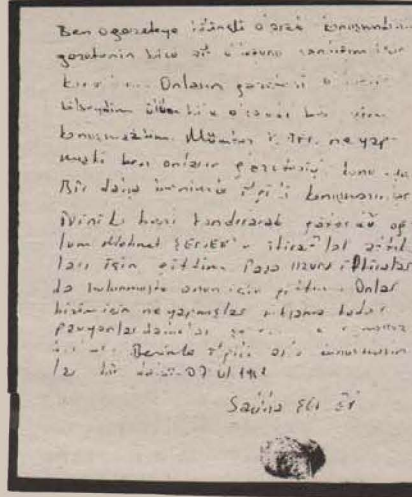
Bern'den bir yurtsever
Arle / 4.1.1989

Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde, 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı başlatılan toplu açlık grevleri döneminde, Kurdistan Press'in 17.11.88 tarihli sayısında, "Analar zulme karşı direniyor" başlığı altında yayınlanan yazının bir bölümünde Saliha Şener'le röportaj yer almıştı. PKK'li savaş esiri Mehmet Şener'in annesi Saliha da bu dönemde diğer tutuklu yakınlarıyla birlikte dayanışma eylemlerinde yer alıyordu.

Saliha ananın amacı cezaevi direnişlerini kamuoyuna duyurmak olunca, Kurdistan Press'le röportaj yapmayı yararlı görmüş. Ancak Saliha ana, sözkonusu gazetenin kendilerine ya da direnişe gerçek anlamda sahip çıkanların gazetesi olduğunu sanmış. Onun 7.1.89 tarihli ve parmak izli mektubu elime ulaştı. (Ben de mektubu Berxwedan'a göndermeyi gerekli gördüm.) Kurdistan Press, kendisiyle röportaj yaptığında kime ait olduğunu bilmediğini söylüyor. "Mümtaz Kotan ne yapmış ki, ben onların gazetesinde konuşayım" diyor Saliha Şener.

"Amaç direnişin sesini duyurmak olduğuna göre, herhangi bir basının olaya yer vermesinde bir sakınca olmaz" şeklinde bir düşünce akla gelebilir. Bu düşüncenin doğruluğu açıktır; ancak sözkonusu gazete, cezaevlerindeki direniş kırıcılığı yapan ve işkence görmemek için teslimiyeti aşılama ya çalışanların sahipliğindedir. Bu güdümlü gazete yayınladığı yazıda Saliha Şener'i örnek ana

Saliha ŞENER'den "Kurdistan Press'e..."

Saliha ŞENER, oğlu Mehmet ŞENER'le...

gösteriyor. Peki bu gazete sahiplerinin cezaevlerindeki sadede kötü örnekler gösterdiklerini belirtmeye gerek var mı? Hele işkenceci cellat E. Oktay Yıldırım'ın "Co" isimli köpeğini yıkamak sefilliğini göstermek... Saliha ana da bunu biliyor ve bu nedenle olsa gerek ki, "Onların gazetesi olduğunu bilsem, ölüm de olsaydı ben yine konuşmazdım" diyor.

Evet, Kurdistan Press gerçek kimliğiyle yayıncılık yapan bir gazete değil. Cezaevlerindeki direnişçilere, dışardaki gerilla savaşçılara ve onların partisine düşmandır. Uşak Türk basını da düşman, ancak bilinen gerçek kimliği ile. Bundan ötürü Kurdistan Press'in düşmanlığı kapalıdır, sinsidir. O direnişlerin sahibiymiş gibi görünme amacıyla. Gerici, bir yayıncılıkla tasarrufçuluk peşinde.

Oysa, onun payına soylu direnişlerden en ufak bir kırıntı bile düşmez.

Bu kadarını yazmakla yetinerek, Saliha Şener'in mektubuna geçelim:

"Ben o gazeteyle bilinçli olarak konuşmadım. Gazetenin bi-

ze ait olduğunu sandığım için konuştum. Onların gazetesi olduğunu bilsem, ölüm bile olsaydı yine konuşmazdım. Mümtaz Kotan ne yapmış ki, ben onların gazetesiyle konuşayım? Bir daha benimle ilgili konuşmasınlar. Niniko beni kandırarak götürdü. Oğlum Mehmet Şener'e iftira attıkları için gittim. Paşa Uzun iftiralarda bulunmuştu, onun için gittim.

Onlar bizim için ne yapmışlar? Akşama kadar pavyonlardadırlar. Şerefsiz ve namussuzlardır. Benimle ilgili asla konuşmasınlar.

Saliha Şener/7.1.89"

Bu mektubu, yorumuyla birlikte yayınlayacağınız umuduyla, Berxwedan çalışanlarına başarılar...

Bir Berxwedan okuyucusu
A. Yol

Engeller aşılacaktır

Soysuzlar, PKK'nin her ileri adım atışında ortaya çıkıp provokasyon yaratmaya çalışıyorlar. Önderlere ihanet halka ihanettir. İhanetin yeri de herkes tarafından biliniyor.

Ülkemiz üzerinde yüzlerce ihanetçi oynamak istiyor. Semir alçağı bunlardan biriydi. Hüseyin Yıldırım da ona özeniyor. APO, büyük fedakarlık, büyük irade, büyük sabırla her türlü zorluğa göğüs gererek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ortaya çıkarıp, PKK'yi oluşturduğu zaman, H. Yıldırım Dersim'de kumar masa-

sından kalkmıyordu.

Mazlumlar, Kemaller, Hayriler ve daha onlarca PKK savaş esiri soylu direnişler sergilediler. Mahsumlar ve yüzlerce şehit soylu eylemler gerçekleştirdi. Neredeydi bu dönemde H. Yıldırım provokatörü? Yoksa devrimci mücadele içinde Avukatlık makamını mı istiyor?

Kürdistan halkı, PKK ve Önderi APO önderliğinde her türlü engeli aşacaktır. Kahrolsun ihanetçiler ve provokatörler!

Güney Fransa'dan
Mehmet / 23.11.1988

Özgür yaşamaya evet, Türk Tugayına hayır!

Bu, özellikle Almanya'da uzun vadede planlanan Türk ve Alman devletinin çıkarlarını koruyacak yeni bir milis ve kontralar çetesidir. Bu plan hayata geçerse, ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında başarılı olur mu? Bunun oluşturulmasından kim kârlı çıkar? Buna fazla kafa yormaya gerek yok. TC'nin şimdiye kadar Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı oluşturduğu karşı-devrim odaklarının sonuna bakarak, bu sorunun cevabını bulmak mümkün. Bir de Alman devletinin bu Tugaya fazla bel bağlamasına da gerek yok. Çünkü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı faaliyette olan Alman Kriminal Dairesi ve özel savaş uzmanları zaten bir saldırı içindeler. Bunlar da biliyor, haklı bir davaya karşı bu güçleri bir şeyler yapamadıktan sonra, acemi Türk Tugayı ne yapabilir?

Şimdi sormak gerekir Türk gençlerine: Onların özellikle

Almanya'da bulunmalarına, işsiz-güçsüz sokaklarda her türlü toplumdışı ilişkilere girmelerine, doğru-dürüst bir gelecekle ilgili istikrarlı bir eğitim sistemlerinin olmamasına, kendi gençliklerini avare bir biçimde harcamalarına, onbinlerce mark ödeyerek sözde ülkelere askerlik görevlerini yapmalarına ve Alman toplumu içinde bocalamalarına kim neden olmuştur? Açık ki, sadece utanılacak kimliğinden başka bu gençlere verebileceği hiçbir şeyi olmayan Türk devleti.

Peki Türk gençlerinin böyle bir devlete karşı tavrı ne olmalı?

Açık ki kendisini Avrupalara satan, emeğine göz koyan, kendi çıkarı nereden gelirse onu orada kullanan, hiçbir zaman geleceğe yönelik doğru düşünceye saygısı olmayan, bu düşünce sahiplerini zindanlara tıkayan, idam sehpalarında sallandıran, daha onbeşinde idam ipini boynuna geçirmedi eli bile

titremeyen, üniversite önderlerinde jopluyan, okul sıralarında onur kırıcı hakarete bulunan, Almanya'da ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde de uyuşturucu vb.'nde aracı olarak kullanan; kısacası onu geleceğin en iyi temsilcisi yapmak yerine, kirli emellerine alet eden devlete karşı Türk gençliğinin cevabı, "emret, evet efendim"ci olmamalıdır. Çünkü bu devlet saydıklarımızdan da çok daha kötü bir gelecekte daha farklı bir şey vaad etmiyor Türk gençliğine.

Öyleyse Türk gençliği, Türk Tugayına kanmamalı ve bir kurtuluş yolu aramalıdır. İş-ekmek için Türk Tugayına alet olmaktan daha kötü bir seçenek olamaz. Nasıl ki, Kürt gençliği özgür, bağımsız bir yaşam için gencecik yaşta silaha sarılıp kurtuluş yolunu seçmişse, Türk gençliği de kurtuluş yoluna girmeli. Zahmetsiz, emeksiz, mücadelesiz hiçbir hakkın kazanılmadığını bilmeyen yok.

Hannover'den YXK üyesi
S.../23.1.89

Küçük kardeşimiz Rêşan yaptığı bir resmini göndermiş Berxwedan'a... Dağlarımıza ve düşmandan ele geçirdiğimiz panzerlere ERNK bayraklarını çekeceğimiz günlerin özlemlerini dile getiriyor. Hepimizin özlemini resmetmiş minik elleriyle...

Bir fidan filizlenir Kürdistan dağlarında
Özgürlük bülbülleri öter bağlarında
Bir gün kurtaracağız esaret ağlarından
ANT içtik Kürdistan'ı kuracağız

Haykıracağız arkadaşlar hakkımızı alana kadar
Savaşacağız yoldaşlar tek bacak kalana kadar
Düşmanı memleketimizden kovana kadar
ANT içtik Kürdistan'ı bağımsızlaştıracamız

ERNK taraftarı
Efendi/23.10.1988

İmparatorlukların zaptedemediği bir beldemiz

BÊDLÎS

(Bitlis)

— I —

ADI NEREDEN GELİYOR?

Bitlis adının nereden geldiği kesin olarak bilinmemektedir. Bu konuda çeşitli söylentiler mevcut. Ancak, konuyla ilgili araştırmacıların, mantığa en yakın bulduğu görüş şudur: Makedonya Kralı Büyük İskender Asya seferine çıkarken yolu Bitlis'ten geçer. Bitlis'in doğal zenginliklerine büyük hayranlık duyar. Lis adlı komutanına burada bir kale yaptırmasını emreder. Kale çok sağlam şekilde yaptırılır. Etrafı koruganlarla donatılır. Büyük İskender'in sefer dönüşünde kale hazırlanmış durumdadır. Büyük İskender kaleye girmek ister; ancak günlerce uğraşmasına rağmen isteğini gerçekleştiremez. En nihayetinde komutan Lis'in eliyle Büyük İskender kaleye girebilir. Ve komutan, Krala kendi emri üzerine kalenin böyle sağlam şekilde yapıldığını söyleyince, Büyük İskender buna sevinir ve komutanını ödüllendirmek ister. Bu nedenle kaleye "Bad-Lis" ismini koyar. Aynı söylentiye göre, Bad-Lis ismi zamanla gelip geçen uygarlıklar ve yöre halkının dilinde değişerek Bêdlîs halini alır. "Bit" sözcüğü Asurluların dilinde "yurt" anlamına gelir. Buna göre, Bitlis, "Lis'in yurdu", ya da "Lis'in kalesi" anlamına gelmektedir.

BİTLİS'İN TARİHÇESİ:

Bitlis yöresinin tarihinin hangi dönemden başladığı bilinmemektedir. Bunun başlıca nedenlerinden biri, yörede tarihi buluntuların fazla olmayışı ve arkeolojik çalışmaların yapılmayıp. Ancak yöreyi ilk yerleşim alanı olarak kullananların Urartular olduğu sanılmaktadır.

Yöre sınırları içerisinde olan Süphan ve Nemrut dağlarındaki obsidien (doğal cam) yatakları, Bitlis tarihinin, yenitaş dönemine kadar dayandığını göstermektedir. Doğal camın bazı ürünlerinin o dönemde kullanıldığı anlaşılmaktadır.

Urartular, M.Ö. 1000 yıllarında Van ve Bitlis yörelerine yerleşirler. 300 yıla yakın bir süre, Bitlis yöresi, Ari ırkından olan Urartu, Hurri, Mitannilerin; Sami ırkından olan Asur ve Babillerin egemenliğinde kalmıştır.

Asurlar, Bitlis'i egemenliği altına alabilmek için Urartularla sık sık savaşlara girer. Fakat Asurlular bu emellerine ulaşmada hayli zorlanırlar. Çünkü, Bitlis'in doğal coğrafik yapısı Asurluların önünde aşılması çok zor bir engel durumunda. Asurlular ve Urartular arasında uzun süren savaşlar sonucunda belli bir dönem, Bitlis yöresi Asurluların egemenliğine geçer. M.Ö. VII. yüzyılda Asur İmparatorluğunu yıkan Medler burayı da kendi imparatorluk topraklarına katarlar. Yaklaşık bir asır sonra, bu kez Persler Med İmparatorluğunu yıkmak için harekete geçer. Ve M.Ö. VI. yüzyılda Medler, Persler tarafından yenilgiye uğratılır. Dolayısıyla Medler topraklarıyla birlikte Perslerin egemenliğine girerler.

M.Ö. IV. yüzyılda Makedonya Kralı Büyük İskender, 35.000 askeriyle Asya seferine çıkarken, Bit-

lis yöresinden geçer. Kaleyi de bu dönemde (M.Ö.334) komutanlarından Lis'e yaptırır. Büyük İskender, Pers imparatorluğunu kesin yenilgiye uğratarak ortadan kaldırır. M.Ö. 331 yılında yöreyi Makedonya Krallığına katan Büyük İskender, M.Ö. 323'te ölür. Oğlunun olmaması ve varis de göstermemesi, ölümünden sonra imparatorlukta taht kavgasının başlamasına yol açar. Bunu fırsat bilen İran asıllı Ermeni kralları yöreyi egemenliklerine geçirirler. Daha sonra Romalılar, M.S. II. yüzyılda bu toprakları işgal altında tutarlar. Romalıların geçici egemenliğinden sonra tekrar İranlıların egemenliğine girmiş ve bu egemenlik Bizanslıların yoğun saldırılarına rağmen 641 yılına kadar devam etmiştir.

Bu dönemden sonra, Arap-İslam ordularının yayılmasıyla birlikte Halife Ömer tarafından yöre toprakları İslam imparatorluğuna katılır. Yine Arap egemenliği döneminde Bizanslılar yöre topraklarının istilası için Arap ordularına karşı saldırılar düzenlerler. Bu savaşların sonucu olarak alandaki egemenlik birkaç kez Araplar ile Bizanslılar arasında el değiştirir. 927 yılında ise Bitlis Bizanslıların eline geçer. Bu yüzyılın sonlarından itibaren Arap orduları eski güçlerini yitirirler ve

kezi Diyarbakır üzerine yürürler. Diyarbakır düşürüldükten sonra, aynı yıl Bitlis üzerine saldırı düzenlenir. Bu saldırıda Ahlat'ı da ele geçirirler, Ancak daha sonra Mervani Kürt devleti ortadan kaldırılmasına rağmen, 1100 yıllarına kadar Ahlat bir Kürt emiri tarafından yönetilerek, Selçuklu Türklerine karşı savunulur.

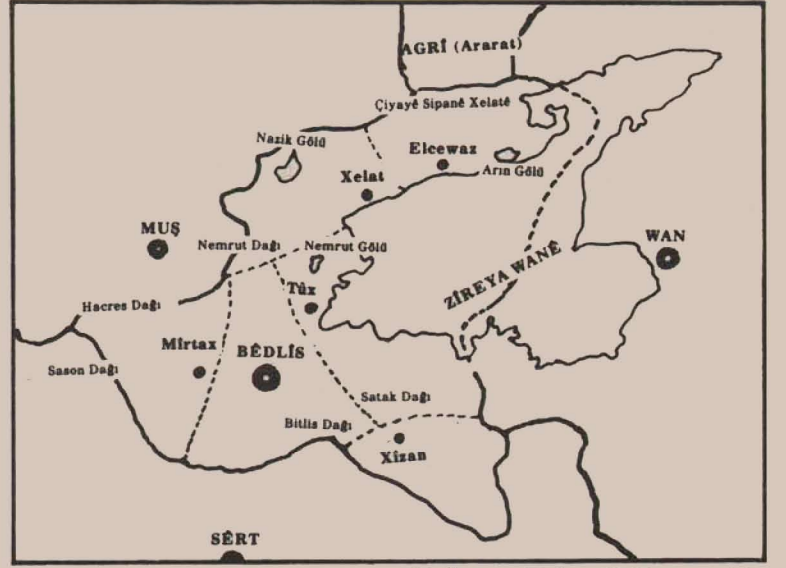
XII. yüzyıl sonlarına doğru Selçuklu Türkleri yeni yeni seferler düzenlerler. Yayılmacılıkları önündeki engeller kalkmıştır. Bu dönemde bir Kürt komutan olan Selahattin Eyyubi'nin ordusuyla bölgede hüküm sürmesi Kürdistan'daki istilacı güçler için büyük tehlike durumundadır. Bu dönemde merkezleri Ahlat olan Artukoğulları, çeşitli hilelerle Selahattin Eyyubi'yi yenilgiye uğratmaya çalışırlar. Ya da en azından kendilerine bağlamaya çalışırlar. Hatta onu Ahlat'a davet ederek, beyliği ona vereceklerine dair vaatlerde bulunurlar. Selahattin Eyyubi ise bunu reddeder ve ordusunun bir bölümünü Ahlat üzerine gönderir. Ve Artukoğullarına zor anlar yaşatır. Selahattin Eyyubi, 1193'te ölünceye kadar bölgede önemli bir güç olma durumunu korur.

XIII. yüzyılın başlarından, Hakkari'den gelen Rojki, Rojkan ve Rozkan aşiretlerinin beyleri olan Şerefhanlar Bitlis yöresine egemen olurlar. Egemenlikleri 400 yılı aşkın bir süreyi kapsar.

XVI. yüzyılda bölgede İran-Safevi İmparatorluğu ile Osmanlı İmparatorluğu iki büyük güç durumundadırlar. Her iki imparatorluk da, birbirlerinin yayılmacılığı önünde engeldir. Bitlis yöresi bu engelin düğüm noktasını oluşturmaktadır. Safevi hükümdarı Şah İsmail ve Osmanlı Sultanı Yavuz Selim, yöredeki aşiret reisleriyle işbirliği yaparak emellerine ulaşma çabası içerisindeydiler. Nitekim Yavuz Sultan Selim, işbirliği ile bu dönemde ünlenen İdris-i Bitlisi'nin yardımıyla bölgede daha etkin olan İran Safevi İmparatorluğu üzerine sefer düzenler ve bu savaştan galip çıkar. Böylelikle Bitlis Osmanlıların egemenliğine geçer. Ancak bu dönemden sonra da Bitlis, Osmanlılar ve İranlılar arasında zaman zaman çekişme alanı olmuştur. Osmanlılar ile İranlıların kendi aralarında vardıkları anlaşma sonucu, Bitlis de Kürdistan'ın Kuzey-Batı parçasıyla birlikte Osmanlı İmparatorluk topraklarına dahil edilmiştir.

Bitlis yöresi, tarihinde en çok özerk beyliklerle yönetilmiş belgelerimizden biridir. Tarihte birçok uygarlığın merkez olarak seçtiği alandır. Bölgede savaş halinde olan güçler açısından bir mevzi özelliğinde olması, egemenlik peşindeki güçlerin istahını kabartmıştır. Doğal yapısı, özellikle de dağlık bir coğrafyaya sahip olması hem savunma ve hem de saldırı için, savaşlarda kader belirleyici rol oynamıştır. Bu nedenle istilacı ve işgalci güçler arasındaki savaşlarda bir tampon bölge olarak kullanılmıştır. Yoğun savaşlara sahne olarak, savaşan güçlerin sürekli karargah kurduğu bir alan olması nedeniyle, tarihini açığa çıkaran buluntular bakımından yoksuldu. Çünkü he-

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

men her istilacı güç, alana sahip olmak istemiş ve bu nedenle de alanın egemen gücüne karşı savaş başlatmıştır. Alandaki yoğun savaşlar, tarihi eserlerin dikilmesine gerekli zamanı en aza indirmiş ve dikilenleri de yakıp yıkmıştır. Çünkü o bir savaş üssüydü.

Fakat tüm bu yoğun savaşlara rağmen, alanda belirli sürelerde egemenlik tesis etmiş güçler çeşitli izler bırakmıştır.

Tüm bu yıkım savaşlarına rağmen, yine de Bitlis il merkezinde birçok tarihsel yapılara rastlanır. Alandan gelip geçen işgalci güçler birçok anıt da bırakmışlardır. Urartulardan, beyliklerden ve Osmanlılardan kalma birçok yapı bulunmaktadır.

Tarihi yapıları

BİTLİS KALESİ: Makedonya Kralı Büyük İskender Asya seferine çıktığında, komutanlarından Lis'e, doğal güzelliklerine ve nimetlerine hayran kaldığı bu yörede bir kale yaptırmasını emretmiştir. Bir söylentiye göre, Büyük İskender bu dönemde alandaki hastalığa da çare aramaktadır. Asya seferinde, Bitlis'e uğrarken Rabat ve Köşür sularının birleştiği yerde, kayanın yanından akan suyu içerek uykuya dalar. Bu suyun hastalığına çare olacağına inanan Büyük İskender, yedi gün bu sudan içerek iyileşir. Daha da artar. Komutanı Lis'e, yapılıcak kale öyle sağlam olmalı ki, asırlarca ayakta kalmalı ve kendisi tarafından bile fethedilememeli emrini verir. Komutan Lis, emri yerine getirmek için, Büyük İskender'i iyileştiren suyun dört saatlik uzağında kaleyi inşa eder. Kale çok sağlam şekilde yapılmıştır. Büyük İskender, Hindistan ve İran seferinden döndüğünde kaleyi görmek ister. Fakat içeri giremez. Bu kez ordusuyla kaleyi kuşatmaya alır. Kaleyi fethetmek için yedi gün uğraşır. Fakat kaleyi fethetmenin mümkün olamayacağını görünce, yedi gün süren mücadeleden sonra vazgeçer. Ve komutanı Lis için, "Bre kafir, bana köle iken şimdi asi oldun" diyerek Muş ovasına doğru yol alır.

Komutan Lis, yenilgiyi kabul eden Büyük İskender'in ardından gidip kendisine kalenin anahtarını verir. İskender'in, "Niçin asi olup da bu kadar askerimi telef ettin" sorusuna şu karşılığı verir: "Benden bir kale yapmamı istediniz, öyle bir kale istediniz ki, siz bile fethedemeyecektiniz. Ben de hükümdarımın bu emrine uydum."

Bunun üzerine, İskender, komutanını affeder ve kaleye "Badlis" (Lis kalesi) adını verir.

Bitlis kalesi, iki dere suyunun birleştiği yerde bulunan yalçın bir kaya üzerinde inşa edilmiştir.

(M.Ö.334) Kale dikdörtgen bir alanı kaplamaktadır. Duvarları 4-7 metre arası genişlikte ve 50 metreyi aşkın yüksekliktedir. Çevresi ise üç kilometreye yakındır. Batı-doğu yönünde uzamaktadır. Doğusunda Karanlık Kule adlı yüksek bir burç vardır. Bu burç, idam cezasına çarptırılanların aşağı bırakıldığı yer olarak kullanılmıştır. Kalenin yarısına yakınının batı kesimi saray olarak ayrılmıştır. Diğer yarısında da 300 ev inşa edilmiştir. Aşağıdaki doğu yakasında ise her iki başı demir kapılı bir çarşı ve yüzlerce ev yaptırılmıştır. Etrafında savunma hendekleri yoktur. Bizans ve Ermeni kaynaklarında kalenin adına sık sık rastlanmakta ve kalenin birkaç kez yıkıldığı ve yeniden yapıldığı belirtilmektedir.

ULU CAMİ: Caminin yazıtına göre, 1150'de yapılmıştır. Mervanoğullarından Ebül Muzaffer tarafından inşa ettirilmiştir. U şeklinde kesme taşlardan yapılmıştır. Kuzey-batı kesiminde dikdörtgen bir taban üzerinden minaresi yükselmektedir. Önündeki bahçeye merdivenle inilir. Bahçeden camiiye ise kuzeye bakan yüzündeki üç kapısından girilir. Damı sekiz köşeli sütunlu ve düzdür.

KIZIL CAMİ: Bitlis merkezinin doğu yakasındadır. Bitlis çayının doğusundaki Ulu Camiden 50 metre uzaklıktaki yamaçtadır. Yapım tarihi 1120 yılı olarak tahmin edilmektedir. 1507, 1861 ve 1916'da olmak üzere üç kez onarılmıştır. Kesme taştan yapılmıştır.

AHLAT KALESİ: Ahlat'ta iki kalenin kalıntısı vardır. Bunlardan birinin Urartular tarafından yapıldığı sanılmaktadır. Bu kale 1224 yılında meydana gelen bir depremle yıkılmıştır. Diğer kalenin ise Osmanlı padişahı Yavuz Sultan Selim tarafından yapıldığı belirtilmektedir. Bu kale Van gölünün kıyısında inşa edilmiştir.

ADİLCEVAZ KEF KALESİ: Bu kale Adilcevaz'ın 6 km kuzeyindeki volkanik bir tepeye kurulmuştur. Doğusu, batısı ve güneyi sarp kayalık olan bu kale Urartular döneminde kurulmuştur. Kaleye ancak kuzeyinden yaklaşılabilmektedir. Kef kalesi sadece Urartular tarafından kullanılmamıştır. Kalenin taş bloklardan oluşan bazı kesimleri hala ayakta. Büyük taş blokların üzerinde çeşitli ilginç taş bloklar vardır. Bu blokların üzerinde aslan, mızrak, hayat ağacı, kartal, pencere, kule, çatı korkuluğu gibi motifler bulunmaktadır. Kalenin kuzeyinde yapılan kazılarda 4,5 kilometre aralıklarla fil ayağı (pylon) bulunmuştur. Buradaki buluntular, Urartuların maden işçiliğinin yanı sıra, taş işçiliğinde de usta olduklarını kanıtlamaktadır.

Bu tarihi yapılar dışında, Bitlis'te daha birçok irili-ufaklı yapı bulunmaktadır.

SÜRECEK

Devrimi hedeflemeyen birliklerin yaşama şansı yoktur

Ocak 1989 tarihli **Riya Azadi** dergisinde bir haber göze çarpıyor: “Sol Birlik Sona Erdi.” Haberde, Sol Birlik içindeki beş partinin temsilcilerinin Aralık ayında bir araya gelerek onun feshini kararlaştırdıkları belirtiliyor. Sol Birlik’in dağılmasının kamuoyunca da beklendiğini belirten yazı, örgütün son yılda eylemsiz duruma düştüğünü ve Aylık Sol Birlik Gazetesi’nin de Haziran 1988’den itibaren çıkmamaya başladığını ifade ediyor. Ardından, ayrılma konusundaki ortak açıklama şu şekilde yeralıyor:

“KÖİP, TİP, TKEP, TKP, TKSP VE TSİP’in ortak kararıyla 1984 yılında kurulan Türkiye Kürdistanı Sol Birliği (kısa adıyla SOL BİRLİK), belli bir dönem program amaçları yönünde çalışma yaptıktan sonra, süreç içinde, çeşitli nesnel ve öznel nedenlerin etkisiyle iş yapamaz duruma geldiğinden, şu anda birlik içinde olan beş parti tarafından (KÖİP daha önce ayrılmıştı) sona erdirilmesi uygun görüldü.

Partilerimiz, SOL BİRLİK’in, programında belirlenen amaçlara —büyük bölümüyle— ulaşmasa da, sol partilerin ortak çalışması bakımından örnek olacak olumlu çalışmalar da yaptı, yine, ortak amaçlara tam olarak ulaşılmadıkça solun birliğine, dayanışmasına her zaman gerek bulunduğu kanısındadırlar ve bu nedenle, SOL BİRLİK’in yaşatılmaması olumsuz bir sonuç olmakla birlikte, gelecekte daha geniş etkili birlikler için çaba gösterilmesinden yanadırlar.”

Sol Birlik’in feshine ilişkin yapılan yorum ise sorunu yuvarlak laflarla geçiştirmekten ve hiçbir şey söylememek kaydıyla birşeyler söyler gibi yapmaktan öteye geçmiyor. Bu şüphesiz ki, kamuoyuna karşı sorumluluğun da bir ölçütü oluyor. Fakat bunu şaşırtıcı bulmadığımızı peşinen belirtelim. Ancak halklar karşısında kendilerini gerçekten sorumlu hissedenler, bu sorumluluklarının bir gereği olarak birlikler kuranlar ve bu temelde pratik faaliyet yürütenler, başarısız olmaları halinde gerçekten tarihsel sorumluluklarının bilincinde olarak tutarlı açıklamalar yapabilirler. Ama, siyasal arenadaki varlıkları gibi, birlikleri de siyasi hesaplar temelinde olanlar, tüccar mantığıyla birliklere yaklaşanlar ve devrimi gerçekleştirmek gibi bir sorunları olmadığı gibi, onu rayından saptırmayı bir meslek olarak benimseyenler için, birlikler bir günde kurulduğu gibi bir günde dağıtılabilirler de. Ve ardından yeni hesaplar gündeme geldiğinde yine bir araya gelmekten, aynı süreçler bir kez daha tekrarlanmaktan kaçınılmaz.

Nitekim, Sol Birlik içinde yeralan örgütlerin siyasal geçmişlerine bakıldığında bu güçlerin birliğe yaklaşımlarının hangi temelde olduğunu görmek zor değildir. Ne zamanki devrimci mücadelede bir gelişme gözlenir, işte o zaman bu güçler hemen bir araya gelerek çeşitli birlikler kurar ve ardından devrimci gelişmeyi engellemeye; pasifikasyon ve tasfiyeciliği bir salgın gibi devrimci saflara bulaştırmaya ve hatta devrimci mücadeleye karşı silahlı mücadeleye kadar her yönüne baş-

vurmaya başlarlar. TKP’nin Türkiye devrimci-demokratik mücadelesindeki rolü ve konumu, son ulaştığı nokta ile de göz önündedir. Tarihleri boyunca onun birer yan örgütü gibi işlev gören diğerlerinin de ne olup olmadıkları kamuoyunun bilgisi dahilindedir. Yine, Kürdistan adına yola çıktıklarını iddia eden TKSP; KÖİP gibi örgütlerin de UDG şahsında doruğa ulaşan “birlik” anlayışları ve devrim önünde engel olma çabaları ilerici devrimci kamuoyunun bilgisi dahilindedir.

Sol Birlik de işte bu anlayışlar temelinde ortaya çıkan bir oluşumdur. Kürdistan’da 15 Ağustos 1984 atılımı ardından başlayan ulusal kurtuluşçu direniş mücadelesinin önüne bir ket olmak amacıyla ortaya çıkmış; biricik amacı Kürdistan’daki ulusal kurtuluş mücadelesine alçakça dil uzatıp onu eleştirmek ve Türkiye devrimci-demokratik güçlerinin açılan bu yeni olumlu süreçten yararlanmalarını için ortalığı bulandırmak olmuştur. Eğer sürdürdüğü bir faaliyetlikten söz edilebilecekse o da budur. Sömürgeci-faşist Türk cuntasının sözümona demokratikleşme çabalarına alkış tutmak, devrimci-demokratik ortamı bulandırmak dışında hizmet ettiği hiçbir şey yoktur.

Peki, bugün neden Sol Birlik kendini feshetme gereği duydu? Bu da üzerinde durulması gereken bir diğer noktadır. Şüphesiz ki, birliklerin ömürlerini sürdürmelerini sağlayacak temel şey onların program amaçları, kuruluş gerekçeleridir. Devrim yapmak amacıyla yola çıkan birlikler bu hedeflerine ulaşmak için ellerinden geleni yapacakları gibi, bu yolda attıkları adımlar da giderek o birliği güçlendirir, çelikleştirir. Ancak, sözkonusu birlikler eğer küçük-burjuva örgütlerin çıkar hesapları ve devrim karşıtı amaçları temelinde kurulmuşlarsa uzun ömürlü olmaları da beklenemez. Her şeyden önce, küçük-burjuva hesaplar ve ayakoyunları giderek örgütün kendi içinden çürümmesini ve dağılmasını getirecektir. Diğer taraftan devrimin gelişmesi ya da devrimci ortamın çelişkileri kızıştırması da bu sahte birliklerin ömürlerini kısaltan en önemli etkenlerdendir. Sol Birlik de çıkar hesapları temelinde ve devrimin önünün alınması amacıyla kurulduğu için, uzun ömürlü olamamış, gelişen paratik süreç karşısında iflas etmiştir. Çünkü gelişen devrimci mücadele sahte oluşumlara hayat hakkı tanımamaktadır. Çünkü, devrimci mücadelenin gelişmesi karşısında küçük-burjuvazinin çıkar hesapları altüst olmakta, giderek iç çürümeyi hızlandırmaktadır. O halde bu güçlerin yapabilecekleri tek şey vardır: O da, zaten pratikte mahkum olmuş, bir kadavra dönmüş birliklerini feshedip oluşan yeni ortamda ömürlerini uzatmanın yeni arayışlarına girmektedir. Sol Birlik içindeki güçlerin yaptığı da tamı tamına budur.

Sol Birlik dağıldı. Peki, bu birlik içinde yeralan güçlerin faaliyetleri duracak mı? Şüphesiz ki, hayır. Şimdi sırtlarını dayadıkları güçlerin direktifleri temelinde yeni hedefler peşinde koşacaklar. Bu hedeflerin ne olduğu ise, kamuoyu için sır değildir. Önlerine koydukları

hedeflerden biri; TBKP’nin programında ifadesini bulan, legalleşme, Türkiye’ye icazet temelinde dönüp siyaset arenasında sömürgeci burjuvazinin sübabı olma ve devrimci-demokratik güçlere kanallıze olabilecek potansiyeli kendi potalarında eritmemdir. Kürdistan için ise, ABD’nin “Kürdistan’a evet, PKK’ye hayır” sloganında ifadesini bulan ve Avrupa sosyal-demokrasisinin de desteklediği, “Kürtlere kültürel özerklik”

planının piyonları olma hedefleri vardır. Bu temelde yeni birliklerin arayışı içerisinde olduklarıdır.

Türkiyeli reformist güçler ile Kürt küçük-burjuvalarının birlik konusundaki bu devrimdışı, hesapçı ve uşak yaklaşımları iflas ederken, diğer yandan Kürdistan ve Türkiye halklarının çıkarlarının gerçek sözcüsü olmaya aday yeni birlikler gündeme gelmektedir. Son dönemlerde kurulan **Devrimci Birlik Platformu**, FKBDC temelinde

atılan olumlu adımın ulaştığı yeni bir boyut olarak, daha geniş kesimleri içinde birleştirmeye ve halklarımızın birlik ve mücadele taleplerine cevap vermeye aday biricik oluşumdur.

Diğer taraftan, Türkiye’deki devrimci-demokratik mücadele ile Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yaklaşımda olumlu bakış açılarının giderek gelişip yaygınlaşması da, devrimi hedefleyen birliklerin başarı şansını artırmaktadır.

Türkiye devrimci-demokratik hareketinde şovenizmin kırılmasının olumlu bir örneği olarak gördüğümüz, EKİM-Yurtdışı Örgütü imzasıyla dağıtılan bir bildiriye sayfalarımıza alıyoruz.

“Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz”

Kürt halkı, son günlerde Türk devletinin, İsrail’in Filistin halkına yönelik barbar uygulamalarını da geride bırakan saldırılarına hedef oluyor.

Türk ordusu sınır tanımaz bir kin ve düşmanlıkla Kürt halkı üzerinde terör estiriyor.

Geçtiğimiz günlerde, Kürdistan’ın Diyarbakır, Mardin, Siirt, Hakkari illeri ve bu illerin ilçe ve köyleri, Türk ordusu tarafından basıldı. Bazı yerlerde yediden yetmiş, kadın, çocuk, yaşlı, genç ayrımı yapılmaksızın, halk meydan dayasına çekildi. Yüzlerce Kürt köylüsü gözaltına alınarak işkenceden geçirildi. İnsanlar sokak ortasında kurşun yağmuruna tutuldu, ya da kaburgaları kırılarak sokağa bırakıldılar.

Mardin’in Cizre ilçesinin Yeşilyurt köyünde ise, köylüler meydan dayasından geçirildikten sonra, süngü ve dipçik zoruyla insan dışkısı yemeye zorlandılar.

Bu olay da dahil, Kürtlere dönük saldırılar o denli aşağılık, barbar ve utanç verici boyutlara ulaştı ki, şoven Türk basını başta olmak üzere, ömrü Türk şovenizmini savunmakla geçen Demirel bile saldırıları kınamak zorunda kaldı.

Bağdat yönetiminin kıyımından kaçan Irak Kürtlerinin Türkiye’ye “sığındığı” günlerde “Türk devletinin büyük insanseverliği” üzerinde iğrenç ve demagojik nutuklar atan, ikiyüzlülüğü tarihle tescil edilmiş Türk devletinin yetkilileri ise tam acz içinde, günlerdir üzerinde konuşulan ve dünya basınına yansıyan bu saldırıları örtbas etmeye çalışıyorlar. Daha da önemlisi bu barbarlığını, “Türkiye’nin Güneydoğusu”ndaki “anarşi’ye, “bölücü ve yıkıcı hareket”lere karşı “ülkenin bütünlüğü”nü korumaya dönük bir savaş olarak gösteriyor. Kuşkusuz ki bu aşağılık bir yalandan başka bir şey değildir.

Ortada ne anarşi vardır ve ne de anarşist. Onların anarşist dediği, geline yerde korkusu korkusuzluğa dönüşüp dağlara vuran, “korkudan ötesi ölümdür” deyip, artık, devlete kafa tutan, silaha sarılıp, kendi tamamen haklı ve meşru hakları için, kendi toprağında, “bir parça özgürlük için savaş”maya karar veren bir halkın, Kürt halkının özgürlük savaşıdır.

Onların anarşist dediği ise, ülkesi dört sömürgeci devlet arasında bölünmüş, dizginsiz bir ulusal zulüm altında tutulup, her türlü haktan yoksunluk koşullarında yaşamaya zorlanan, katledilen; kendi ülkesinde “mülteci” muamelesi görmeyi kabullenmeyip savaşan milyonluk bir ulustur. Yani Kürtlerdir.

Gerçek şudur: Türk devleti Kürtlere ve Kürtlerin özgürlük savaşına saldırıyor.

Bir ulus düşününüz; varlığı dahi kabul edilmiyor. Kendi anadiliyle konuşamıyor, yazamıyor. Kültürünü geliştirmesi yasaklanmış, kendi evinde anadilinde ağıt söylediği, Kürtçe kaset dinlediği için tutuklanıyor, işkence görüyor. Yeni doğan çocuklarına kendi istediği adı veremiyor, tüm yerleşim birimlerinin adı değiştiriliyor. Kürt olduğunu söylediği için baskı görüp, horlanıyor ve zorla Türkleştirilmeye çalışılıyor. Kendi ülkesinde kendisine ait bir kimlikle yaşamak istediği için zulme uğruyor, katlediliyor. Kendi kaderini tayin etme hakkı tanımıyor.

Peki, bu halkın, bu koşullarda yaşamak istemediğini belirtmesinden, kendisine bütünüyle düşman bir devletin zora dayalı “birlik ve bütünlük”ünden ayrılmasından daha doğal, daha adil ne olabilir?

“Bölücü” olan, Kürtler üzerinde sınır tanımaz bir ulusal zulüm uygulayan, ulusal düşmanlığı körükleyen bu devletin ta kendisi değil midir?

Onların “bölücülük ve yıkıcılık” dediği, “ülkenin bütünlüğü” dediği, devletin nüfusunun takriben dörtte birini oluşturan bir ulusu tam bir boyunduruk altında tutup, egemenliğini sürdürmek için uydu-rulmuş iğrenç bir yalandan başka bir şey değildir. Bu yalanın bir diğer yüzü ise, Türk işçileri ve halkı üzerinde uygulanan sömürü, baskı ve zulüm değil midir?

Kürt halkını “bölücü” ilan etmelerinin ve Kürt özgürlük savaşına saldırılarını “ulusal çıkarları” korumak olarak göstermelerinin tek nedeni de işte bu egemenliği gizleme ve sürdürme çabasıdır. Türk devleti bunu, Türk halkı içinde ulusal önyargıları, güvensizliği körükleyerek ve iki halk arasında düşmanlık tohumları ekmeye çalışarak gerçekleştirmeye çalışıyor.

Türk işçileri ve halkı, asla bu iğrenç oyunun aleti olmamalıdır. İki ulusun işçilerinin ve emekçilerinin çıkarları bir ve aynıdır. Bilinmelidir ki, Kürtler için, ayrılığa zorlayan koşullar ortadan kaldırıldığında, kendi kaderini tayin hakkı başta olmak üzere, tam bir ulusal hak eşitliği sağlandığında, ayrılık gereksiz hale gelebilir.

İki halk arasında kardeşçe bir birliği, eşitliği ve barışı varedecek olan, burjuvazinin körüklemeye çalıştığı güvensizliği yokedecek ve ulusal düşmanlığı olanaksız kılacak tek şey, iki ulus arasında tam hak eşitliğini savunmak ve bunun için omuz omuza burjuvaziye karşı savaşımdır.

İşçiler, Türk işçileri!

İsrail’in barbarlıklarına karşı kardeş Filistin halkını destekliyor, Yunanistan’daki Türklerin haklarını savunuyor, isimleri değiştiriliyor diye Bulgaristan’daki uygulamalara karşı çıkıp, Türkler için eşit haklar istiyorsunuz. Üstelik, ulusal baskının, eşitsizliğin, ırkçılığın ne lanet bir şey olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Avrupa’da “yabancı” ya da “Türk” olduğunuzdan sizlere yönelik horlama ve eşitsizliklere tepki gösteren de sizsiniz.

Bu, aynı şekilde, sizin “kendi” devletinizin Kürtler üzerindeki zulmüne karşı çıkmanızı da gerektirmiyor mu? Diktatörlüğün Kürt halkı üzerindeki zulmüne kararlılıkla karşı durmadığı, Kürtler için, ayrılma hakkı da dahil, tam bir ulusal hak eşitliğinin sağlanmasını tereddütsüz istemediği sürece, Türk işçisinin kendi burjuvazisinin suç ortağı olarak suçlanması kaçınılmaz olacaktır. Ve, Filistinlilerin özgürlüğü ve benzeri konusundaki tutumu samimiysizlik olarak nitelenecektir. Sizlerin Kürt halkına karşı önyargılı olmaya ve ona güvensizlik duymaya hakkınız yok... Tersine, var olan güvensizlikleri ortadan kaldıracak, güveni ve kardeşliği sağlayacak olan sizlersiniz. Bu ise, en başta Kürtlerin özgürlüğünü savunmaktan geçer. Üstelik siz de özgür değilsiniz. “Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz.”

Unutmayın, Kürtlerin özgürlüğü sizin de özgürlüğünüzdür!

Biz sosyalistler ve sosyalist işçiler, her ulustan işçileri, ulusların ve dillerin tam eşit olduğu özgür, birleşik, sosyalist bir cumhuriyet için mücadeleye çağırıyoruz.

EKİM-Yurtdışı Örgütü
Şubat 1989

Kürdistan'da devrimci savaş ve Türk ordusunun durumu

BOTAN MEKTUBU

Sahip olduğu coğrafik yapı ve stratejik öneminden dolayı Kuzey-Batı Kürdistan'ın kalbinde yer alan Botan Eyaleti gerek Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi ve gerekse Kürdistan, Türkiye ve bölge halklarının geleceği bakımından kader tayin edici bir konumda yer almaktadır. II. Kongre Kararları temelinde Botan Eyaletine taşırılan silahlı direniş mücadelemiz 1982 yılından bu yana kesintisiz bir şekilde devam ederek tarihimizin en önemli bir dönüm noktasına ulaşmış bulunmaktadır.

Botan Eyaleti coğrafik ve stratejik bir öneme sahip olmasından ötürü tüm tarihsel süreç boyunca sürekli olarak sömürgeci devletler tarafından işgal edilmek istenmiştir. Zaman zaman işgal edilmesine ve istilacı güçler tarafından savaş arenasına dönüştürülerek baştan aşağı yakılıp yıkılmasına rağmen özgürlük ve halk gerçekliğimizi korumanın simgesi olan zaptedilmez dağlarına ve fethedilmez coğrafik yapısına dayanarak güçlü bir direniş sergilenmiştir. Bu açıdan Botan Eyaleti, Kürdistan'ın sömürgecilik ve direnme tarihi boyunca halkımızın sömürgeci güçlerden korunmak ve özgürlüğüne kavuşmak için sığındığı bir kale ve bu fethedilmez coğrafik yapıya dayanarak savaştığı ve güçlü yurtseverlik özünü günümüze kadar konuşturduğu bir direniş merkezi olmuştur.

Kürt ulusal gerçeğinin tarihsel şekillenmesinin en çok geliştiği, yurt sevgisini kazandığı ve burdan hareketle yayılma ve gelişme imkanı bulduğu Botan Eyaletinde Partimiz önderliğinde 1982 yılından bu yana kesintisiz süren kurtuluş savaşımız Kürdistan'ın fethedilmez dağları ile etle-tırnak gibi bütünleşen halkımızın direniş tarihinin şekillendirdiği Kürt ulusal gerçekliğinin derin özünden aldığı güçle, sömürgeci-faşist Türk devletinin halkımızı ulusal kimliğinden soyutlama, kölelik koşullarına yeniden mahkum etme ve soykırım politikasına karşı direnmiş ve bunu yerle bir ederek zayıf ulusal bağlardan çağdaş bir ulusal kurtuluş hareketi yaratmıştır. Bugün geline aşamada Botan Eyaleti ulusal kurtuluş mücadelemizin çağdaş bir hüviyet kazanarak tüm ülkeye yayıldığı ve dünya bağimsız uluslar topluluğuna özgürce katılımımızın derin özünün yakalanarak enternasyonal bir muhtevaya büründüğü bir çekim merkezi haline gelmiştir.

Kürdistan devriminin gelişimi açısından olduğu kadar, tüm Ortadoğu halklarının geleceği bakımından da kader tayin edici bir konumda yer alan Botan Eyaletinde tarihimizin bu en görkemli gelişiminin sağlanması, başta Agit, Erdal ve Bedran yoldaşlar olmak üzere onlarca arkadaşın şehit düşmesi ve halkın büyük acı ve fedakarlıkları pahasına gerçekleşmiş ve Kürdistan'da ilk bir parça özgür vatan toprağının gündemleşmesine yol açmıştır.

Yer aldığı coğrafik yapı ve

stratejik konumundan dolayı Kürdistan'da silahlı mücadele açısından başta gelen ve gerilla savaşı için biçilmiş bir kaftan olan Botan Eyaleti, sahip olduğu bu özelliklerden dolayı Partimizin silahlı mücadele hattının en çok hayat bulduğu; gerilla savaşının en çok serpilip boy attığı ve kıyasıyla bir savaş içinde faşist Türk sömürgeciliğinin sökülüp atılacağı bir parça özgür vatan toprağıdır.

Kürdistan devrimi açısından tarihi ve güncel önemini bu şekilde özetleyebileceğimiz Botan Eyaletinde geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelemiz 1982 yılından bu yana kesintisiz bir şekilde devam ederek tarihimizin en önemli dönüm noktasına ulaşmış bulunmaktadır. Altı yıldan bu yana kesintisiz süren bu zorlu süreçte, gerilla savaşımız 1986-87 yıllarına, başta Agit, Erdal ve Bedran olmak üzere Firaz, Orhan, Cafer ve daha başka onlarca yoldaşın bizzat önderliğinde; son iki yılda ise manevi komutanlıklarında gelişerek en büyük ve ileri düzeyde gelişmelerin sağlandığı bir direniş kalesinin yaratılmasına neden olmuştur.

Botan Eyaletinde altı yıldan bu yana kesintisiz süren ulusal kurtuluş mücadelemiz, faşist Türk sömürgeciliğinin tüm özel savaş yöntemlerini boşa çıkarak silahlı mücadele taktikimize karşı işlemezliğini ortaya çıkarmış ve siyasal etkinliğini yıkarak Partimizi en büyük otonite gücü haline getirmiştir.

Bizzat Agit, Erdal ve Bedran yoldaşların önderliğinde ve manevi komutanlıklarında gelişen gerilla savaşımız, yerel ihanet odaklarına ölümcül darbeler indirerek birçok bölge ve mıntıkelerde işlemez kılmış ve tasfiye ederek sömürgeci Türk devletinin sosyal dayanaklarını alabildiğine daraltmıştır. Faşist Türk sömürgeciliğinin ulusal kurtuluş savaşımızın en çok geliştiği Botan Eyaletinde tüm ihanet odaklarını, köy koruculuk sisteminde örgütleyerek oluşturmak istediği ajan-milis yapı, onlarca yoldaşın kanı pahasına gerçekleştirilen eylemlerle darmadağın edilmiş ve birçok bölge ve mıntıkada tasfiye edilerek eyalet çapında etkisiz duruma sokulmuştur.

Faşist Türk sömürgeciliğinin, yerel feodal güçlerin ve ajan-milis yapının halk kitleleri üzerindeki etkinliği kırılmış, devrimden çıkarı bulunan tüm toplum kesimleri silahlı mücadele içerisinde eğitilerek politikleştirilmiş ve örgütlenilerek gerilla savaşına kazanılmıştır. Altı yıllık baskı, imha ve pasifite kasyon ortamında, istisnasız herkesin işkence görmesi, imha, sürgün ve köy yakmaları, binlerce tutuklama ve onlarca şehadet pahasına halkımız büyük bir direniş örneği sergileyerek yüzlerce savaşıyı Arteşa Rızgariya Gelê Kürdistan saflarına gönderdi ve Ordu kuruluşunun belkemiği olduğu gibi, Cephe örgütlenmesinin esas kaynağı durumuna da geldi.

1988 atılımı, 1982 yılından bu yana kesintisiz süren ulusal kurtuluş savaşımızın bu temel değerler birikimine dayanarak gerçekleşti. Bu açıdan genelde 1988 yılı faaliyetlerimiz, özelde faşist Türk ordu birlikleri ve ajan-milis yapıya karşı gelişen

askeri eylemlerimiz, hem çok güçlü bir silahlı mücadele deneyimi ve tecrübe birikimine dayandı ve hem de son derece elverişli bir zemine dayanarak gerçekleşti. Sağlam bir mücadele zemini ve altı yıllık bir temel değerler birikimine dayanan 1988 atılımı döneminde Eruh, Şırnak ve Uludere bölgelerinde elliden fazla eylem gerçekleşti.

Burada, sadece Olağanüstü Hal Bölge Valisinin basın açıklamasında verdiği rakamlar gerçekleri yansıtmadığı ve kamuoyunun doğru bilgilendirilerek mevcut gelişmelerden haberdar edilmesi gerektiğine inandığımız için kısaca rakamsal sonuçları vermekle yetineceğiz.

Bu yıl, Eruh, Şırnak ve Uludere bölgelerinde, günboyu süren 10'dan fazla gündüz muharebesi, pusu, baskın, sabotaj, suikast, mayınlama, şehir eylemleri ve düşmanın ekonomik kaynaklarına yönelik altmışa yakın eylem gerçekleştirildi. Muazam güç dengesizliği ve çok üstün bir teknik üstünlüğe rağmen bu yıl gerçekleştirilen eylemlerde aralarında 1 binbaşı, 10'a yakın subay, özel tim ve çete elebaşlarının bulunduğu 100'den fazla düşman gücü cezalandırılarak safdışı edildi. Buna karşılık günboyu süren muharebelerde, düşman en ağır silahlarını (top, helikopter, roket vb.) ve binlerce seçkin özel tim ve çete gücünü kullanmasına rağmen, özel valinin basın açıklamalarının tersine, sadece bir kadro ve yeni çıkarılan dört savaşı arkadaş (iki savaşı Eruh, üç arkadaş Uludere'de) şehit düştü. 1988 atılımı döneminde düşman ve her türden uşaklarına milyarlarca lira değerinde maddi zarar verdirilip onlarca silah ile binlerce mermi ganimet alınırken, düşmana sadece bir miktar erzak ile üç silah kaptırılmıştır.

Görülmektedir ki, TC'nin özel valisinin, başarısının ölçütü olarak saydığı sayısal rakamlarda da -açıklamasının tersine- başarı değil kesin bir başarısızlığı sözkonusudur. Savaşın en dar anlamında dahi, muazzam güç dengesizliği koşullarında, Botan Eyaletinde, eylemlerin sayısal niceliğinde olduğu gibi, niteliksel içeriğinde de bir daralma değil, tam tersine hiç

darbe yenilmeden önemli bir gelişme sağlama durumu vardır.

Kaldı ki, savaşın izahını siyasal içeriğinden boşaltarak sadece sayısal rakamlarla değerlendirmek çok sığ ve sığ olduğu kadar da tek yanlı mücadeleye götürecektir son derece tehlikeli bir anlayıştır. Nitekim düşman bunu çok iyi anladığı için ısrarla eylemleri siyasal içeriğinden boşaltarak izah etmeye çalışmaktadır. Ve savaşta verdirilen kayıpların oranı ile değerlendirme yapmaktadır. Kuşku yok ki, açıklanan rakamlar, Botan Eyaletinin özgülünde de görüldüğü gibi, tamamen yanlış ve belli bir gerçeğin örtbas edilmesi için demagojik bir tarzda yapılmaktadır.

Kısaca sonuçlarını bu şekilde özetlediğimiz eylemlerimizin yol açtığı gelişmelerin daha iyi anlaşılması için, günboyu süren çatışmaların pratik gelişimi temelinde düşman, halk ve gerilla birliklerimiz üzerinde bıraktığı etki ve içinde bulundukları durumu izah ederek açıklamaya çalışacağız.

Açık ki, eylemlerin sayısal oranı, bir hareketin silahlı mücadeleye hakimiyet derecesini ortaya çıkardığı ve gerilla savaşına ne kadar süreklilik kazandırdığını gösteren başlıca ölçüt olduğu için büyük bir önem taşımaktadır. Yine savaşın en dar anlamıyla hasım iki gücün birbirlerini yok etmek için tutuştukları en yüksek silahlı mücadele biçimidir. Bu açıdan savaşta esas olan düşman gücün fiziki açıdan da yok edilmesidir. Ancak savaşta sadece bununla sınırlandırmak ve siyasal içeriğinden boşaltarak sosyal karakterini görmemek doğru bir anlayış değildir. Bu açıdan hem düşmanın bu alandaki aldatma ve demagojisini boşa çıkararak halkı silahlı mücadeleye alanında doğru bir kavrayışa götürmek ve hem de silahlı mücadeleyi siyasal içeriğinden boşaltarak, sadece öldürülen düşman sayısı ile ölçen yanlış yaklaşımları ortadan kaldırmak için eylemlerin pratik izahı temelinde yol açtığı gelişmeleri değerlendirmek büyük bir önem taşımaktadır.

Bilindiği gibi savaş en klasik tanımıyla siyasal mücadelenin üst biçimi ve bunun şiddet

araçlarıyla sürdürülmesidir. Bu açıdan savaş, sadece iki gücün birbirlerini fiziki olarak yok etmesi olayı değildir. Aynı zamanda, sınıf ve ulusların ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel, diplomatik ve askeri her alanda yürüttükleri en üst düzeyde bir mücadele biçimidir. Bu nedenle sosyal karakterinden ve siyasal içeriğinden boşaltılan bir savaş düşünülemez. Dolayısıyla, üretici güçlerin gelişimine hizmet eden, ilerici sınıf ve ulusların haklı talebini dile getiren ve bunların çıkarlarını formüle eden savaşların başarısı onun sosyal karakter ve siyasal içeriğinden kaynaklanırken, tüm azametine rağmen en büyük devlet ve en güçlü sınıfların tutunamayarak dağılması ve tarih sahnesinden silinmeleri onların üretici güçler karşısındaki gerici karakter ve siyasal perspektifsizliklerinden ileri gelmektedir. Bu açıdan savaşta zafer ve yenilgi, savaşın sosyal karakteri ve siyasal içeriğinin doğrudan bir devamı iken, savaş için çok gerekli olan cesaret, moral ve disiplin de onun haklı ve ileriye temsil edebilme yeteneğinin bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Haklı ve ileriye temsil eden sınıf ve uluslar, tarih ve insanlığın çıkarlarından aldığı güçle büyük bir moral ve üstün bir cesaretle, disiplinli bir şekilde ileriye atılırken, tüm ihtişam ve görkemli güçlerine rağmen egemen gerici devlet ve sınıfların, tarihin ilerletici güçleri ile ters orantılı hale geldikleri zaman kitlesel çıldırma hareketlerine başvurmaları ve insanlığın başına bela kesilmeleri onların haksız konum ve yaşamaya kudreti olmayan niteliklerinden ileri gelmektedir. Çünkü savaş sosyal bir olay olarak tekniğin tüm önemine rağmen esasta insan unsuruna dayanır. İnsan yapısını belirleyen de yaşanan maddi yaşam koşullarıdır. Dolayısıyla, silahlı mücadelemizin yol açtığı gelişmeleri esas olarak gerçekleştirilen eylemler temelinde düşman, halk ve gerilla birliklerimizin şahsında görmek büyük bir önem taşır. Çünkü içinde yaşanan maddi yaşam koşulları gerçekleştirilen savaştır, ve savaş hem halk ve savaşı gücümüzü ve hem de düşman güçlerinin

tüm yaşamını şekillendirerek değişikliğe uğratmakta, davranış ve eylemine biçim vererek yönlendirmektedir. O halde gerçekleştirilen eylemlerin pratik gelişiminde düşman ve gücümüzün durumunun açığa çıkartılması, savaşın hangi temelde gelişeceğini ve zaferin nasıl kazanılacağını da temel ölçütüdür. Çünkü savaş yaşamaya hakkı olanla olmayanın ayırt edildiği denektadır. Bu temelde yaklaşıldığında görülecektir ki, daha şimdiden zafer garantelenmiştir. Ve zaten bizim esas savaşımız bu alanda verilmektedir. Çünkü tarihsel süreç boyunca bastırılmış ve insanlığı elinden alınmış Kürt halkının her şeyden önce kendisini adalet ve haklılık alanında kanıtlaması ve insanlığına karşı suç işlemiş olan tüm güçlerden hesap sorma gücü ve cesaretini göstermesi gerekmektedir. Bugün eylemlerimizde dile gelen ve daha ilk açılımını sağlayan en büyük gerçekliğimiz budur. Bugün mütevazı de olsa düşmana indirilen darbeler insanlık ve tarih adına tüm insanlığa ve bütün tarihsel süreç boyunca bir ulusa yapılan haksızlık ve ihanetin yargılanması, hakkettiği cezanın küçük bir parçasının ödettirilmesi. Evet bizi şekillendiren, duygu ve düşüncelerimize yön veren tamamen bu gerçekliktir. Adalet, ahlak, cesaret, moral ve disiplin öğelerinin bizde bu denli güçlü olmasının bir nedeni varsa, o da insanlığından yoksun bırakılmış Kürt halkının, bu tarihsel haksızlığın hesabını, insanlığın tüm temel birikimlerini kazanarak telafi etmek ve bunu insanlığının bir ölçütü haline getirerek müthiş bir hesap sorma sürecine girmek istemesinden kaynaklanmaktadır

Bizi güçlendiren ve cesaretle öne atılmamızı sağlayan temel değer yargılarımız bunlarken, milyonluk orduya sahip Türk devletinin büyük bir korku ve paniğe sürüklenmesine yol açan gelişme ise onun suçüstü yakalanarak tarihte Kürt ve diğer halklara karşı işlediği cinayetlerin hesabının sorulmasıdır. Muazzam güç dengesiğine rağmen meydana gelen gündüz çatışmalarında top, roket ve helikopter kullanılmasına rağmen, eğitilmiş özel timleri dahil hiçbir askeri komutanlarının bir metre dahi ilerleme cesareti gösteremeyen, savaşçı yoldaşlardan daha yeni gelen ve henüz onbeşine bile basmayan yüzlercesi ölümün üzerine gözünü kırpmadan gitmektedir. Haklılık, Partiye duyulan güven, kurtuluşa olan özlem her Kürt insanını derin bir intikam duygusu ve yoldaşlarına sonsuz bir bağlılık anlayışı içerisine sürüklerken, Türk askerinde ise, alçaklık, güçsüze karşı sadistlik, korkunun girdabında debelenerek ölümün her an ensesinde hissetme ruhu gelişmektedir. Bu tersten işleyen süreç insanlıktan uzaklaşma ve insanlığa karşı suç işlemidir. Türk ordusunu saran bu ruh, davranış halen tüm çatışmalarda görülmektedir. Binlerce güç savaş sürülmesine rağmen, toprağa yabancılaşma ve tarihsel haksızlıktan dolayı hesap sorulma korkusu tüm Türk ordusunu kısıvrak yakalamakta ve milyonluk orduyu bir yığın haline getirmektedir. Disiplini ile nam yapmış ordu, moral ve disiplinin olmadığı, laçkalık ve cesaretsizliğin alabildiğine geliştiği

bir handikapa dönmüştür. Tarih boyunca Kürt halkına ve birçok azınlığa karşı aslan kesilerek soykırım yapan Türk ordusu, bugün artık yaprak hışırısı ya da gece karanlığında gezen bir hayvandan dahi korkar hale gelmiştir.

Türk ordusunun ruh halinin daha iyi anlaşılması için bazı eylemlerin pratik gelişimini anlatmak daha izah edici olacaktır.

1988 Bahar Atılımı döneminde düşmanın, güçlerimize toplu bir darbe vurmak ve imha edilen grubun şahsında hareketi bölgede bitirmek için düzenlediği geniş çaplı bir operasyonda, 18 Nisan tarihinde Şırnak'ın Piran Dağı eteklerinde bir çatışma meydana geldi. Çatışma sabah saat dokuzdan akşam dokuza kadar sürdü. Bu çatışmada düşman binlerce asker, özel tim ve çete kullandı, onlarca helikopter çalıştı ve yüzlerce top atıldı. Geçmiş yılların verdiği saldırganlıkla ilk hücumda pervasızca ilerleyen düşman birlikleri, kararlı bir direnişle karşılaşp ağır kayıp verince çil yavrusu gibi dağıldı. Daha sonra tekrar hücum edilmek istendi. Ancak çok az asker tehdit ve dövmeye rağmen ilerledi. İkinci bir darbe yiyince bir daha da ilerleme cesaretini gösteremedi. Bir metre ilerlemesi için, çalımından geçilmeyen Türk subayı askere yalvarmak zorunda kaldı, olmayınca tekmeledi. Bu da olmayınca, taze kuvvet getirip onunla hücumla geçmek istedi. Ancak bu yeni gücün de daha ilk saldırısında darbe yemesi ve yaralanan bir askerin ağlaya-

rak kendisini yerden yere vurma, bütün askerlerin morale-rinin sifıra inmesine ve panik içinde çekilmelerine neden oldu. “Korkusuz” Türk askeri bir daha da saldırma cesareti gösteremedi. Çareyi güçlerini geri çekip uzaktan yoğun top ateşi ve uçaklarla çatışma alanının üstünden alçak uçuş yapmada buldu.

Türk askerinin bundan sonraki tüm çatışmalarda istisnasız durumu bu olmuştur. Ancak sadece askerin değil, subayının da tavrı aynı tarzda, hatta daha kötü olmuştur. Türk subayının tavrı tam bir alçaklık ve namertçe bir döğüş tarzıdır. Çok azılı Kürt düşmanlarının dışında, tüm Türk subayları çatışmalarda arka planda ve ölüm korkusunu her an yaşayarak hareket etmektedir. Vurulanlar ise ya pusuya düşürülerek kaçma fırsatı yakalayamadığı ya da çok azılı birisi olduğu için öldürülmektedirler. En çok korkanlar hınçlarını halktan alanlardır. Namert oldukları gibi, alçaktırlar. Son çatışmalarda artık pusuya düşürülen askerlerin bile imdadına gelmeyecek kadar adidirler. Ya kendilerini yolda oyalayarak ya da pusu atma adı altında çatışmadan kaçarak uzaklaşmaktadırlar. Üst düzeydekiler ise daha kurnazdırlar, helikopterle yüksekte uçarak çatışmayı yönettiklerini veya çatışmadan hemen sonra kaçmalarına rağmen bilmem hangi dağda bir metre karda operasyon yaptıklarını söylerler. Hulusi Sayın'ın operasyonları yönettiği vb. yönlü demeçlerinin, aslı-astarı yok-

tur. Şırnak'ta gazetecilere, “Cudi eyleminin intikamını” almadan gitmeyeceğini söylemiş, ancak ikinci gün askerleri Ruşor köyünde pusuya düşürülerek “gel al intikamını” cevabı verilmiştir. Askerleri darmadağın edilerek sabaha kadar yerden kalkma cesaretini bile göstermezken, kendisi bu sefer Şırnak'ta olmasına ve “intikam alacağım” demesine rağmen helikopterle gelme cesaretini bile gösterememiştir. Yaptıkları tek şey, her çatışmada seksen kurşun yemiş askerin bile son nefesini verirken, “teröristler teslim olun” demesi, günboyunca darbe vuramayan subayın akşam çatışma alanından uzaklaşan gerilla birliğine megafonla “komünistler niye kaçıyorsunuz, beni niye kandırdınız, alandan ayrılmayacağınızı söylemiştiniz” gibi gülünç duruma düşmesi olmuştur.

Türk ordusunun bu iğrenç durumuna karşılık Kürdistan'da ARGK'nin şahsında kahramanlıklar fışkırmıyor. Türk basını ve uşak takımının, “PKK zorla gençleri kaçırıyor” dediği yeni savaşçı arkadaşlar, daha ilk günlerinde, hiçbir eğitim görmeden, sadece Partiye ve yoldaşlarına duydukları güvenle cesaret ve azmin timsali oluyorlar. Gerçekte başkalarının “PKK zorla genç topluyor” dediği yoldaşlar bugün faşist Türk sömürgeciliğine karşı savaşın belkemiğini oluşturuyor, ona sıkılan kurşun, alınan intikam bu yoldaşların namlusundan çıkıyor. Evet genç, belki onbeşine bile varmamış, ama Kürdistan köy-

lülüğünün savaşçılık, fedakarlık ve yiğitliğinin tüm özelliklerini şahsında somutlaştırmıştır. Kendini bilmez ukalaların, çalımından geçilmeyen bozuntunun ağzına bile almaya-çağı fedakarlıklar gösteriyor. Yanında şehit düşmüş dört yoldaşının tek bir kurşununu dahi düşmana kaptırılmaması için tüm silah ve eşyaları alan ve kurtulma imkanı varken bundan dolayı şehit düşen Ramazan KAYDI; yaralı olduğu halde düşmana sağ yakalanmak için kendisinde bomba patlatarak düşman askerini de birlikte öldüren Kalender İLHAN ve daha nice kahramanlıklar göstererek ölümsüzler kervanına katılan onlarca adsız kahramanın gösterdiği erdemliliğe kim ulaşabilir!..

Bundan dolayı, bugün Kürdistan'da gerçekleştirilen eylemler sadece askeri, hatta siyasal sonuçlarıyla değerlendirilemez. Esas olan silahlı mücadele temelinde bir halkın yeniden dirilerek şekillenmesidir. Kürt halkının temel değer yargıları olan yiğitlik ve fedakarlık bugün arkadaşların şahsında dile geliyor ve tüm insanlık erdemleri; PKK'nin şahsında dile gelerek, faşist Türk sömürgeciliğine karşı intikam eylemine dönüşüyor. Bu açıdan Kürdistan'da gerçekleşen eylemler, çatışmaların ötesinde, Kürt halkının kendisini bulması, çağdaş bir hüviyet kazanması ve kendisini insanlıktan soyutlayan güce karşı haykırmasıdır. Ve esas olarak da savaş tüm insanlık adına bu temelde veriliyor.

Diyarbakır'dan haberler

GELİN ZAFERİ HEP BERABER YAŞAYALIM

Kürdistan'da mücadele, kimi yörelerde silahlı, kimi yörelerde politik ve kitle gösterileriyle gelişerek sürüyor. Ulusal kurtuluş mücadelesi, sadece bir sınıfın sorunu olmaktan çıkmış, tüm sınıf ve katmanları kapsayarak ulusal bir nitelik kazanıyor. Sömürgecilerin, gençlik veya bölücü terörist demagojileri iflas etmiştir. Devrimci mücadeleye, 15-60 yaş arası insanların beş vakit namaz kılanından tutun, çeşitli din ve mezheplere kadar, herkes şu veya bu şekilde katılıyor, ülkenin kurtuluş mücadelesindeki yerini alıyor.

ARGK'nin öldürücü darbeleri altında ezilen ihanet odağı cahşlık, halkımızın geliştirdiği yoğun teşhir kampanyasıyla tamamen dağılmak üzeredir. Öyle ki, bu hain odağın içerisinde yer alanlar, halkın karşısına çıkamıyor, arasına giremiyor ve en yakınlarının yüzüne bile bakamıyorlar. Rahat edemeyen sadece bunlar değil, çocukları ve akrabaları da suçluluk psikolojisi altında eziliyorlar. Eskiden bir devrimcinin tüm yakınları suçlanırken, günümüzde bu durum tersine dönmüştür. Bu durumu gören sömürgeciler, yeni oyunlara başvuruyor ve cahş odağını yaşatmak için, yerlerini değiştiriyor. Örneğin, Diyarbakır civarında bulunan az sayıdaki milisi Siirt'e, Siirt'ten Mardin'e, oradan Adıyaman'a, Adıyaman'dan da diğer yerlere gönderiyor. Tabii bu yer değiştirme sömürgeciler için yeni sorunlar çıkarıyor. İhanet odakları araziye ve halkı tanımadıkları için, başarılı olamıyorlar. Kimileri bu yüzden milisliği bıraktı.

Ulusal bilinçlenme ve düşmanı tanıma had safhada. Bazı yerlerde ayaklanma belirtilerine rastlandığını sömürgeci basın bile artık inkar edemiyor. Ulusal uyanışı önlemek ve en azından geciktirmek için, Türk devleti, kitleselel tutuklamalara gidiyor. Çünkü günümüzde SHP, DYP ve hatta RP'liye kadar herkes içinde bulunduğu partide bu sorunu tartışıyor. Bu partilerde yer alırken, onun ideolojisiyle tatmin olmuyor. Kendi ulusal kimliğine sahip çıkarak gidiyor. Sömürgeci partiler, sorunu istismar etmek istiyor edemiyor, karşı çıkmak istiyor çıkamıyor. Sömürgeci partilerin bu konuda en bağınazı, eski DDKD, ÖY ve KUK'çuların tabanını oluşturduğu SHP'dir. Bu unsurlar, eski feodal gerici ve işbirlikçi burjuvaziyle aynı ideolojiyi paylaşmaktan utanç duymadıkları gibi, el ele ve kol koladırlar.

Türk devleti gerçekten şaşırmış. Eskiden bazen PKK'yi arayıp bulabiliyordu. Şimdi ise, nerede arayacağını bilemiyor. Onun için kitleselel tutuklamalara gidiyor. SHP, DYP ve RP'lileri yakalıyor. Bağımsız yurtseverleri gözaltına alıyor. Geçmişte mücadeleyi bırakıp kabuğuna çekilen eski devrimciler de zaman zaman paylarını alıyorlar. Plşmanlık yeterli olmuyor. Düşman tarafından ihanete zorlanıyorlar. Tutuklananların sayısı, yüzleri aştı, binleri buluyor. Devlet PKK'li arayıp ortaya çıkarmak istiyor, çıkaramayınca bo-calıyor.

Rastgele operasyonlardan da anlaşıldığı gibi, sömürgeciler, kırsal alandan fazla umutlu değil. Şimdi mücadelenin şehirlerde kök

salmasını önlemeye çalışıyor. Halkı ağır bir baskı altında tutarak sindirmek ve ihanete sürüklemek istiyorlar. 1989 politikası böyle süreceğe benziyor. Onun için Aralık-Ocak ayları arasında binin üzerinde yurttever-demokrat insan, Kürdistan'ın çeşitli il ve ilçesinde yakalanarak gözaltına alındı. 423 kişi olan ilk postadan ancak 34 kişinin tutuklanması, operasyonun rastgele ve halkı yıldırmaya yönelik olduğunu ortaya koyuyor.

Sömürge Valisi Hayri Kozakçıoğlu, “Ben mesleğe, mevkiye ve kişilerin şu veya bu partiye bağlı olmalarına bakmadan istediğimi tutuklarım” diyor. Ve tehdit savurarak, “Tam yetkiliyim, yetkilerimi de henüz tümden kullanmadım” diyerek halkı korkutmaya çalışıyor. Bunun açıkçası, benimle işbirliği yapmayan herkesi tutuklarım anlamındadır. Faşist Kozakçıoğlu'nun, hiddetinden çılgına döndüğünü farketmeyen yok. Başarısızlığı ortada, koltuğu sallantıdadır. Eylemlerin onda birini basına yansıtmıyorlar, hemen hemen her yerde eylem haberleri geliyor. Fakat halkın duymaması için başka olaylar manşete çıkarılıyor. TV'nin yarısı Kozakçıoğlu'na ayrılıyor, fakat bu da kâr etmiyor.

Kürdistan'daki bu başdöndürücü gelişmeyi yaşamayan kimse, belki inanmaz. Fakat bu bir gerçektir ve bu halk sömürgeci zinciri kıracaktır. PKK'nin silahlı mücadeleye başlamasını provokasyon olarak değerlendiren DDKD, Özgürlük Yolu ve diğer ıvır-zavırlar, bilmem şimdi ne düşünüyorlar. Sekiz-dokuz yıl sonra dergilerine rastladık. Fakat ortada henüz kendileri görünmüyor. İşledikleri konular gene aynı tas aynı hamamdır. Sömürgeciliği demokrasiyi savunuyorlar. PKK'ye omuz vereceklerine SHP'ye veriyorlar. O, “Ortodoks sosyalist” tabanlarını da SHP'ye kaptırdılar. Bunlar üç günde İnönü'ü, Baykalı kesildi, utanmadan yurtseverleri demokrasi düşmanı bile ilan ediyorlar.

Bunlara seslenmek istiyoruz: Avrupa'yı terkedin, kendi ülkenize dönün. PKK yanlış yapıyorsa, siz doğrusunu bize gösterin. Mücadeledeki yerinizi alın. PKK ile birlikte çalışmıyorsanız, Kürdistan'ı düşmana karşı birlikte savunabilirsiniz. Halkımızın daha binlerce yetişkin insana ihtiyacı vardır. PKK her yere yetişemeyebilir. Diğer boşlukları da siz doldurun.

Buradaki diğer durumlar da şöyle: Köylü topraksız ve sürekli işgal ordusunun ayakları altında inliyor. Okullar ve işyerleri, askeri kışlalardan farksız. Şehirler ise, polis ve diğer gizli-açık güçlerin işkencesinde. Binlerce dilenci var. Yoksulluktan intihar edenler, sokakta yatan binlerce insan ve binlerce sahipsiz çocuk... Halkın alım gücü düştüğü için kapanan binlerce esnaf işyeri. Her yıl geçen yılı, her ay geçen ayı, hatta her gün geçen günü aratıyor. Bu yaşananı yaşayan bir halk da, kurtulmak istemez de kim isteyecek? Zaten bu durumdan kurtulmanın başka bir yolu da yok. Son olarak, yurtdışındakileri ülkeye çağırıyoruz. İstemeyenler gelmesede, bu halk kurtulacaktır.

Gelin zaferi hep beraber yaşayalım.

Diyarbakır'dan DSİ'den
yurtsever bir işçi/18.1.89

Kürdistan sorunda emperyalizm kartlarını daha açık oynamaya başlıyor

Kürdistan sorununa ilişkin değerlendirme ve yorumlara sık sık yer vererek Türk yetkililerinin soruna daha "akılcı" yaklaşımlarını sağlama hedefi güden gazeteci Mehmet Ali Birand, 1 Şubat 1989 tarihli Milliyet gazetesindeki köşe yazısında bir kez daha aynı sorun üzerinde duruyor. "Batı, Kürt sorununda hareketleniyor..." başlığı altında sunulan yorumda, son dönemlerde Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ilişkin peşpeşe yayınlanan TV programları, Avrupa Konseyi ve Parlamentosu'nda sorunun sürekli canlı tutulması, Kimyasal Silahlar Konferansında Kürtler üzerinde önemle durulması gibi noktalara dikkat çekilerek, ortaya "tehlike çanları çaldıran manzara"nın çıktığı belirtiliyor.

Yazı şöyle devam ediyor: "Asıl daha önemlisi, Amerika'nın geneldeki Kürt sorunu konusunda tutumunu ciddi bir biçimde değiştirmeye başladığı izleniminin artışı..."

Geçen yaz aylarında Iraklı Kürt lider Talabani'nin ABD Dışişleri Bakanlığı'nda gördüğü kalburüstü ağırlamanın bir 'gözden kaçma' olmadığı şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. Kongre'de ve Dışişleri Bakanlığı'ndan kaynaklanan raporlarda yepyeni bir dil kullanılıyor. Yaklaşım giderek değişiyor.

En son örnek, Dışişleri Bakanlığı'nın PKK'yı terör grupları arasında saymamasıydı. 'Terör' kelimesinde büyük duyarlılık gösteren Washington bu şekilde PKK'yı 'kurtuluş savaşı yapan grup' olarak nitelediğini dünyaya göstermiş oluyor. Bu, son derece önemli bir gelişme...

Avrupa'nın daha eskiden be-

ri süregelen 'manevra desteği de' Amerika'dan aldığı bu ışık ile daha da geliştirdiği gözleniyor."

Birçok konuya, TC'nin kalıcı çıkarları açısından somut yaklaşımla dikkat çeken M. Ali Birand "Kürt sorunu"nda da aynı rotayı izliyor. TC'nin Kürdistan sorunundaki inkarcı politikasının doğuracağı sakıncalara sürekli dikkat çekerek, ABD ve Avrupa'nın giderek daha da belirgin bir şekilde önünü açtığı "Kürtlere özerklik" planının kabul edilmesini istiyor. Bunun TC'nin çıkarları açısından "daha akılcı" bir politika olacağına inanıyor. Nitekim, sözünü ettiğimiz yorumun sonuç kısmında bu görüşlerini bir kez daha netçe ortaya koyuyor:

"Bir Kürt sorunu olduğundan söz edenleri 'vatan hainliği' ile suçlamak, sorunun bazı yönleriyle ilgili görüşlerini açıklayanları cezalandırmakla bu işin altından kalkamayacağımızı artık Başbakan Özal başta olmak üzere birçok yetkilimiz açıkça, basın demeçleriyle söylüyorlar, ancak bu noktadan ileri gidilemiyor."

Bu sorunu çözmek için devlet kaba kuvveti öncelikle uygularken, maalesef muhalefet de a-bartılı bir hoşgörüsüzlükle çıkan sesleri hemen sert şekilde susturma yolunu seçiyor. Ve herkes sorunun böylece yok olacağını sanıyor.

Ve tabii çok yanılıyorlar...

Bu konuda bütün gözler, Türkiye'nin üzerinde. İran ve Irak'ın Kürtlere ters bakmaları durumunda Batı'nın yapabileceği büyük bir şey yok. Oysa biz demokratik bir ükeyiz ve gelişmeler en çok bizleri etkileyecektir.

Konuya daha sağlıklı, demokrat, insancıl ve her şeyin başında 'kendimize güvenerek' eğilme

ve yeni değerlendirmeler arama zamanı çoktan geldi. 'Aman Pandora Kutusu'nu açan ben olmayayım' yaklaşımı, uzun vadede bizi çok daha güç duruma sokabilir.

Uluslararası gelişmelerin verdiği işaretler bunlar..."

Ortaya konulan görüşlerde, uzun süredir dikkat çekici bir biçimde gelişmeye başlayan ve son dönemlerde gerçekten de yoğunlaşan birtakım politikaların ipuçları var. Batı, Kürdistan sorunda ipleri eline alarak çözümünü kendi çıkarları doğrultusunda geliştirmede yoğun bir çaba içinde. İnkâr politikasının çözümsüzlüğünü ve Kürdistan sorununun eski sınırlar içinde tutulamayacağını farkında. Bu nedenle de TC'nin politikasını çok tehlikeli bularak onu sıkıştırıyor. Amaç; Kürdistan'ın büsbütün kaybedilmesini önlemek... Çünkü, biliyor ki, bağımsızlık mücadelesi artık geri döndülemeyecek boyutlara ulaşmıştır ve uyanan ulusal kurtuluşçu özelemlerin küllendirilmesi şansı artık yok. Bu gerçeği kabul edip, en az zararlı sorunu dondurmaya hedefliyor. Bu ise, proleter önderliğe alternatif olarak küçük-burjuva ve feodal-komprador çevreler önderliğinde "kültürel özerklik" planının hayata geçirilmesinden geçiyor. Bu yapıldığında, Kürdistan sorunu konusundaki rahatsızlıkların giderileceğini ve proletarya önderliğinin gelişme şansının ortadan kaldırılacağını hesaplıyor. Zor yöntemleriyle bağıde-medığı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini diplomatik manevralarla sıkıştırıp etkisizleştirmek istiyor.

"Kültürel özerklik" politikasını hayata geçirmede ise Türkiye'ye özel bir rol atfediyor. Geçmiş yıllardaki deneylerden

İran ve Irak egemenliğindeki parçalarda bu politikanın işlemezliği ortaya çıktığından ve esas olarak da bağımsızlık mücadelesinin odağı Türkiye egemenliğindeki parça olduğundan, sorunu bu odakta halletmeyi esas hedef olarak önüne koyuyor. Ancak bunu yaparken de tüm parçalardaki küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçi güçlerin birliği temelinde ve tüm parçaları bağlayacak bir "çözüm" olarak ele alıyor. İran-Irak savaşının sona ermesi ardından, Güney Kürdistanlı mülteciler sorunu ile Türkiye'yi bir odak haline getirerek attığı ilk adımı şimdi yeni adımlarla besliyor. M. Ali Birand'ın sözünü ettiği girişimler bu yeni adımların parçaları oluyor. Ancak esas olarak da, Avrupa çapında PKK Hareketine yönelik saldırılar yoğunlaştırılırken, küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçi güçler ise kendi aralarında birleştirilip çok yönlü olarak destekleniyor ve "kültürel özerklik" planını hayata geçirmeye hazırlanıyor.

Bu girişimlerin bir örneği geçtiğimiz günlerde İsveç'in başkenti Stockholm'de yaşandı. 13-14 Ocak 1989 tarihinde, İsveç-Kürt Dernekleri Federasyonu öncülüğünde ve emperyalizmin güdümünde "Stockholm Konferansı" düzenlendi. 8 Avrupa ülkesinden 9 Kürt kuruluşunun temsil edildiği Konferans'ın görünürdeki amacı, "Avrupa'daki Kürtlerin sorunlarını ele almak" olarak lanse edildi. Konferans'a katılan kuruluşlar ise şunlar: İsveç-Kürt Dernekleri Federasyonu, İngiltere-Kürt Aydın Ocağı, Paris-Kürt Enstitüsü, F. Almanya-Kürt İşçi Dernekleri Federasyonu (KKDK), Belçika-Tekoşer, Hollanda-Arnheim Kürt Merkezi, Danimarka-Ar-

hus Kürt Derneği, Federal Almanya Kürt Akademisi, UKS-YE-Batı Berlin. Konferans'ta kurulan Stockholm Konferansı Komitesi öncülüğünde bu güçlerin birliğinin güçlendirilip faaliyetlerinin süreklileştirilmesi hedefleniyor. Başını Kemal Burkay, Kendal gibi ipliği pazara çıkmış emperyalizm uşaklarının çektiği bu Konferans, Kürdistan'a yönelik olarak emperyalizmin geliştirdiği planların hayata geçirilmesinde bir önadım olma amacını güdüyor. Bu yönlü çalışmaların başta Fransa olmak üzere diğer alanlara da taşırılması öngörüldü. İsveç ve Fransa'nın sosyal-demokrasinin Kürdistan politikasının öncüleri oldukları gözönünde bulundurulduğunda geleceğe yönelik hedefler daha da netlik kazanıyor.

Evet, emperyalizm her türden uşaklarını harekete geçirerek Kürdistan sorununa "köklü çözüm" getirme iddiasını hayata geçirmeye çalışıyor. Her gün hızla yayılan, boyutlanan ulusal kurtuluş ve bağımsızlık ateşinin alevinde etekleri tutuşmuş olarak, telaşla koşturup duruyor. Yangını söndürmenin nafile çabası içinde çırpınıyor. Ama, artık çok şeyi yitirdiğini de görüyor, görmek zorunda kalıyor. PKK'ye terörizm damgası vurmak için tüm çırpınmalarının boşa çıkması ardından, yeni bir türküt tuturma çabası bunu ele veriyor. Kürt küçük-burjuvaları ve ilkel-milliyetçilerin bir kez daha başarısız kalma tehlikesini ciddi olarak hesaba katıp geleceğe yönelik başka kapılar açmaya çalışıyor bir yandan da. Ama nafiye. Kürdistan halkı bu kez aldanmamaya kararlı; emin adımlarla, olması gerekene doğru hızla ilerliyor.

★

"Halkımız öncülerinin izinden nasıl gideceğini çok iyi biliyor"

Bir süre önce Mardin'de işkencede öldürülüp, çatışmada vuruldu süsü verilen Sadık ÇELEBİ isimli yurtseverin ölümüne ilişkin gerçekleri ve Kürdistan'daki genel gelişmeleri dile getiren bir röportajı yayınlıyoruz.

Sadık ÇELEBİ, bir süre gerilla birimleri içinde yer alıp, daha sonra evine dönen bir yurtsever. Evine döndükten sonra sömürgecilerce yakalanıp ağır işkencelerden geçirilmiş; ancak onlara hiçbir bilgi vermediği için alçakça katledilmiştir.

Daha önce de konuşmuştuk, yararlı olabilecek bir dizi olayı bize anlatmıştınız. Fakat biz bunların tümünü Berxwedan okuyucularına da sunmak istiyoruz. Bu nedenle sizinle yaptığımız sohbetleri şimdi bir röportaja dönüştürmek istiyoruz.

İlk sorumuz şudur:

Kardeşiniz Sadık Çelebi'nin işkencede katledilmesi olayı hakkında bilgi verir misiniz?

— Çevremde bazı arkadaşlar vardı. Birlikte bazı görevleri yerine getiriyorduk. Zaten görev üstlenmek zorundayız. Bir gün sorumlu arkadaş şehire gitti. Ayın 16'sında yakalandı; yakalandığını biz de duyduk. Kendisiyle yakalanan kişi, tanıdık biriydi. Ayın 26'sında bize bir haber ulaştırıldı; karakol başçavuşu bize gelmişti: "Kardeşin Lokman bir çatışmada vurulmuş, cenazesi Mardin hapishanesindedir, gidin cenazeyi getirin" dedi. Ben ise

onun söylediklerine sadece güldüm. "Kardeşim Lokman gerçekten İstanbul'dadır, bu nasıl olur? Sen doğru söylemiyorsun, hem kardeşim mücadele içinde değil ki vurulsun. Sözünü ettiğin insan, bir yıldan beri İstanbul'dadır" dedim. Bana, "Olabilir. İstanbul'a gitmiş olabilir, fakat şimdi dağda idi. Çatışma çıktı, ve çatışmada vuruldu" dedi. "Öyleyse benimle birlikte gel, ona telefon edeceğim. Telefonu bende var" cevabını verdim. Bana diklenerek şöyle dedi: "Kimseyle konuşma ihtiyacım yok. Gidin cenazenizi alın..." Bu konuşmalar ardından tutuklu kardeşim Sadık'ı hatırladım. "Kardeşim Lokman değil de, sakın kardeşim Sadık öldürülmüş olmasın mı?" diye düşündüm. Olabilir, neden olmasın?

Mardin'e gittik. Önce cezaevine, oradan da hastaneye uğradık. Yetkililer, "Dün gece bir çatışma oldu, o vuruldu" diyorlardı. Sürekli Lokman adını kullanıyorlardı. Ancak katledilen

kardeşim Sadık idi. Cezaevine, karakola gittik. Görevlilerle, polislerle konuşmak istedik. Bazı bilgiler elde etmek istiyorduk. Hiçbir polis olay üzerine bizimle konuşmak istemiyordu. Diğer yetkililere ve doktora başvurduk. "Biz size hiçbir şey söylemeyiz, bizden vazgeçin, siz bizden daha iyi durumu biliyorsunuz, çekin gidin" diyorlardı. Cenazenin altı gündür bekletildiğini söylediler. Açık ki altı gün önce onu işkencede katletmişlerdi. Doktorlara, işkencede mi, yoksa kurşunlanarak mı katledildiğini sorduk. "Bilmiyoruz, bize getirildiğinde ölü idi" dediler. Ancak vücudunda beş mermi izinin de olduğunu eklediler. Öyleyse işkencede katledildikten sonra, ölü vücuda kurşun sıkışmışlardı. Cenazeyi oradan aldık. Ama keşif heyeti gelmeden, onu gömmeyeceğimizi de yetkililere bildirdik. Hatta cenazeyi götürmemekte de direndik. Bu davranışımızdan ötürü, Narkotik Şube elemanları ile bazı özel tim görevlileri bizi yoğun baskı altına aldılar. "Cenazeyi götürmezseniz, sizi de onun yanına göndereceğiz" tehditinde bulundular.

— Cenazeyi almak istemediğinizi, daha önce kimseye bildirmiş miydiniz? Kimsenin bu tutumunuzdan haberi var mıydı? Onlar size neler demişti?

— Hayır! Henüz kimseyle konuşmamıştık. Kimseyi bilgilendirmemiştik. Bundan dolayı da davranışımızdan ötürü bizi gözaltına aldılar. Bizi siyasi şubeye götürdüler; dört saat kadar bekletiler ve şunu dediler: "Götürüyorsanız, hemen götürün! Eğer götürmezseniz, sizi burada tutacağız. Cenazeyi de belediyeye teslim edeceğiz, onu kimsesizler mezarlığına atsınlar." Baktım bir şey yapamıyoruz, mecburen cenazeyi aldık ve geri döndük.

— Kaç kişiydiniz; ne gibi girişimlerde bulundunuz?

— Dört kişi, akrabaydık. Cenazeyi Kerboran'a götürdükten sonra, yine gömmeme kararını aldık. Bazı arkadaşlar da, keşif heyeti gelmeden, gömmememizden yanaydılar. Midyat savcılığına başvuruda bulunduk. "Olay Mardin'de cereyan etmiş" dediler. "Bize Mardin'den emir gelene kadar bekleyeceğiz" dediler. Bu sefer de Mardin savcılığına gittik. Onlar da, "Olay görevimiz dışındadır" dediler. Ayrıca otopsinin de yapılmış olduğunu açıkladılar. Otopsi raporunu istedik, vermediler. "Katledilenin elbiselerini bize verin, o zaman öldürülmüş mü, biz onu anlarız" dedik. Tüm çabalarımıza rağmen elbiseleri de

alamadık. "Bu kişi Gercüş'te vurulmuş" dediler. Hastane çalışanlarının cenazenin dört gün önce getirildiğini söylediklerini belirttik. Bize şahitlik yapıp yapamayacaklarını sordular. "Belki bazıları cesaret edebilir" cevabını verdik. "Öyleyse Gercüş'e gidin" dediler. Biz de oraya gittik. Yetkililer, sözü edilen kişiye hiç rastlamadıklarını, olayı duymadıklarını açıkladılar. Şöyle dediler, "Burada bir olay oldu; bir polis, bir asker ve bir köy korucusu öldürüldü. Gercüş'e gelen elbiseler köy korucusuna aitti." Yine bir şey elde edemeyince geri döndük.

Telefonla SHP Milletvekili Adnan Ekmen'i aradık. Cenazeyi gömmemizi istedi. Bir heyetle geleceklerini belirtti. Böylece aradan dört gün geçti. Henüz heyet gelmemişti, yetkililer amaçlarımız hakkında bilgi sahibi olmuşlardı. Geldiler, zorla cenazeyi gömdüler. Tekrar bazı şahsiyetleri aradık. "Vazgeçin, gömsünler" dediler. Böylece cenaze gömülmüş oldu. Cenaze gömülürken, biz oraya gitmedik, mezarlığa uğramadık. Düşman cenazeyi köylülere zorla gömdürdü. Daha sonra bazı milletvekilleri geldi. Tüm çabalarımıza rağmen keşif heyetinin gelmediğini, otopsinin yapılmadığını kendilerine belirttik. Adnan Ekmen ile birlikte dört-beş milletvekili gelmişti.

— Olayın açığa çıkarılması için, yürüttüğünüz çalışmalarından sonuç alabildiniz mi?

— SHP milletvekillerinden Adnan Ekmen'e, Ankara'dan bir heyeti kendileriyle birlikte getirmelerini telefonla belirtmiştik. Mardin'den bir heyet getireceklerini söylemişti. Fakat heyet gelmedi. Onlar bizden sadece bilgi aldılar. Bazı şeyler yazıp durdular. Sorunu meclise götüreceklerini belirttiler. Cenazenin durumunu anlattık. Vücudun her yerinde darb izlerinin bulunduğunu, vücudunun hiçbir yerinde kan izlerine rastlanmadığını, ölüyken giydirilmiş olduğunu söyledik. Daha önce çekmiş olduğumuz fotoğrafları da kendilerine teslim ettik.

Bazı iyi niyetli avukatlara da durumu açıkladık. Bir insanın işkencede katledildiğini, otopsi yapılmadan zorla gömüldüğünü belirttik.

Hem Kürdistan'da sadece bu olay cereyan etmiş değildir. Bugün binlerce insan tutuklanmakta, işkenceler sonucu katledilmektedir. Yakalanan her insan, mutlaka işkence uygulamalarına maruz kalmaktadır. İşte Hakkari'de olanlar, Cudi Dağı eyleminden sonra köylülerin başına gelenler!.. Düşman pëşmergelerle baş edemediğinden, halkımıza, sivil insanlara azgınca saldırıyor!..

— Cenazeyi evden almak için bir binbaşının evinize geldiğini söylemişsiniz. Olaya ilişkin aranızda ne tür konuşmalar geçti?

— Söylediğim gibi, eve geldikten sonra cenazeyi gömmek istemedik. Kerboran'dan Mardin Tugayına durum iletilmişti. Kerboran'ın 15 bin kişilik bir nüfusu var. Tüm insanlar cenaze amacıyla bir araya gelmişti. Yetkililer, çıkabilecek herhangi bir olaydan çok tedirgindi. Bundan olacak ki, tugay komutanı beni ve babamı yanına çağırttı. Gitmek zorundaydık. Gittiğimizde şunları belirtti: “Başınız sağ olsun” dedikten ve bazı masalları anlattıktan sonra devam etti: “Bu bir kaderdir... Diyelim ki bu bizim elimizle olmuş. Mutlaka isteyerek olmamıştır. İşte olabiliyor bazen, bindebir mümkün oluyor... İsteğimiz dışında tabii!” Ancak biz ona inanacak kadar aptal değildik. Ben düşmanın bu ikiyeşlü politikasını şahsen yakından tanımış bir kişiyim.

Şimdi de tugay komutanı kalkmış yalanlarını sıralıyor. Bilmem efendim bilemeyerek olmuş, olabiliyor da!..

Tugay komutanı konuşmalarını şöyle sürdürdü: “Mardin alanında haklarında şikayet yapılmış kişilerin sayısı beş binin üstündedir. Tümünün adı önümde duruyor. Kardeşim, vallahi artık gücümüz yetmiyor, biz kimi yakalayalım, kimi yakalayamayalım? Şaşırdık kaldık. Sadece bu hafta içerisinde Mardin toprakları üzerinde 15 olay cereyan etmiştir. Her olayda da ölü ve yaralı var. Tabii bunlar bizim ölülerimiz oluyor. İnsanların öldürülmesi bizim emirlerimizle olmuyor.” MİT'ten veya özel tim temsilcilerinden olduğuna tahmin ettiğim bir kişi daha vardı konuşmalarımız esnasında. O da şöyle diyordu: “Aslında tüm bu olaylar yine normal sayılabilir. Bir de Hakkari'de olanları gözönüne getiririm. Orada Apocularla karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz...” Tugay komutanı ise, “Bunlar gavurdur kardeşim! Onlara

yardım etmeyin, niye ediyor-sunuz? Ama eninde sonunda bu gavurların bir şeyler yapacakları muhtemeldir.” Öyle anlaşıyordu ki, komutanın kendisi pëşmergelerin, vatani kurtarıcıklarına kesin inanmıştı. Çok iyi anlamıştı ki, bu vatan ellerinden çıkacaktır. Zaten konuşmalarında da ikidebir, “enin-de sonunda bu memleket gavurların eline geçecek” diyordu.

— Köylüleriniz, çevre köy insanları olayı nasıl değerlendiriyor? Üzerlerinde ne gibi bir etki yarattı? Size gelip-gittiklerinde yansıttıkları durum nasıldı?

— Çevre halkımızın düşmandan korkusu yoktur. Düşman halkın cenazeye katılmasını istemiyordu, ama halkımız düşmanı dinlemedi. Hem halkımız hiçbir zaman ölümden korkacak bir halk değildir. Halkımız şimdi daha çok ısınmıştır, ayağa kalkıyor ve fedakardır. Ama yine de bir dizi eksikliklerin olduğunu görüyoruz. Eğer halkımız yeterince silahlandırılırsa, donatılırsa, ölümden korkmaz. Halkımız ölünebilir korkusu ile kaçacak bir halk değildir. Cesaretle geri kalmaz bir halktır. Ak sakallı dedeler, yaşlılarımız bile olmadık işkencelere maruz kalıyor. Dayak sonucu felç olmuş yığınlarca insanımız var. Ama serbest bırakıldıklarında, hemen ilk günde, yine pëşmergelerle ilişkiye geçiyorlar. Aynı gün görevlerine yine sarılıyorlar. Korku, panik yaşanmıyor. İnsanlarımız yeterince fedakar olmasını çok iyi biliyor. Düşmanın bu kadar vahşetine ve işkencesine rağmen, insanlarımızın yüzde biri bile düşmana sır vermiyor. Bizim yöremizde, şimdiye kadar sadece iki kişi kendisini düşmana satarak soysuzlaşmıştır. Birinin adı Beşir idi, diğeri de Kerboran çevresindendi.

— Mardin'e veya başka yerlere gittiğinizde, alan insanların durumu üzerine hangi izlenimler ediniyordunuz?

— Şunu peşinen söyleyebilirim: Ben şahsen, halkımızın durumundan çok hoşnutum. Geçen dönemlerde, bazı olaylar vesilesiyle Mardin'de bazı gösteriler olmuştu. Ama bu konuda yeterli bilgiye sahip değilim. Ramazan Bayramı'nda Diyarbakır Cezaevi önünde güçlü gösteriler gerçekleşti. Gösterilerin etkisiyle Diyarbakır şehri çoktan bir sarsıntıya sahne oldu. Düşman tank, top, panzer ve helikopterleri ile çaresiz bir çırpını içerisine girdi. Ne ettilerse, halkı cezaevinden uzaklaştıramadılar. Görüşme günü idi, ama görüşmeler iptal edilmişti. O gün ben de Diyarbakır'daydım. Tutukluları cezaevi avlusuna çıkarmışlardı, fakat yine de görüşmelere izin verilmiyordu. Diyarbakır eski belediye başkanı Mehdi Zana'nın da sürgün edilmesi kararlaştırılmıştı. Hanımı da oradaydı, görüşme umuduyla çırpınıyordu. Onun davranışı vesilesiyle olaylar patlak verdi. Onu götürmek istiyorlardı. Halk ise Mehdi Zana'nın hanımına sahip çıktı. Onu vermeyeceğini halkımız pratiğiyle sergiledi. Gelip, halkın içerisinden de onu alıp götürmeye cesaret edemiyorlardı. Tartışmalar esnasında, başka bir kadını götürmüşlerdi. Kadın serbest bırakıldığında, bir askerin namusuna el atmak istediğini halk duydu. Mehdi Zana'nın hanımı bu olay üzerine bir

binbaşıyla konuşurken, binbaşyı tokatladı, hem de binlerce insanın ortasında... Kadınlar hep birlikte zılgıt ve halaylar eşliğinde, coşkun sloganlar arasında zindan kapısına doğru yürüdüler. Kapıları ardına kadar açtılar. Bunu gören erkekler de hücumla geçtiler. Ne bir asker, ne de bir tek polis ayakları üstünde kalmadı. Zindanın dörtbir yanı, aniden insan bedeninden duvarla örüldü, çevrildi. Düşman askerleri de onların çevresini sardı. Korku ve panik içerisine giren düşman, elde ne kadar tank, panzer varsa olay yerine sürdü. Helikopterler dönüp duruyordu, panzer hırıltıları kulakları çınlatıyordu. Tüm uğraşlara rağmen, halkla baş edilemedi. Halkımız dört saate kadar, cezaevi etrafında oluşturduğu kordonu bozmadı. Tabii tüm bunlar olurken, epey insan da yakalanmıştı. Ama onlar serbest bırakılınca kadar da eylem devam etti. Halktan tutuklu hiç kimse bırakılmamıştı.

Mardin alanında da şu olayı yeterince biliyorum: Bazı milletvekilleri Mardin'e gelmişti. Konuşma yapıyorlardı. Ancak halkın protestosu sonucu, konuşmalarını durdurmak zorunda kalmışlardı. O günlerde Güney Kürdistan'daki halkımıza karşı kimyasal silahlar kullanılmıştı. Kürt gençleri konuşmalar esnasında aralıksız slogan atıyorlardı. Sloganların bazıları şunlardı: “Kahrolsun faşist Türk devleti!”, “Kahrolsun Saddam, yaşasın Kürdistan!” Halk konuşma alanını bir dilana çevirdi.

Yine, Diyarbakır zindanının 35. koğuşunun 4. hücrelerinde bir tünel kazılmıştı. Bir beton kat tamamen delinmişti. Hapishane duvarı da delinmişti. Yeraltında toprak bölümlere ulaşılmıştı. Temelde bir kaya varmış, kaya da geçilmişti. Tünelin uzandığı cezaevinin güney tarafında, tünelin çıkacağı alanda nöbetçi kulübeli yoktu. Orada bazı evler vardır. Tabii tünel evlerin arkasına kadar kazılmıştı. Savaş esirleri, aslında çalışmalarını bitirmişlerdi, sadece bazı hazırlıklarını tamamlamak ve ihtiyaçlarını temin etmek amacıyla bir bekleme süreci içerisine girmişlerdi; yakında kaçışı gerçekleştireceklerdi.

— Sözü ettiğiniz tünel kaç metre uzunlukta kazılmıştı?

— Dördüncü kattan aşağı inmişlerdi. Bunun uzunluğu 14 metredir. Oradan da sözü edilen evlerin arkasına kadar kazılmıştı. Bu da 108 metre kadar idi. Savaş esirlerinin dışarı ile bağlantı ve ilişkileri de vardı. Söylenildiğine göre, firar gününde kullanmak amacıyla 180 adet kalashnikof istemişlerdi. Şayet düşman farkına varırsa, düşmanın eline sağ geçmek istemiyorlardı. Savaşmak ve kahramanlıklar yaratmak amacındaydılar. Söylenildiğine göre, düşman tünelden haberdardı ve dışarda da bir arkadaş yakalanmıştı. Muhtemelen tünel krokisi, yakalanan arkadaşın üzerinde bulunmuş; ancak yetkililer planı çözememiş; tüm gün cezaevinde araştırma yapmalarına rağmen, tünel bulunamamış. Ankara'ya haber iletilmiş. Ankara'dan bazı uzmanlar gelmiş, ertesi gün öğle saatlerine kadar araştırmalar sürdürülmüş ve tünel bulunmuştur. Tünelin ortaya çıkışıyla birlikte, güvenlik tedbirleri yoğunlaştırılmış ve takviye güçler cezaevine getirilmiştir. Tüm yetkililer cezaevine üşüşmüş,

çevre asker ve polislerce sıkı şekilde çevrilmiş, savaş esirleri de, durumun anlaşıldığını fark edince, sloganlarını haykırmışlardır.

— Tünel tamamıyla bitirilmemiş miydi? Tünelin ortaya çıkmasının ertesinde düşmanın uygulamaları nasıl oldu ve buna karşı geliştirilen tavır nedir?

— Hayır, dışarıya henüz tamamıyla açılmamıştı. Kalan toprak bölüm de şişlerle gevşetilmişti. Ufak ufak delikler yapılmıştı. İşittiğim kadarıyla, kazılması gereken bir metrelik şişlenmiş toprak arta kalmıştı.

Tünelin bulunmasıyla, savaş esirleri geceli-gündüzlü slogan atmışlardır. Düşman, tüm cezaevinde aramalara girişti. Teyp, radyo, televizyon, kitap, yemek ocaklarına; kısaca her şeye el koyulmuş. Her şey talan edilerek alınıp götürülmüş.

Gardiyanlar savaş esirlerinin hazırlıklarını uzun zaman beri yaptıklarını söylüyorlardı. Yine hükümlü savaş esirlerini sürgün edeceklerini ve yakında nakillerinin yapılacağını belirtmişlerdi.

Askeri ve polis güçleri dışında, Diyarbakır itfaiye araç ve ekiplerinin tümünü de cezaevine getirmişlerdi. Yetkililer çağrı üstüne çağrı yapıyorlardı. Halka şöyle sesleniyorlardı: “Bize de, kendinize de eziyet nedeni olmayın! Adlarını okuyacağımız şahıslar, kalabalık içerisinden çıksınlar, buraya gelsinler! Söz veriyoruz, kimsenin kılına dokunulmayacaktır!” Cevap olarak sadece haykırılan sloganları aldılar. Bir genç, Kürdistan halkının tarihi ve mücadelesi üzerine yüksek sesle bir konuşma yaptı. Atılan sloganlarla, o gün Kürtlük ve Kürdistan halkının mücadelesi dile geliyordu. Tutuklular ile halk içiçe girmişti. Savaş esirleri Kürt olduklarını halka söylüyorlardı. Hiçbir arkadaşlarını teslim etmeyeceklerini açıkça belirtiyorlardı. “Biz Apocuyuz!” diye haykırıyorlardı. “Apocular davalarının savunucusu ve koruyucusudurlar!” diyorlardı. Düşman sürekli adlar okuyor ve listeleri yeniden tekrarlıyordu. Savaş esirleri de kimseyi teslim etmeyeceklerinde diyorlardı.

Daha sonra askerler halka ve savaş esirlerine karşı saldırıya geçtiler. Önerine düşeni jopluyorlar, sopalarla rastgele vuruyorlardı. Hiç kimse adını söylemiyordu; adların söylenmesi kararı da alınmıştı. O koşullarda aradıklarını bulmakta zorluk çekiyorlardı. Savaş esirlerinin tümü çelikten zincirler gibi kenetlenmişlerdi. Alınmak istenen arkadaşlar kalabalık içerisinde korunuyordu. Aralarında benim de olduğum 26. koğuşta 115 insan vardı. Yetkililer fotoğraf makineleri getirdiler. Bu yolla aradıkları insanları tesbit etmeye çalıştılar. Zorla ve dayak ata-ata koğuşlara daldılar. Sanki yer yerinden oynuyordu, sanki kıyamet günü gelmişti. Karyolaların tümü tahrip oldu, ayakta tek insan bile kalmadı. Bir gün ve bir gece bu çekişme, didişme; bu çatışma devam etti. Sonunda 120 kişiyi aramızdan ayırabildiler. Onları Eskişehir'e sürgün ettiler. Sürgünler gerçekleştikten sonra, her şeyi değiştirmeye başladılar. Açlık grevleri sonucunda elde edilmiş olan hakların tümü geri alındı. Tek-tip elbise uygulamasına, saçları kesmeye, bıyıkları kesmeye başladılar. Tabii

savaş esirleri bunu kabul etmediler. Yine açlık grevine, süresiz açlık grevine başladılar. Bu eylem 37 gün sürmüştü.

— Sizin yakalanmanız nasıl oldu, nedeni neydi?

— Ben bir ihbar veya şikayet üzerine yakalanmıştım. Yapan da bizim bir köylü idi. Bildim bileli, bu kişinin yaptığı iyi bir iş yok. Pisin tekidir ve yerini de pislerin yanında bulmuştur. Daha önce evli bir kadını kaçırmıştı, iz sürmüştü; hırsızlık yapıyordu. Şimdi de eline silah geçirmiş köy koruculuğu yapıyor; ihbarcılık yapıyor, MİT'e hizmetler sunuyor.

Kerboran'da onun bir üzüm bağı vardır. Binbaşyaya iletmış olduğu ifadesinde, yüzbaşyaya şunları söylemiş: “Akşam üstü bağuma gitmişim; orda bir grup terörist vardı; beni yakaladılar ve bağladılar. Karanlık bastığında, baktım ... geliyor. Teröristlere bir çanta yiyeceklerle birlikte omuzunda da bir kalashnikof vardı. Teröristler ona sordular, ‘Biz bunu vuralım mı, yoksa af mı edelim!’ O öldürülmemi istedi. Altı-yedi gün beni önlerine kattılar; başka bir yere götürerek öldürmek istiyorlardı.”

Evet bu kişi beni ve Y...’ı ihbar etmişti. Sözde ikimiz kalashnikoflarla Kerboran'a gelmişiz.

Askerler geldi, beni evden alıp tabura götürdüler.

— Hiç kimse bu ihbarcının tekrar nasıl serbest bırakıldığını sormuyor muydu?

— Ben kendim onun bir sahtekar ve düzmece olduğunu söyledim. “Hayır bu adam bizim adamımızdır. Öyle şeyler yapmaz, niye sen onun hakkına bunları söylüyorsun” dediler. Ancak daha sonra duyduğuma göre, tugay komutanı da onun nasıl kurtulduğunun üzerinde durmuş. Nasıl kurtulduğu üzerine bana da sorular yöneltildi. Daha sonra bazı yalan tahminler yürüterek olayı kapatmaya çalıştılar. Propagandalarını şu şekilde geliştiriyorlardı: “Belki pëşmergelerle anlaşmış veya onları ikna etmiş olabilir, belki de bu başta pëşmergelerle ilişki içerisindeydi, ama şimdi araları bozulmuş ve onlardan uzaklaşmıştır. Yoksa bir grup pëşmergenin elinden kendisini kurtarması mümkün olamazdı.”

Bana ise şöyle diyorlardı, “Şimdi sen elimize geçmiş bulunuyorsun; birini yakalamak için milyonlarca lira harcadığımızı sen de biliyorsun; yine de baş edemiyoruz. Ama sen kalkıp diyorsun ki, Kerboran alanı için hiçbir şey bilmiyorum. Bunun doğru olmadığını çok iyi biliyoruz. Y...’nın nerede saklandığını bize mutlaka söyleyeceksin. Sende bir kalashnikof varmış, onu nereye saklamışsan gidip getireceksin. Kerboran'da kim temsilecilik yapıyor, onu bize söyleyeceksin. Y... ve kardeşinin pëşmergelere geçtiğini biliyoruz. Hatta ona Partiyi de temsil ettiğini tahmin ediyoruz. Kerboran'da kimler Parti ile ilişkili içerisindeydi? Tümünün adını bize söyleyeceksin...” Ancak tüm uğraşlarına rağmen, ağızından tek kelime alamadılar.

Konuşmayacağımı anlayınca beni işkenceye aldılar. Önce elbiselerimi üstümden aldılar; sonra Filistin askısına aldılar. Vücudumun her yanına vurmaya başladılar. Bayıltıncaya kadar dövdüler. Ama hiçbir şey

öğrenemediler. Sonra kendime geldiğimde yerde uzanmış durumdaydım. Bir hortumun içine sine tuz koyarak hortumu boğazıma soktular. Bir süre böylece tuzlu su içirttiler. Gece yarısına doğru ağzıma bir bomba yerleştirdiler; konuşmam için beni korkutmak istediklerini anlamıştım. "Eğer her şeyi doğru söylersen bomba patlamayacak, yok eğer doğru söylemezsen patlayacaktır" diyorlardı. "Patlarsa patlasın, ben bir şey bilmiyorum, her şeyi doğru söyledim" yanıtını verdim. Ertesi gün beni saat on sıralarına kadar öyle tuttular. Komutanlar yorulmuş, uyumaya gitmişlerdi. Başıma da üç asker dikmişlerdi. Bunlar da, durmadan işkenceye devam ediyorlardı. Komutanlardan biri geri döndüğünde, konuşup-konuşmadığımı sordu. Çevremdekiler konuşmadığımı belirtince, "Alın onu bir arabaya sokun, Mehmet Ali'nin pêşmergeleri tarafından yakalandığı yere götürüceğiz. Eğer konuşmazsa onu öldürün" emrini verdi. Oradan bağa götürüldüm. Ayaklarımın dibine, sağım-soluma dört-beş silahla ateş ettiler. Doğru söylemediğim taktirde, öldürecekleri tehditinde bulunuyorlardı. Ama yine konuşmamıştım. Beni tekrar arabaya aldılar; sonra indirdiler ve ellerimle arabanın arkasına bağlayıp sürüklediler.

— **Bütün bunlar ne zaman oldu?**

— Onuncu ayın beşinde oldu. Dedğim gibi, sonuçta bir şey elde edememişlerdi. Tekrar bağa götürdüler. Bağdaki bir ağaca astılar; yukarı kaldırıp bağladıklarını hatırlıyorum ama, beni ne zaman ve nasıl indirdiklerini hatırlamıyorum; baygın halde indirmişler; kendime geldiğimde yüzüme sürekli su serpiyorlardı; dökülen sular içimi ferahlatmıştı; tekrar ayağa kaldırıp bir taş parçası getirdiler; ayağımı üzerine koydular, başka bir taş parçasıyla da ayağımın üstüne vurmaya başladılar, yine ağzımdan bir şey alamadılar. Tekrar arabaya bindirerek tabura götürdüler. Banyo borularına bağlayıp astılar. Akşama az bir zaman kalmıştı. Bir ara bakım kendi aralarında konuşuyorlar; "Reis geliyor!.. İşkenceye ara verin! Reis yaptıklarını bilmesin..." diyorlardı.

Çılgık ve haykırışlarımı tüm köy halkı duymuştu. Daha sonra Belediye reisinin kendisi, o gece sabaha kadar uyuyamadığını, sesleri duymak istemediğinden çıkıp gittiğini belirtmiş.

Bir ara aniden bir helikopter köye indi. Sivil giyimli kişiler yanıma geldi; kimlerdi, görevleri neydi bilemiyorum. Ama MİT'ten olduklarını tahmin ediyorum. Bunlar da ifadem aldılar. Onlarla konuştuğumda, a-yakta durabilecek halde değildim. İfademi aldıklarında, onların yanında kustum, çıkan irin tuzlu kandı. Sonra ne oldu bilemiyorum, tekrar bayılmışım.

Daha sonra, binbaşı ve bazı subaylar Mardin'den geldi; yanıma bir nöbetçi askeri bırakıp dışarı çıktılar; bir saat sonra da o asker yüzüme su serpmeye başladı. Bir palto getirdi ve başımın altına yerleştirdi. Gizli den su getirerek bol bol içirdi. Çok iyi kalpli bir askerd, daha sonra işittim ki bu asker de Kürtmüş.

Bir müddet sonra birkaç asker beni ayağa kaldırıp bir

helikoptere yerleştirdiler. Mardin hastanesine götürdüler. Bir gün ve bir gece orada kaldım, sonra beni tekrar aldılar ve Mardin tugayına götürdüler. Orada yeniden işkenceye başladılar. Ayaklarımın tabanlarına vurduklarında, başım zonkluyordu, sanki darbeleri beynime indiriyorlardı. Sonuçta yine ellerine bir şey geçmemişti.

Bulirli bir noktadan sonra artık öldürüleceğime de inanmıştım. Madem öldürülecektim; kesinlikle konuşmama kararını verdim. Nasıl olsa öldüreceklerdi, en azından namuslu ve şerefli bir ölüm payıma düşsün istiyordum.

Böyle ne kadar vurdular bilemiyorum. Kendime geldiğimde beni çözüyorlardı; uzun bir ağaca bağladılar; vurmaya devam ettiler; bir müddet bu işi sürdürdüler. Bu ara beni cereyana verdiklerini anladım. Dört gün ve dört gece işkence ettiler. Geceleri işkenceyi hızlandırıyor, güneşin yükselmesiyle birlikte gevşetiyorlardı. Tam bir hafta boyunca böyle yaptılar. Bir haftadan sonra bir hücreye attılar. Oturmayı bile beceremiyordum. Zemin de betondtu, kalkma veya yürüme olanağından yoksundum. Hücrenin içi çok dardı. Omuzlar duvardayken, dizler kapiya ulaşacak kadar, bir yumurta kabuğu içerisinde olduğunu sanırsın. Hücrede 27 gün kaldım, sonra Mardin adliyesine götürdüler. Orada bile insana işkence yapıyordu; hem de savcının gözü önünde. O ana kadar hiçbir şey söylemiş değildim. Daha önce hakkımda suçlayıcı ifade veren bir arkadaş, mahkeme heyeti karşısında ifadesini reddetti. İfadesinin işkenceyle alındığını, acımasız işkencelerden kurtulmak amacıyla, sivil giyimli kişilerin uzattığı bir kağıdı zor altında imzaladığını, şimdi de kabul etmediğini açıkladı. Mahkeme heyetinin gözü önünde arkadaşları tartakladılar. Ona ifadeyi neden değiştirdiğini soruyorlardı. Eski ifadesini kabul etmesini dayatıyorlardı. Onu dövdüler, ama yine itirazını devam ettirdi. İşkence yapan subayların kendileri, bizimle birlikte mahkemeye gelmişlerdi. Hakim konuşmaları arasında sırtıyor ve gülüyordu. Mahkemeye 37 kişi çıkarılmıştı. Bizim üzerimizde bir çakmak dahi bulmuş değillerdi. Ama bir kamera getirdiler; üç-dört adet roket, bolca kurşun, kalaşnikof, askeri elbiseler, bombalar getirip dizdiler. Yakalanmış aletler olarak kameraya aldılar. Tüm bunları nereden getirmişlerdi, ne zaman ele geçirmişlerdi, kimden, hangi tarihte... hiç belli değildi.

— **Yakalanmış aletler olmayabilir de. Kendileri getirmiş olabilirler mi?**

— Öyle gözüküyordu. Ama bizimle birlikte yakaladıklarını iddia ediyorlardı. Askerlere sivil elbiseler giydirmişlerdi, tünellerde resimlerini çekmiş ve bunları barınak olarak gösteriyorlardı. Eşyaların da orada bulunduklarını söylüyorlardı. Olayı bu şekilde televizyona da yansıtmışlardı. Ama gerçekte ise, bizde bir şey yakalanmış değildi.

Daha sonra bizi Diyarbakır'a götürdüler; orada da 13 gün kaldım. Oraya gittikten sonra, S... arkadaş benim için bir dilekçe yazdı. Onu mahkemeye gönderdik. 13 gün sonra mahkemeye

çıkartılmadan serbest bırakıldım. Çıkarken cezaevi kapısında bir başçavuş bekliyordu. Yanında da birkaç nöbetçi vardı. Aniden sordular, "Sen oruçlu musun?" Gerçekten çok korktum. Yine bana işkence yapacaklarını düşündüm. "Hayır, oruçlu değilim" dedim. Devam ettiler: "Peki akşam yemeğini yedin mi?" "Evet" dedim. "O zaman, akşam yemeği neydi" diye sordular. Hatırlamadığımı belirtince, "Sen oruçlusun" dedi ve elini enseme koyarak gülmeye başladı. Beni odasına çağırdı. Gittim şöyle konuştu: "Bu işin sonu nereye varacak? Bak başkaları aya gidiyor, biz ise böyle kalmışız. Bu tutuklamalarla, bu öldürmelerle, durumumuz nereye varacak? Peki ne olacak?" Bir şey diyemeyeceğimi kendisine belirttim...

— **Başçavuş kimdi?**

— Ben de sormuştum. Kürt olduğunu söylediler. Kendisi de Kürt olduğunu, 15 yıldır görev yaptığını ve rütbesinin başçavuş olduğunu belirtti. Anadolu'dan insanlarla fazla dostluğunun olmadığını, daha çok Doğu insanlarıyla oturup kalktığını söylüyordu. "Neden, çünkü bu insanlar dürtüstür. Cesareti ve görevlerine sadıktır, ama şimdi de birbirimizin boğazına yapışmışız" diyordu. Konuşmaları esnasında şunları da söyledi: "Eğer tünel bulunmasaydı, en az 300 idamlık kişi kendisini kurtaracaktı. Devlet büyük bir darbe yemiş olacaktı."

— **Sohbetlerimizde düşmanın elinde bazı isimlerin olduğunu söylemişsiniz. Sizce bu isimler düşman tarafından nasıl biliniyordu?**

— Ben cezaevindeyken 35. koğuştan on arkadaş serbest bırakılmıştı. Bunlardan dokuzunu kendilerini Partiye ulaştırdıklarını, birinin de eve gittiğini söylüyorlardı. İhbarların da bu kişi tarafından yapılmış olduğu tahmin ediliyordu. Daha sonra cezaevine yeni bir haber iletildi. Diyarbakır merkezinde bir arkadaş yakalanmış diye. O da ihbar edilmiş. Ayrıca üzerinde tünel krokinin de yakalandığı, içerdeki arkadaşlar tarafından biliniyordu. Benim bu konuda bildiklerim bunlardan ibarettir.

— **Düşmanın insanlarımızı yönelik genel bakışı ve Kürdistan'daki eylemlilik durumuna ilişkin gözlemlerinizi?..**

— İnsanların düşmanın elinden sağ kurtulması gerçekten bir mucizedir. Sıradan insanlarımızı keyfince öldürüyorlar ve onları "terörist" diye lanse ediyorlar. Zêwik köyünde de iki köylüyü işkencede katlettiler. "terörist" olduklarını duyurdular; yüzlerce insanı da gizlice katlediyorlar.

Eylemlerin gerçekleşmediği hiçbir gün yoktur. Eylemin boyutu büyük değilse veya artık gizleyemiyorlarsa açıklamalarda bulunuyorlar. Aksi taktirde tüm eylemleri kamuoyundan gizliyorlar. Çatışmasız gün yoktur, insanların yakalanmadığı gün de yoktur. Ülkedeki durum buradaki gibi değildir. Kişi ancak kendi bölgesindeki eylemler hakkında biraz bilgi edinebiliyor. Tabii burada da haberler bize daha etraflıca ulaşıyor. Elimize bildiriler rahatlıkla geçiyor.

— **Gercüş'ten askere gitmiş**

bazıları için çeşitli söylentiler var. Bu olaydan haberiniz var mı?

— Bundan birkaç ay önce, askerlik yapan Kürtler ile Türkler arasında bazı kavgalar çıkmış. Bazıları öldürülmüştü. Midyat çevresine birkaç cenaze getirildi. Olay İstanbul'da olmuş. Bir arkadaş, kendi köylerinden de öldürülenlerin olduğunu ve cenazelerin getirildiğini söylüyordu. Herhalde her iki taraftan da ölümler varmış.

— **Ne kadar zaman oldu sizin serbest bırakıldığınız? Serbest bırakıldıktan sonra, yine peşinize takılanlar oldu mu?**

— Serbest bırakıldıktan sonra bir ay kadar henüz gözaltındaydım. Sürekli gözetleniyordum. Aşağı-yukarı her gün evimize gelenler oluyordu, beni karakola götürüp sorular soruyorlardı. Kardeşlerimin nerelerde olduklarını soruyorlardı. Üç kardeşimin PKK'ye katıldıklarını iddia ediyorlardı. Bir günü dahi huzur içinde evimde geçirmeme müsaade etmiyorlardı. Sadece bir gün rahat bırakıldım.

Gerçekte ise bugün tüm Kürdistan'da durum bundan ibarettir. Sadece elde silah savaşanların üzerine gidilmiyor, halkımızın tümü yoğun bir baskı altındadır. İnsanlarımızın tümü için gece-gündüz diye bir olay kalmamıştır. Her gün daha güneş batmadan, geceyarıları geliyorlar, "güm-güm" diye aniden kapıları tekmelemeye başlıyorlar. Eğer bir köyde bir kapı açılmazsa, o gece tüm köyün insanlarını evden çıkararak köy meydanına topluyor, dayaktan geçiriyorlar. Ertesi gün de, çevrede operasyonlara girişiyorlar.

— **Geldiğiniz yörede halkın mücadeleye yakınlığı ne düzeyde? Eylem olmadı mı?**

— Nusaybin de bir çatışma çıkmıştı. Mardin'den takviye güçler o alana kaydırılıyordu, bir cemse bir rampada devrildi. Dokuz-on asker anında öldü. Ayrıca partizanlar da onlarcasını vurmuştu. Fakat radyo ve televizyonlar sadece birkaç kişinin kendilerinden vurulduğunu duyurdular. Tabii bu doğru değildi. Ayrıca pêşmergelerden hiç kayıp da yoktu.

Halkımız Mahsum KORKMAZ Akademisi'nin bir kolunun da Botan bölgesinde açılmış olduğunu duymuş. Savaşçıların coşkulu, güçlü olduğunu ve bilim ile donatıldığını kendi aralarında konuşuyorlar. Ülkede sürekli bir eğitim süreci başlatılmış bulunuyor. Pêşmergeler bazen köy yakınlarında çadırlarını kuruyorlar. Halka sürekli çağrılarda bulunuyorlar. Halkımız mücadeleyi tüm olanaklarıyla destekliyor. Geldiğim bölgede hemen hemen her insan gücü oranında dayanışmasını sunuyor. Devrimden çıkarı olmayan bazı zenginlerden ise, savaşçıları vergi alıyor ve onları denetliyorlar. İhanet yapımları halinde cezalandırıyorlar.

— **Yurtdışında bulunan Kürdistanlı emekçilere hangi mesajı iletmek istiyorsunuz? Ülkede bulunan halkımız, yurtdışında bulunan emekçilerden neyi bekliyor? Bu konularda diyecekleriniz var mı?**

— Eğer yeterince silahımız olsa, halkımız düşmanı rahatlıkla ezecektir. Halkımızı yenmek mümkün değildir. Ben ül-

kede bulunan bazı arkadaşlarla da bu durumu konuştum. Ama ne yazık ki, yeterince silahımız yoktur. Bugün bile düşman insanlarımızı bütün işkencelere rağmen susturamıyor.

Bir de şöyle düşünüyorum: Diyarbakır cezaevi gerçekten de halkımızı bilinçlendirmenin ve aydınlatmanın, yine örgütlenmenin en sağlam kalesi olmuştur. Keşke insanlarımız işkencelerden korkmasaydı, ve mücadele içerisinde tutuklanmanın anlamını daha iyi kavramış olsaydı. Çünkü Diyarbakır zindanına düşen her insanımız yeniden yaşama kavuşturuluyor, devrimci ruhla donatılıyor ve düşmana karşı yoğunlaşıyor. Altmış-yetmiş yaşında insanlarımız bile Diyarbakır zindanına düştüklerinde, birer devrimci olarak çıkıyorlar. Burada sosyalizmi öğreniyorlar. Hiç kimse gittiği gibi oradan geri dönmemiştir. İnsan öyle inanıyor ki, sanki bu kişi Partinin 15 yıllık üyesidir. Mücadele saflarında savaşmış. Yani öylesi bir gelişim seviyesine ulaşabiliyor. Güçlü ve köklü bir bilince kavuşuyor. Bilinçli bir kişi olarak evine dönüyor. Böyle olunca da halkımız bu kişilere çok önem vermeye başlıyor, saygı gösteriyor.

Ayrıca halkımız öncülerinin izinde nasıl gideceğini çok iyi biliyor. Zaten halkımız gözleyle gördüklerini inanıyor. İşte şimdi başta ARGK pêşmergelerini pratikte görüyor. Tek bir savaşçı kurşunları bitene kadar, 40-50 saat 10-20 bin askere, helikopterlere karşı kahramanca savaşabiliyor. Bu tutum halkımızı cesaretlendirmiştir. Halkımızın inancını sonuna kadar güçlendirmiştir.

Bugün halkımız içerisinde biraz dolaşınca, göreceğiz ki, kahvehanelerde, sohbetlerde, topluluklarda sadece mücadele konuşulmaktadır. Başka bir konuşma biçimine tanık olmak istisnai bir olaydır. İnsanlar evde, işte, yolda PKK'yi konuşuyorlar. Bu durum Batman'da öyledir... Cizre'de öyledir... daha nice yerleşim alanında öyledir. Her ilimiz, ilçemiz pir ü pak olmuştur artık. Kötüler, ajanlar, muhbirler kalmıyor, bitiyorlar. Sayıları çok azalmış. Bazı yerlerde sıfır düzeye inmiştir sayıları. Kalanlar da bir asker gibi askeri kışılarda, askerler arasında yaşamını sürdürüyorlar. Ne gündüz ne de gece oradan ayrılabilirler. Köylerde ise bunlar yok denecek kadar azalmışlar. Şırnak'ta... tüm Botan'da iyice ezilmişlerdir. Şırnak'ta var olanlar da bir-bir teslim olmaktadır. 700 şal ve şapık yapma karşılığında, teslim olanlar tekrar affediliyorlar ve halk saflarına kazandırılıyorlar. Yani kazanılacak kişiler seçiliyor ve affediliyor bunlar.

Nusaybin çatışması esnasında düşman, uçaksavarlarla koçerlerin hayvanlarını taramıştı. 400 koyun imha edilmişti. Ve boşuna gitti...

Bugün hali-vakti yerinde olan insanlarımız bile, "Düşman malımıza el koyacağına, malımız Kürdistan'ın kurtuluşu için feda olsun" diyorlar. Artık kimse mal-mülke fazla değer biçmiyor. Örneğin eğer o 400 koyun devrime verilmiş olsaydı, onlarla en az 400 kalaşnikof satın alınabilirdi. Kısacası söyleyeceğim şudur: Bugün kendisini geri tutmak isteyen kişilerin sayısı bindebir kadardır ancak...

Bir yıl süren hazırlık sürecinden sonra, 18 ve 23 Ocak 1989 tarihleri arasında Peru'nun başkenti Lima yakınlarındaki Huampani bölgesinde "Birleşik Sol"un I. Ulusal Kongresi gerçekleşti. Sonuç; yedi parti ve çok sayıda çeşitli militan özellikli sosyal örgüt ve kuruluşun katılımıyla bir halk cephesinin kuruluşu oldu. Bu zamana kadar Izquirda Unida (IU) adıyla bilinen "Birleşik Sol", seçimler dolayısıyla kurulmuş bir birlikten öte bir şey değildi. Son olarak 1985 yılında yapılan parlamento seçimleri ardından, başkan Alan Garcia önderliğinde yönetimde bulunan halkçı APRA partisinden sonra, en güçlü fraksiyon konumuna ulaştı.

Kongrenin en önemli amacı, eski durum karşısında öyle iş yapabilen, bağımsız bir politik cephe kurmaktır ki, üye tek tek partiler kendi kimliklerini rahatlıkla koruyabilsin. Zaten katılan partiler de ülkede çeşitli kesimlerin sözcülüğünü yapan partiler konumundadır. Ülkede bulunan hemen hemen tüm sol

Gerilla savaşının sürekliliğini ve gelişmesini sürdürdüğü Peru, Latin Amerika'nın dikkat çeken bir ülkesi olma özelliğini koruyor. Bu ülkedeki gelişmelerin kavranmasına ışık tutacağı inancıyla, yabancı bir dost gazetecinin Peru'daki gelişmeler üzerine kaleme alıp gazetemize gönderdiği bir makalesinin Türkçe çevirisini okuyucularımıza sunuyoruz.

Peru'da Halk Cephesi

partiler kongreyi destekledi. "Maoist" ve "troçkist" örgütlerden "ortadoks-komünist" Peru Komünist Partisi gibi örgütlere kadar, diğer devrimci partilerden Hristiyan sola ve "bağımsızlar"dan sosyal demokratlara kadar geniş bir çevre, kongre bileşiminin destekçisi durumundaydı. "Devrimci Halk Cephesi" kolektif önderliğinin birinci başkanlığına PKP (Peru Komünist Partisi) Genel Sekreteri Jorge del Prado seçildi.

Geçen yılın ağustos ayına kadar 130.000 civarında kişi yeni cephenin üyeliğine kendisini yazdırmıştı ve 3.500 delegeyi kongreye gönderdi. Bu durumuyla "Devrimci Halk Cephesi", ülkede 60 yıldan beri sayısal olarak en büyük politik parti olan APRA'yı, üye sayısı açısından açık bir şekilde geride bırakmış

oldu. Ocak 1989'da yapılan kongre, sadece Peru'nun son yıllardaki politik tarihinin en önemli olaylarından biri durumunda değildir. Yine cephe aynı zamanda, Latin Amerika'daki en önemli sol cepheidir.

Cephenin güçlülüğü özellikle üç faktöre dayanır: Birincisi, APRA'nın tarihi başaşağıya gidişi ve başkanı karizmatik karakterli Alan Garcia'nın konumu; ikincisi, cephenin sosyal organizasyonlar ağıyla olan sıkı ilişkisi ve sonucu olarak da, giderek gelişen ve kısmi de olsa onunla açık çelişki içerisinde olan gerilla güçlerinin varlığı.

APRA'nın tarihi başaşağı gidişi, öncelikle demagogik ve sahte umutların çöküşünün bir ürünüdür. Ülkeyi "Uluslararası Para Fonu"nun müdahalesinden adım adım kurtaracağına söz vermiş, ancak bu konuda tek bir girişim bile gerçekleştirmemiştir. Daha önceleri "Uluslararası Para Fonu" genç başkan Garcia'nın Haziran 1985 yılında kendisini kamuoyuna sevdirmede %96'lık bir orana ulaşmasına ve böylece rüyalar alemine kendisini kaptırmasına izin vermişti. Ancak daha sonra sosyal demokrat hükümetin sınıfsal karakterine uygun olarak şekillenen yarı umut verici ekonomik ve sosyal politikalar ülkeyi öylesi bir krize düşürmüştür ki, sadece geçen yıl içerisinde dört ekonomi bakanı değiştirilmek zorunda kalmış ve ülke yeniden IMF'ye elçmek durumuna itilmiştir. Ülke dizleri üstüne oturarak IMF'den yardım dilendi. Şimdi, Garcia'nın kamuoyu desteğinin %16'lık bir orana düşmesinden sonra, 1990 yılında yapılacak olan başkanlık seçimleri için Garcia, şimiden beyaz mendil çekip yarışmadan vazgeçmiştir. Yani her yönüyle teslim olmayı kabullenmiştir. Tabii, böylesi bir siyasal gelişmede kesinlikle cezasız kalmaz. Bu bir gerçekliktir. Çünkü, senatör ve IU adlı birliğin üyesi olan "Patido Unificada Mariateguista" örgütünün Genel Sekreteri Javier Diez Canseco'nun da işaret ettiği gibi, Peru en üst düzeyde sosyal örgütlere sahip ülkeler arasındadır. Javier Diez Canseco, yapılan bir görüşmede sözlerine şunları da ekliyordu: "Özellikle yoksul mahallelerde sayısız örgüt biçimleri vardır. Resmi olmayan sektörün kendi dernek ve birlikleri de vardır. Örneğin; sokak tüccarlarının dernekleri ve birlikleri var ve bunlar çok etkili mücadelelere girişiyorlar. Lima'da öylesi bölgeler vardır ki, hiçbir suretle polis kestiği para cezalarını toplayamaz. Eğer polisler, parayı almak veya sokak tüccarlarının mallarına el koymak için gitmeye cesaret ederlerse, polisler halk tarafından tutuklanır, akşama kadar gözaltında tutulur ve daha sonra mahallenin dışına kovulurlar. Sadece Lima kentinde, 300 ile 320 bin arasında sokak satıcısı mevcuttur. Ayrıca yaşamı garanti altına alma organizasyonları da vardır. Halk mutfaqları, süt komiteleri, küçük işletmeler vb. Bunlara bir de tamamıyla militan sanayi sendikalarını ve az mücadele vermeyen, ulusal toprakların en uzak köşelerine kadar uzanan

köylü (veya çiftçi) birliklerini de eklemek gerekiyor.

Bu gelişmelere bir de şimdiye kadar iki ayrı örgüt saflarında mücadele veren bir gerilla gücü eşlik etmektedir. Bunlardan birinin geçmişisi eskilere dayanır ve "Sendero Luminoso (Aydınlık Yol)" adıyla bilinir. "Sendero Luminoso" "maoist" Peri Komünist Partisinin askeri kanadıdır. Bu partinin önderliğini eski filozofi profesörü ve "Moskova yanlısı" Komünist Partisinin eski kadrosu, "Presidente Gonzales" adıyla tanınan Abimael Guzman yapmaktadır. "Sendero Luminoso" gerilla örgütü, koşulsuz olarak ülkenin tüm devrimci hareketleri kendi hedeflerini dayatmakta ve tek başına temsilci olduğunu kabullenmelerini istemektedir. Bazen de rejimin uşakları olarak nitelediği legal sola karşı silahlı saldırılara girişmektedir. Tüm bunlara rağmen, yine de Latin Amerika'nın en hızla gelişen ve güç patlamasını temsil eden gerilla hareketi durumundadır. Başta "maoist konsept" diye adlandırıldıkları çözüm yoluna uygun olarak şehirleri kırlardan kuşatmayı, hemen ardından da ülkenin geri kalmış, gelişim düzeyi yok denilecek kadar az olan bölgelerde Kızılderililerin kaldığı bölgeleri —Ayocucho Kızılderililerin bölgesi gibi— kuşatmayı önlere koymuşlardı. Bu kuşatmada polis ve askeri güçlere, devletin açık ve gizli ajanlarına, köy korucuları ve legal solun kadrolarına karşı mücadele yükselttiler. Fakat 1987 yılının sonlarından bu yana eylemlerini şehirlerin merkezlerine kadar genişlettiler. Mevcut durumda bu örgüt, hem askeri ve hem de politik açıdan, ülkenin her alanına yayılmış bulunmakta ve her yerde temsil edilmektedir. Bazı çevrelerin değerlendirmelerine göre, "Sendero Luminoso"nun koyduğu eylemler aynı zamanda hızla gelişen sivil sosyal mücadelelerin zararına olmaktadır çoğu zaman, çünkü, devletin ordu güçlerinin köklü baskılarına zemin oluşturmaktadırlar. Ama diğer taraftan şüphesiz, sürekli toplu katliamlar ve insanlık dışı işkenceler, Peru ordusunun öz karakteri ve davranış biçiminin aynası olmaktadır. Ordunun sivil halka karşı olan bu yönelimi, esasen halk hareketinin yıllardan beri hızla gelişebilmesinin kaynağı ve temel nedenidir. Ekim 1987 tarihinden bu yana ise, "Sendero Luminoso" için gerilla gücü olarak daha az solcu bir rakip ortaya çıktı. Sol-ulusalcı karakterde olan bu gücün adı, "Tupac Amaru Devrimci Hareketi-MRTA"dır. MRTA'nın çabaları arasında, "Sendero Luminoso"nun kanlı gidişatını durdurma görevi de temel bir eylem olarak vardır. MRTA, kendisini legal solun düşmanı olarak görmüyor fakat, çoğunlukla legal solu reformistler olarak sertçe eleştirmektedir. Ancak MRTA'nın verdiği mücadele, henüz her yönüyle "Sendero Luminoso" kadar gelişim gösterememiştir. Halbuki silahlı propaganda aşamasını bu örgüt de çoktan gerisinde bırakabilmiştir.

Belli bazı noktalarda ortaya çıkan negatif durumu gözardı edersek, silahlı mücadele bugün çeşitli sosyal savaşım için oynadığı rolün yakın gelecekte tüm devrimci hareket, hatta Peru'daki reformist hareket için de, kurtuluş yolu olacağını is-

patlamış bulunmaktadır. Çünkü APRA'nın başaşağıya gidişi, tabiatı gereği sadece solun güçlenmesini beraberinde getirmiyor, aynı şekilde sağ güçlerin yeniden biçimlenişini de hızlandırıyor. En son olarak başkanlık adayları üzerine yapılan anketlerde şöyle bir durum kendisini gösteriyor: Şu anda bir seçim yapılsa, sağcı güçlerin adayı yazar Mario Vargas Losa %26'lık bir oranla %3 oranında sosyal demokrat APRA'nın adayı önünde olacak. APRA adayı Luis Alvo Castor ise, %8 oranında solcuların muhtemel adayı Alfonso Barrantes'in gerisinde kalacak. Geçen yıla kadar IU'nun başkanı ve Lima belediye başkanı ama sonradan istifa eden Barrantes olmadan IU'nun seçimlerdeki zaferi muhtemelen görülmeyecektir. Bu yönlü veriler kesin bir zafere çok az şans tanıyor, hele Barrantes olmadan bu şans daha da azalıyor. Diğer taraftan ise Barrantes, APRA ile işbirliği yapan IU içerisindeki eğilimin ana temsilcisidir. Bu tutumundan dolayı da ocak ayında yapılan kongrede bulunmuyordu. Temelden gelen ve özellikle halk kitleleri tarafından dayatılan radikalleşme istemleri karşısında görevinden istifa etmişti. Barrantes "Birleşik Sol"un radikalleştirilmesini onaylamak istemiyor. Öyleyse Barrantes'li Halk Cephesinin bir zaferi, içinde bazı ciddi tehlikeleri de taşıyacaktı. Halk Cephesi kendisi ile çelişkiye düşecektir. Kaldı ki, Ocak Kongresinin ana görevi, bu çelişkileri ortadan kaldırmak idi. Ama öyle görünüyor ki, bu çelişkiler kesinlikle kaldırılmamıştır ve Barrantes'in aday gösterilmesi durumunda kongre bir fiyaskoyla yüzyüze gelecektir. Çelişkilerin bu şekilde çözümünü sağlayacak arayışlar, sadece radikalleşmiş sağın ilerleyişine kapıları ardına kadar açmaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Kesinlikle sistemi tehlikeye götürmeyen Alan Garcia'nın reform modelinin iflasında büyük pay sahibi olan Peru büyük burjuvazisinin politik perspektifleri ise, henüz yeterince netleşmiş değildir. Bunun karşısında ise Peru Solu, "Pinochet-Friedman" modelinin aşılmasında bazı eğilimleri net şekilde rotasına almayı başarmıştır. Bu model, yerli oligarşi ve emperyalist finans kapitalin ortaklığıyla, askeri zor yolu ile halk kitlelerine kabul ettirilmeye çalışılmıştı ve ancak militarist yöntemlerle bir süre uygulanabilmişti. Bu model Peru pazarını öz dinamiklerinden kopartarak, dünya pazarı hattına sınırsız olarak sürüklüyordu. Bu modelin aşılması, çeşitli "demokratik" kırıntıların bazı şehir ve bölgelerde korunma altına alındığı anlamına gelmiyor tabii ki. Ağma, Peru askerlerinin kırsal kesimlerde uyguladığı kanlı yöntemlerin önünde hiçbir şekilde bir duvar öremiyor. "Ulusal Güvenlik Kuvvetleri"nin planına uygun olarak, şu anda bile Peru askerleri kırsal alanlarda tam bir katliam uyguluyorlar.

Mevcut sahne gösteriyor ki, muhtemelen gerilla güçleri daha fazla önem kazanacaklardır. Mücadelede sınıanmış gerilla güçlerinin varlığı ise, vazgeçilmez önemde umudun kaynağı olacaktır.

Paraguay'da Darbe

Güney Amerika'nın küçük ve 4 milyon nüfuslu ülkesinde 4 Şubat günü bir askeri darbe gerçekleştirildi. Askeri darbeyi gerçekleştiren general 35 yıllık diktatör General Alfredo Stroessner'in yakın yardımcısıydı.

Paraguay, Güney Amerika ülkeleri içerisinde askeri cuntanın işbaşında olduğu birkaç ülkeden biriydi. 80'li yılların başı ile birlikte ABD ve Avrupa emperyalistlerinin Güney Amerika ülkelerinde askeri diktatörlükleri sivil yönetimlerle değiştirme planlarından, biraz gecikmeli de olsa, Paraguay da etkilendi.

Paraguay'da 35 yıldır iktidarda bulunan General Alfredo Stroessner'in 1989 yılının ikinci ayında devrilmesinin arkasında da bu nedenler bulunuyor. Askeri diktatörlükle ülkenin eskisi gibi yönetilmesi mümkün olmadığından, iktidar değişikliğine gidildi. Darbeyi yapan General Rodriguez'in askeri cuntanın iki numaralı adamı olması da darbenin niteliği hakkında bir bilgi vermektedir.

General Alfredo Stroessner, 35 yıllık iktidarı süresince Paraguay'da tam bir vahşet uyguladı. Ülkede işkence, insan haklarını ayaklar altına alan uygulamalar çıg gibi büyüdü. General bununla da kalmamış, Nazi savaş suçlularını ülkesine kabul etmiş, bunlara sığınma hakkı tanımıştı.

Paraguay'da uygulanan işkenceler, öldürmeler dünya kamuoyunun da dikkatini çekmiş ve sık sık gündeme getirilmiştir. Bu nedenle, halkın tepkisini de almış olan bir diktatördü. Kendi ülkesinde olduğu kadar, Brezilya ve Şili'de de yatırımları bulunmaktadır.

Darbeci General Andreas Rodriguez'in, kadim diktatörden pek bir farkı da yok. Yıllarca aynı uygulamaları birlikte yürütmüşlerdir. Yani, aynı uygulamalarda pay sahibidirler. Bu

bakımdan Paraguay'da emperyalist çıkarlar yine güvencede.

Peki darbeye neden gidildi? Bazı gözlemciler göre, General Rodriguez darbeyi kişisel çıkarlarını güvence altına almak için yaptı. General Stroessner gibi Rodriguez de, ülkesinde sömürden önemli pay alıyor. Hatta, uyuşturucu kaçakçılığını elinde bulundurduğu söyleniyor.

Darbeyi yapmakta, bu gibi kişisel nedenler rol oynasa da esas olarak rejimi yemüşatma girişimleri darbeye temel teşkil etmektedir. Nitekim, General Rodriguez'in yaptığı açıklamalar bu değerlendirmeye haklılık kazandırmaktadır.

General Rodriguez, devlet başkanlığını üstlenmek için yapılan yemin törenindeki konuşmasında: 2 ay içerisinde seçime gidileceğini, insan haklarında bazı düzeltmeler getireceğini söyledi. Demokrasiyi getirmek iddiasında olan Rodriguez'in geçmişinden bu değerlere ne kadar bağlı olduğunu biliyoruz. Bu nedenle, bu yeni diktatörün de ülkeye gerçek bir demokrasiyi getirmesi beklenmemelidir. Yine, insan hakları konusunda da gerçek bir düzeltme gerçekleştirme ihtimali zayıftır.

Yapılacak olanlar açıktır. 35 yıllık kanlı bir diktatör rejim daha yumuşak bir görünümle cilalanacak. Demokrasi ve insan hakları konusunda biçimsel bazı değişikliklere gidilecek. Halkın askeri diktatörlüğe karşı var olan kin ve öfkesi de eritilmeye çalışılacak Darbenin bu amaçla yapıldığı mevcut gelişmelerden görülen bir durumdur.

Darbe kanlı bir şekilde, 300 kişinin ölümü ile sonuçlandı. Devrik diktatör, birkaç gün beledikten sonra, Brezilya'nın kabul etmesi sonucu, bu ülkeye gitti. Durumun şu anda normal olduğu Paraguay'da yeni diktatörün yapacakları merakla bekleniyor.

Avrupa basınında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

KÜRT ŞAHİNLERİNİN YUVASI — II —

Davos sahte dostluk

AMERİKALILAR VE ALMANLAR GERİLLALARA KARŞI SAVAŞTA

"Kürdistan dağlarında, NATO'nun pilotları (özellikle Amerikalı ve Almanlar) da gerillalara karşı geliştirilen operasyonlarda yer alıyorlar."

Bu önemli açıklamayı, bir kaç gün önce, ETNOS gazetesinin röportaj yaptığı Kürdistan İşçi Partisi (PKK) Genel Sekreteri Abdullah Öcalan, Lübnan'daki ordu karargahlarında yaptı.

37 yaşındaki PKK lideri ve aynı zamanda Kürt direniş hareketinin de önderi şunu vurguluyordu:

"Yunanistan, Türkiye ile Davos'a gitmemeliydi. Bu görüşmeden Türkiye kazançlı çıktı. Çünkü, güneyini güvenli hale getirdi. Böylelikle, gerillalara karşı daha rahat bir şekilde savaşacaklar. Bu gerillalar ki, bağımsız ve özgür bir Kürdistan için mücadele ediyorlar."

Abdullah Öcalan, Ankara Siyasal Bilimler Fakültesi'nde okumuş.

Filistinliler için Yaser Arafat ne derece önem arz ediyorsa, Abdullah Öcalan da Kürtler için o derece önem arz ediyor. Öyle bir insan ki, vatandaşlarına ulusal benliklerini kazandırabilmiş. Kürt devriminin kendisinde vücut bulduğu önder bir kişiliğe sahiptir. Ordularının karar-gahında yaşıyor ve Avrupa'daki mülteci Kürtler tarafından kendisine hediye edilen zırhlı bir "Mercedes"le dolaşıyor.

MEZARTAŞI

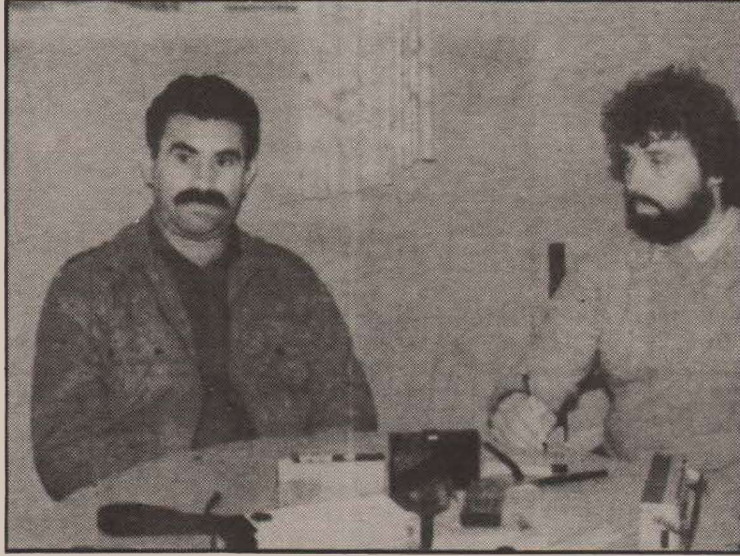
"Türk barbarlığı Helenizmin çemberini daralttı ve bizi de üstü betonlanmış bir mezar defnetti."

Bunlar Abdullah Öcalan'ın bize söylediği ilk sözlerdi. Devamla şöyle konuşuyordu:

"Kapitalist, sosyalist ve diğer devletler de biz Kürtlerin uyanabileceğine inanmıyorlardı. Bu uyanış, çok önemlidir. Ve biz mücadelemizle Kürt sorununu uluslararası politikanın gündemine getirebildik. Bugün Türk sömürgecilerinin en büyük korkusu, Kürtlerin kendi egemenliklerinden kurtulup bağımsızlaşmalarıdır. Bu nedenden dolayıdır ki, Ankara'daki askeri yöneticiler, Türk askeri gücünün büyük bölümünü Kürdistan'a kaydırmış bulunmaktadır. Türk devletinin kuruluşundan bu yana ilk defa böyle zorlu bir anı yaşadığı bilinen bir gerçektir."

"Türkiye'de Kürt hareketinin bugünkü konumu nedir" şeklindeki sorumuza şöyle cevap verdi, PKK Genel Sekreteri:

"Her yıl giderek daha da gelişen gerilla savaşımız, bu yıl en iyi dönemini yaşıyor. Bugün sadece gerilla savaşından değil, normal savaş halinden de bahsedebiliriz. Birliklerimiz, Kürdistan'ın hemen her alanında sö-

Kürtlerin lideri Abdullah ÖCALAN yazarımız Kostas Delezos'la konuşurken.

mürgeci kurumlara darbe vurmakta. Silahlı mücadelemiz, SSCB'nin sınırlarından başlamak üzere Suriye sınırlarına kadar ulaşmaktadır.

Şu anda, Kürdistan'da kurtarılmış bölgeler bulunmamakta. Fakat büyük oranda bizim denetlediğimiz bölgeler vardır. Örnek olarak, size, Hakkari ve Botan bölgesini verebilirim."

"Gerillanın başlangıcından günümüze kadarki gelişmelerden memnun musunuz?"

"Bunu, bağımsız Kürt devletini kurma yönünde herhangi bir hareketin gelişmediği eski yıllarla karşılaştırsak—yukarıda da belirttiğim gibi—, şimdiye kadar gerilla mücadelesinden elde ettiğimiz başarılar ö-

çok riskli bir olaydı.

Gerilla mücadelemiz 1984'te başladı. Kürt halkı büyük derecede gerillaları desteklemektedir. Kürt halkının %70'i Partimize sempati duymaktadır. Şehirlerde eylemler çoğaldıkça, Kürt halkının sempati düzeyi daha da yükselecektir."

DÜZENLEMELER

"Hareketinizin geleceği için neler düşünüyorsunuz?"

"Türk devletinin her türlü engellemelerine rağmen 1990'lara kadar savaş sürdürme gücüne sahibiz. Şayet mücadelemizi engellemeyi başaramazsa, bu dönemden sonra, büyük ihtimalle çeşitli düzenlemelere sü-

gerekecek.

Bütün bu çabalara rağmen, yine de bizi dağıtmıyorlar. Zaten budur, Türkiye'yi Davos tipi anlaşmalara zorlayın."

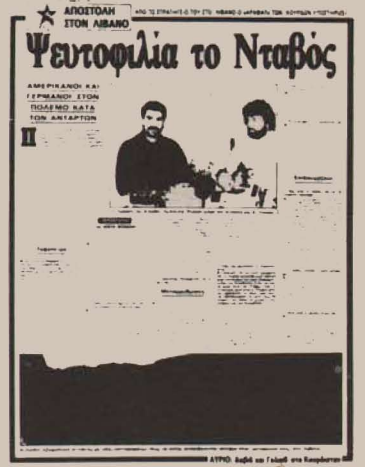
"Siz bu görüşmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?"

"Dinleyiniz. Türkiye'nin bölgede tarafsız (yumuşama) bir politika izlemesi, Kürdistan'da yaşadığı hazin sonuçlardan dolayıdır. 'Davos dostluğu' bu bağlamda geliştirilen planların bir parçasıdır. Bu görüşmeden sadece Türkiye kazançlı çıktı. Çünkü, şimdi güvenliği sağlanmış bir güneyi vardır. Şimdi Kürdistan'daki gerillalarımızın üzerine daha rahat yürüyebilecekler. Hakeza, 'Sovyetler hareketimize yardım edebilir' korkusuyla onlarla anlaşmaya gittiler. Yine İran-Irak'la yapılan anlaşmalar, gerillaların sınırlardan geçememeleri için yapılmıştır. Son olarak, aralarında sorunlar olduğunu belirttikleri Bulgaristan'la bile anlaşma yoluna gittiler.

Bütün bu anlaşmalar bizim darbe almamız için gerçekleşti. İşte, çok ilgili olanların dikkatini çeken Türkiye'nin kirli bir politikası..."

"Sizin bu politika karşısındaki tavrınız nedir, buna karşı nasıl duruyorsunuz?"

"Şu anda bizi ayakta tutan tek yöntem silahlı mücadelemizdir. Türkiye'nin 'tek dil, tek kültür, tek devlet' dogmasını bozacağız. Türk devleti, bugün, kendisine ait saydığı sınırlar içinde yaşayan ulusal azınlıkları tanımak zorundadır. Ki, bun-

DENEMELER

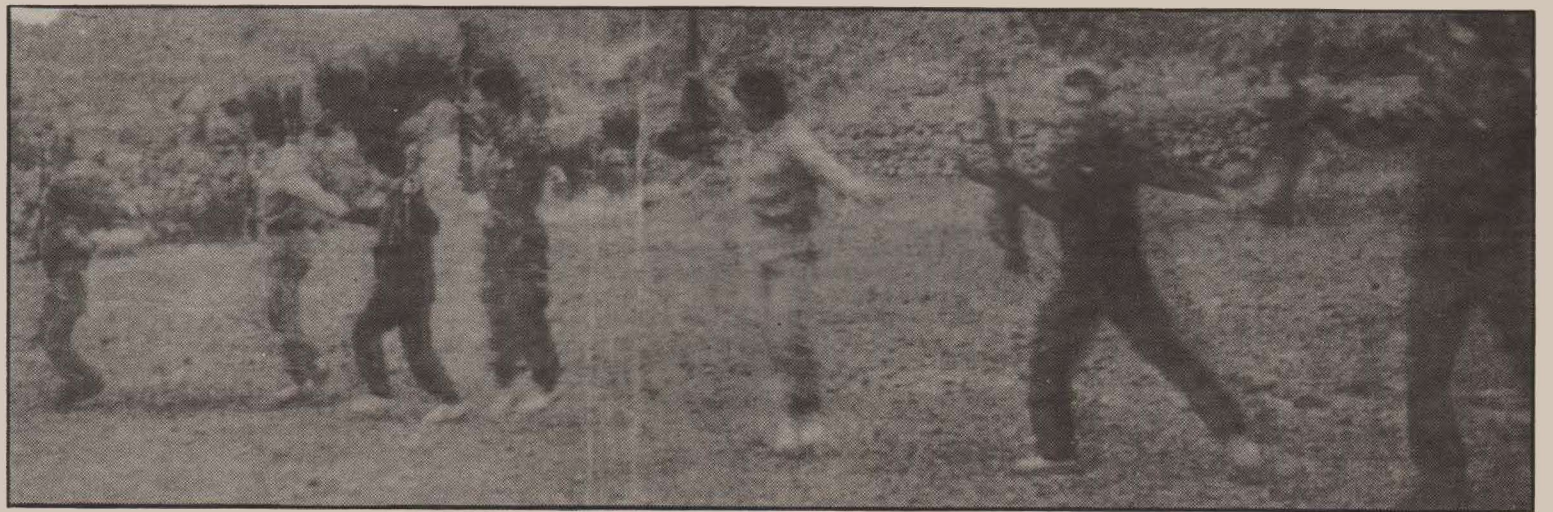
"Türkiye solu ile ilişkileriniz nasıldır?"

"Eski sol, bütün varlığı ile 1980 rejimine teslim oldu; direnişi gerçekleştiremedi. Biz eskiden beri bu solun karşısında duruyor ve onu eleştiriyoruz. Bugün Partimiz devrimle eş anlamda ele alınmaktadır. Biz ilişkilerimizi, cuntaya karşı direnişle ölçeriz. Ve direnen güçlerle ilişki kurmak istiyoruz. Direnen bazıları da vardır. Son dönemlerde bazı sol güçler durum değerlendirmesi yaparak mücadeleyi yöntemimizi deniyorlar.

Önümüzdeki dönemde yapılacak belediye seçimlerinde bizim adayların kazanacağını söyleyebiliriz. Halk üzerinde henüz Türk şovenizminin etkileri ağır basmaktadır. Fakat, ekonomik ve politik bunalım birçok Türkün Partimize sempati duymasının yollarını açtı.

"Uluslararası arenadaki başarılarınız nelerdir?"

"Uluslararası arenada uzun yıllar Kürt sorunu unutulmuştu. Ulusal kurtuluş mücadelemizin yükselmesiyle birlikte Kürt sorunu da uluslararasılaşmaya

Kürt subay gerillalar "yoldaşları" ile birlikte Lübnan'daki silahlı, sert eğitimi yaparlarken.

nemlidir.

Bazı otonomici gruplar vardır; bunların tek hedefi, çıkarlarına bulmadıkları bağımsız Kürt devletini amaçlayan veya ortaya çıkabilecek hareketi baltalamaktır. Ki, bazıları Amerika ve Türkiye ile işbirliği temelinde yönlendiriliyorlar. Bu açık bir şekilde ortaya çıktı. Ulusalcılıkları pragmatiktir. Amerika'nın 'Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır' demesinin bir tesadüf olduğu söylenemez.

Partimiz PKK, 27 Kasım 1978'de kuruldu. Bu, gerçekten çok değerli bir çıkıştır. Bu yıllarda Kürdistan'da bir parti kurmak, hele hele bağımsız bir Kürt devletinden bahsetmek

rüklenecektir. Evren ve Özal'ın gitmesi ardından bu gelişmeler bekleniyor. Önümüzdeki iki yıl, hem de Türkiye açısından önemli gelişmelerin yaşanacağı yıllardır.

Türkiye'nin askeri yetkilileri, almış oldukları önlemlerle mücadelemizi durduramadıklarını açık şekilde açıklıyorlar. Bu bir gerçektir; bundan dolayıdır ki, mücadelemize karşı ko-yabilmek için yeni yöntemleri geliştirme talebinde bulunuyorlar.

Burada gerillalara karşı geliştirilen operasyonlarda NATO'nun pilotlarının (özellikle Amerikalı ve Alman) da kullanılmakta olduğunu vurgulamam

lardan biri de biziz."

"Kimler devriminize yardım da bulunuyor?"

"Hiç kimse yardım etmiyor. Halkımızın desteği var; kendi özgücümüze dayanıyoruz. Sizlerin dayanışması henüz istenilen düzeyde değildir. Çünkü Yunanistan gelişmeleri anlamakta gecikti. Yunan parlamentosunun Kürt halkının varlığını ve vermiş olduğu mücadeleyi tanıması gerekiyor. Kürt sorunu gelecek yıllarda, Filistin sorunundan daha çok uluslararası kuruluşları meşgul edecektir. Bölgede öngörülen haritada ciddi problemler yaratacaktır."

başladı. Avrupa Parlamentosu'nun gündemine girdi. BM'ye de girecek. SSCB'nin bize karşı tavrında değişiklikler bekleniyor. Bağlantısızlar ise henüz tarafsızdırlar."

"Acil hedefleriniz nelerdir?"

"Birincisi, demokratik bir Türk devletinin kuruluşudur. İkincisi, demokratik halk iktidarlı bağımsız Kürt devleti. Bunun için savaşmaktayız. Budur bizim asgari programımız. Sosyalist, bağlantısız bir toplum ve bağlantısız bir siyasetin yaratılması uzun vadeli hedeflerimiz arasındadır."

DEVAM EDECEK

Metelokên Kurdî

Dijminê bavî nabê dostê kurî

ÇAND • PÎŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

DEVİRİMCİ MÜCADELEDE SANAT VE EDEBİYAT ETKİNLİĞİ ÜZERİNE — II —

Köleci toplumda sanat

Köleci toplum düzeninin en belirgin özelliği, kölelerin üretim aracı kategorisinde olması ve köle sahiplerinin her türlü haktan yoksun bırakılmış bu insanlar üzerinde öldürme de dahil her türlü tasarrufa sahip olmalarıdır. Toplumda bir hiç sayılan köleler karşısında köleci toplumun kralları kendilerini tanrı olarak lanse etmekteydiler. Tanrıların her şeye kadir, güçlülük ve ölümsüzlük gibi vasıflarını kendilerinde var gibi gösteren krallar, bunun yanında kölelerin acizliğini ve güçsüzlüğünü her fırsatta dile getirmekteydiler. Bu durum, köleci toplum sanatına da yansımıştır. Hatta günümüze kadar gelen sanat eserlerinde bunu görmek mümkündür.

Köleci Mısır'da kendilerini tanrı olarak gösteren Firavunlar, güçlerini ve ölümsüzlüklerini temsil eden dev piramitleri ve sfensleri yapmışlardır. O dönemde kehanet sayılan bazı doğa astronomi bilgilerini de yine bu sanat eserlerinde görmek mümkündür. Mısır pramitlerinin büyüklük ve azameti yanında diğer özellikleri de oldukça anlamlıdır. Piramitlerin birçok bölmelerinde Firavunların bu dünyadan sonraki yaşamlarında lazım olacak her türlü ihtiyaçları için birçok hazırlığın yapıldığını görmekteyiz. Özel eşyalarının yanısıra, vücutlarının mumyalanması ve fiziki görünüşlerinin uzun süre biçimini devam ettirmesi ölümsüzlüklerini dile getirmelerinin bir biçimidir. Yine sfenslerin normal insan vücudunun ebatlarından yüzlerce kez büyük olması, köleci toplumda Firavunların büyüklüğünü dile getirmenin dışında bir amaç için değildir. Mısır piramitleri başta olmak üzere o dönemden kalan birçok resim, heykel ve grafik yaşanan mevcut yaşamdan daha çok, Firavunların öldükten sonraki yaşamlarını dile getirmektedir.

Bu dönemin hakim sınıf ideolojisi olan kölenin hiçliği ve köleci toplumun krallarının tanrı oldukları düşüncesi daha birçok yörede, sanat eserlerine yansımıştır. Mezopotamya'da da bu tür sanat eserlerine rastlamak mümkündür. Gılgamış başta olmak üzere birçok kralın oyma resimlerle kanatlı olarak gösterilmesi, onların göklerde dolaştığını ve insanüstü yönlerinin varlığını vurgulamak içindir. Nemrut harebelerinin bulunduğu alanın kendisi, çevreye hakim olması ve göklerle ilişki kurmada en müsait yer olması itibarıyla, kralların tanrısal vasıflarını vurgulamaktadır.

Köleci toplumda sömürü ve baskının en amansızını yaşayan

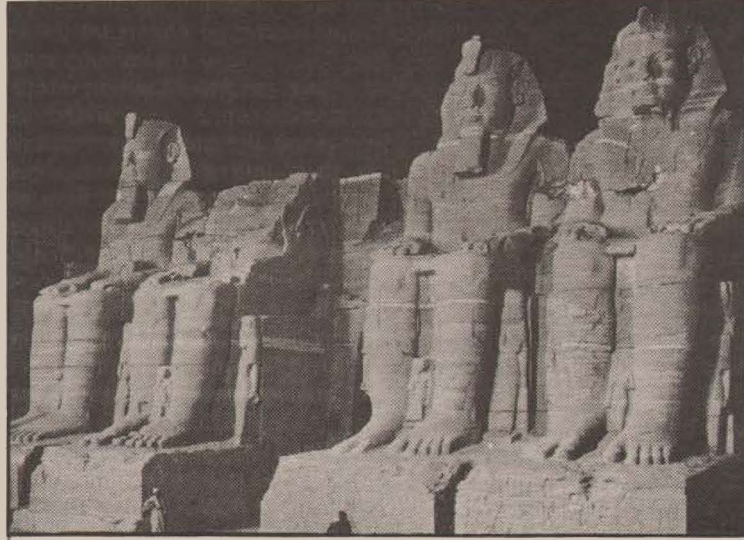
kölelerin ve bu toplumda düzene karşı çıkan diğer insanların genellikle "altın çağ" diye adlandırdıkları ilkel komünal toplumun özlemlerini sanata yansıttıklarını görmekteyiz. Eski Yunan şairlerinde bu durumu çokça görmekteyiz. Köleci toplumun sanatının mimari alanda da toplumun gerçeklerine uygun tarzda yansıdığını görüyoruz. Evlerin yapılışı adeta birer hapishane binasına benzemektedir. Kölelerin kaçışını önlemek ve örgütlenmelerine meydan vermemek için küçük hava deliklerini andıran demirli pencere köleci toplumda mimari tarzına damgasını vurmuştur.

Heykel ve anıtların yanında kölelerin duygu ve düşüncelerini daha çok seramik, vazo ve diğer el sanatlarında dile getirdiklerini ve günlük ihtiyaçlar için kullanılan eşyaların bile bu amaçla, bir eşyadan daha çok bir sanat eseri özelliği taşıdığı bu dönemden kalan eserlerde görmekteyiz. İkel komünal toplumda av, av hayvanları ve doğa tanrılarını konu alan sanat, bir gelenek halinde köleci toplumda da devam etmektedir.

Tarihindeki en parlak dönemleri köleci topluma teka-bül eden Kürdistan halkı, köleci dönemde parlak sanat faaliyetleri sürdürmüştür. Urartular başta olmak üzere yabancı istila ve işgallerin toplumsal yapısını daha sonraki dönemlerde olduğu gibi tahrip etmediği zamanlar, Kürdistan halkının sanatta hayli başarılar gösterdiği bilinmektedir.

Feodal toplumda sanat

Feodal beylere bağlılığı dile getiren ve toplumu bu yönde şartlandıran sanat eserleri sözlü ve yazılı biçimde hemen hemen aynı ortak temayı işlemiştir. Hikaye ve masalların konusunu padişah ya da ağa kızı ve servetiyle, yoksul fakat "büyük sözü" dinleyen fedakar Keloğlanları oluşturur. Körü körüne

Mısır sfensleri, görkemliliğin dile gelişi...

itaat ve bağlılığın sonunda Kel-oğlan hem ağa kızına hem de refaha kavuşur. Feodal toplumda halk kitlelerinin yoksulluklarının bir gün tesadüfen sona erebileceğini, bu nedenle sabırlı olmanın gereği bütün sözlü ve yazılı sanatta işlenir ve bu büyük bir meziyet gibi gösterilir. Feodal toplumda hakim sınıfların emrinde olan sanatçı çevreleri çoğunlukla padişahların ve zengin konaklarının memurları gibidirler. Halk kitleleri hayal aleminde kurtuluşa kavuşurlar. Feodal toplum sanatında göklere çıkarılan kişilik, dönemin hakim sınıflarına boyun eğen, onlara itaat eden, sabırlı, kendi akıl ve mantık gücünü hiçe sayan tiptir.

Bunun yanında kişisel kahramanlık, feodal toplum sanatında çokça yansımıştır. Yedi dağın ardındaki yedi başlı canavarı öldüren ve padişah kızına ilaç getiren kahramanların şahsında insanların fedailik güdülerini geliştirir. Saray çevrelerindeki sanatçı çevrelerin geliştirdiği bu tip hikayelerin kahramanları hiçbir zaman kendi hakim sınıflarına yönelmezler. Aile içindeki feodal baskıyı meşrulaştırmak da büyüklük-küçüklük edebiyatıyla mümkün kılınmaya çalışılır. Küçük kardeş olmak ve aile içinde her söyle-

nemi yapmak bir akıllılık ve bir erdem olarak gösterilir. Hikayelerin çoğunda akla-mantığa ve bilimsel gerçeklere dayanarak bir karara varanlar zararlı çıkarken, ana-baba sözü dinleyenler hep sonunda muradına ermektedirler. Bu yolla feodal yaşam tarzının insana benimsetilmesi, hiç konuşmadan hep uslu uslu dinlemenin meziyeti, en anlamsız ve çekilmez ızdırapların eninde sonunda insanları mutlu sona ulaştıracağı düşüncesi empoze edilir.

Sarayla bağlılık ve toplumun sahip olduğu yaşam olanaklarının padişahların lütuf ve merhametlerinin eseri olduğu düşüncesi feodal toplumun saray sanatçıları tarafından sık sık işlenmiştir. Mevcut durumu şirin gösterme, halk kitlelerinin ızdıraplarının tanrıdan kaynaklandığını ve bu yolla insanların imtihan edildiğini tıpkı dini kitaplarda olduğu gibi işleyen sanat çevreleri, mevcut düzenin hükümdarlarına övgü dizmeyi bir marifet sayarlar. Olaylar ve insanlar seçkin çevrelerden seçilir. Padişah ve kraları övmek, sanatta bir gelenek, bir ekol durumuna gelmiştir. Örneğin Osmanlı saraylarında ki diyan şairleri, şiirlerinin belli beyitlerini allah, peygamber ve padişahlara övgü için ayırır-

lardı. Bu durum yüzlerce yıl kural durumundaydı. Hakim ideoloji olan din, birçok bakımdan sanatın konusunu işlemekteydi.

Halk sanatında daha farklı bir durum vardır. Doğa güzellikleri, aşk, ayrılık ve gurbet temel konulardır. Yaşam koşullarının dayattığı acılar türkülerde dile gelir. Umuttan fazla umutsuzluk vardır. Çünkü mevcut ekonomik ve sosyal koşullarda bir kurtuluş umudu yoktur. Kader ve felek suçlu bulunur. Acılar ve ızdıraplar bilinmeyen bir sorumluyadır. Halkın özlem ve acıları şiir, türkü ve süs eşyalarıyla birlikte kilim ve halı motiflerinde vücut bulur. Çeşitli sembol ve benzetmeler onların hayallerinin dışı vurumudur. Örneğin, dağlar özgürlüğü temsil ederler. Aslan güçlüğün sembolüdür...

Feodal toplumda mevcut düzene tepkiyi dile getiren halk sanatı, sorunların çözümü için kurtuluş yolu ve çareleri göstermez. Sadece bir başkaldırıdan ibarettir. Her şeyin planlayıcısı tanrı ve yaşamın da bir kader olduğu önceden kabul edildiğinden umut kapısı yine göklerde. Kaderci anlayış ve mevcut yaşam koşullarının değişmezliğine olan inançla, sanatta bu dünyadan ziyade "öbür dünya" ile ilgili düşler kurulur. Halk sanatında yüceleştirilen sıfatlardan biri de evliyalasmaktır. Topluma faydalı hizmetlerde bulunan, çok acı çeken ve büyük fedakarlıklarda bulunan kahramanların destanlaştırıldığını görmekteyiz. Bu kahramanlar aniden insan gözünden kaybolup "ölümsüz alem" denilen yerde insanlara görünmeden yaşamlarını sürdürürler.

Hristiyanlıkta, kilisenin otorite sahibi olduğu dönemlerde İsa, Meryem ve Havariler resim sanatının konusunu oluşturmaktadır. Kölelikten kurtulusta tek tanrılı dinlerin büyük rolleri vardır. Din ve kilise bu dönemde krallardan öndedir. Her şeye olduğu gibi sanata da damgasını vuran dindir. Müslümanlıkta da bu dönemde peygamberin cenkleri, yaşamı ve erdemleri övülür. Müslümanlıkta resim sınırlı, heykel ise yasak bir sanat olduğundan kaside türü şiirler edebi konuların başında gelir. Putperestliğe çağrışım yaptığı için bazı sanat dalları yasaktır. Yaratıcı olan tek güç allah olduğundan, insanın insan resmini, heykeli yanında bir canlıın heykelini yapması putlara tapma anlamına gelmektedir.

Kralların yaşantısı feodal toplum boyunca sanatın konusu olmaya devam eder. Padişahların av eğlenceleri, büyük meydan savaşları destanlaştırılır. Bunlar resim sanatında da çokça görülür.

Impressum:

M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:

Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:

BfG.-Bonn
Konto Nr: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya

Avusturya 3.— \$
Belçika 18.— s.
Danimarka 60.— bfr.
Fransa 8.— dkr.
6.— ff.

Hollanda

İngiltere 3.— hfl.
İsviçre 0.80 £
Norveç 6.— skr.
2.50 sfr.
10.— nkr.

Hovîtiyeka nuh a dewleta Tirkî mêtînger: “NEVALA KASABAN”

Destpêk di rûpela dawî de

mirovên ji sêrgoyê derxistî, eşkere bû, ku laşên miriyan di “Nevala Kasaban” de hene. Gel li ser şopê diçe û rastî cesedekî dibe. Gava polês bi buyerê agahdar dibin, bi lez û bez tîrên cihê buyerê û cesed dibin cihêkî din. Bi şeweyeka lezûbezi xwestin tewan û gunehkariyên xwe veşêrin. Mêtînger, bi hemû awayan dixebitin, ku buyer ji hêla awira gelemperî neyê bihîstin.

Di demekî de, ku li dora Îlloh û Sêrtê bêtîrî 1.000 welatperwer hatin girtin û ji lêdan û hingavtînan hatin derbas kirin, ev buyer jî kete rojenîna politîkayan. Nûçegihadkarê kovara “2000’e Dogru”, di lêkolînên xwe de rastî hinde rastiyên gelek pêwîst jî dibe. Hemû kesên ku nûçegihadkar bi wan re peyivîye, gotine ku sêrgo (zibilxane) bi laşên miriyan tîjiye.

Em dixwazin birê di vî barê de, ji kovarê weke xwe dîsa belav bikin: “Serekê partiya SHP li bajarê Sêrtê yê kevn dadvan Zübeyir Aydar û mirovên bi navên Yasin Akdag, Mehmet Bîrlik û Mehmet Ozan ên Sêrtê bi gîr û biryarî dibêjin, ku ‘sêrgoya Sêrtê bi cesedan tîjiye.’ Hun li Sêrtê ji kî bipirsîn, dibêje ku ‘Nevala Kasaban, ku ziblê Sêrtê diavêjin wir, bi cesedên wan kesên tîjî buye, ku di dema girtinê de hunda bûne û di şer de hatine kuştin.’ Dadvan Zübeyir Aydar wusa got: ‘Sêrgo buye goristane. Tu kes li Sêrtê nîne, ku wê yekê nizanê. Lê yê berpirsiyar dibêjin, me nebihist, me nedît, em nizanin. Di televizyonê de û di weşanan de, hevqas terorîst mirî ketin destan, tî gotin. Nûçeyên ku nakevin weşanan de jî, deynin ser wan. Ez dipirsim, çî bi hevqas kuştîyan dikin?’

“Roja 16’ê Gulanê 1986’an. Cih: Gundê Dukok navçeya Kozarsê. İsmail Axa û kure wî Mehmet Axa, ji ber ‘arîkariya bo xebatên kêrikariyê’ tîr girtin. Dîsa venagerîna mala xwe û çî salox ji wan dernakeve. Gundîyê bi navê Yusuf Axa, ji bo apê xwe û kurapê xwe, dibêje ku ‘ez bi sedî-sed bawerim wan kuştin û avêtin Nevala Kasaban.’ Gava me jî perst, çima tu hevqas bi dijarî bibawerî? Got: ‘Cihê dawî ji bo kesên ku li vî derê di îşkencê de tîr kuştin, dibe Nevala Kasaban.’ Bersiva wî kin wusa bû.

Gundiye bi navê Hasan Akar, roja 10’ê Nîsanê 1985’an, li gundê Bafê navçeya Hezêrê ji hêla eskeran tî girtin. Pêşt wî dibin Cizîra Botan û paşê Şîrnexê. Hasan Akar, di encama îşkencan de tî kuştin. Dayika wî Bedriye Akar wusa dibêje: ‘Piştî kurê min birin û bi du rojan dîsa hatin. Her ew serleşker li pêşiya leşkeran bû, ku kurê min biribû. Gotin min, ‘gava kurê te xwe ji cemsê avêti xwar daku bireve, serê xwe li tamponên hêsîni yê cemsê xist û mir.’ Li ser mirina kurê min, kaxezek jî bi min dan imzê kirin. Min por û cilên xwe dirandin, min kir û nekir, cesedê kurê min nedan min. Yekî Midyadî, ku wî jî girtibûn û paşê berdabûn, hate mala me, gote min, ‘kurê te kuştin û avêtin Nevala Kasaban.’

Ev gişt hinde nimûne ne, ji bo buyerên di nav gelê me de tîr zanîn û mirovên me li ser wan

dipeyivin. Weke van, gelek cesedên şoreşger û welatparêzan avêtine “Nevala Kasaban.” Nûçegihadkarê kovara “2000’e Dogru”, hevpeyvînek bi waliyê mêtînger Hayrî Kozakçioğlu re jî çêkiriye. Di hevpeyvîna de ev mîrkuj, xwînxwar û serekê bikaranînen şerê taybetî, waliyê faşîst dibêje, ku sê cesed di “Nevala Kasaban” de heye. Li ser pîrsekê, mîrkujê faşîst vî daxweyanîyê dike: “Binêrin, niha ez vî buyerê, cara yekemîn ji we dibihîsim. Tiştê ku ez heya niha dizanim, min di telefonê de ji we re gotibû, tiştêkî din nizanîm. Ez dizanim, ku sê kes li wir hatine binaxkirin. Tirba wan li wir e. Yek ji Suriyê bû, yek ji Çewlikê bû yê din niha nayê bîr min ji ku derê bû, heke hun dixwazin, em dikarin bipirsîn. Ez dixwazim vî bîjim, ez xwe bi akîbeta terorîstên mirî dikevin destê me, mijûl nakim. Karê min tiştên mezintir in, ez xwe bi organîzasyonên mezin mijûl dikim. Kesê ku mirî dikeve destan, qederekê wusa tî hiştin, li mirovên wî tî pîrsîn, gava mirovên wî neyin peyda kirin, cesed teslimî belediyê dibe. Paşê karê wan e, ew dizanin çî bikin.” (Kovara “2000’e Dogru”, 5 Sibata 1989).

Herweha nûçegihadkarê kovara “2000’e Dogru”, bi waliyê Sêrtê Atilla Koç û serekê belediya Sêrtê Mahmut Çalapkulu re jî dipeyive. Waliyê mêtînger digot, “Karê binaxkirina miriyanê belediyê ye”, lê serekê belediyê Çalapkulu jî digot, “haya min ji tiştêkî nîne.” Herweha waliyê Sêrtê jî got, “haya min ji tiştêkî jî binî nîne.”

Piştî ku ev buyer, di kovara “2000’e Dogru” de hat belavkirin, posîdeyên mezin li ser awira gelemperî ya cihanê jî hişt. Radyona Îngilîz BBC û hinde radyonên welatên din, buyerê dan bihîstandin. Rojnameyên Îngilîz “Independent” û “The Guardian” nûçeya li ser “Nevala Kasaban” ji rûpelên xwe yê yekemîn dan. Herweha gelek saziyên navnetewan jî, bi gelek şeweyan dengê xwe bilind kirin.

Li kêleka van, li Tirkiyê jî gelek derdoran dengê xwe bilind kirin. Gelek berpirsiyarên partî û saziyan di daxweyanîyên xwe de, buyerê protesto kirin. Mebûsê Sêrtê M. Abdürrezak Ceylan ji partiya DYP, wusa gote kovara “2000’e Dogru”: “Di van salên dawî de, kesên ku di şer de hatine kuştin û mirovên wan nînin an jî nehatiye zanîn ew kî ne, hema wusa rast û rast avêtine derekê. Binaxkirina wan wusa hatiye kirin... Nimûne, weke ez dizanim, li Şîrnexê çend kes wusa hatine binaxkirin. Niha çend cesed di Nevala Kasaban de heye, ez vî nizanîm...”

Hemû berpirsiyarên partî û saziyên ku daxweyanek çêkirine, dibêjin, ku ev buyerê gelek bi taybetî û giring e. Tev dixwazin, berî ku dem tî here, “Nevala Kasaban” bê vekirin.

Lê heya niha, tu kesî dest bi karekî wusa nekirîye. Ji ber ku li welat û derveyî welat dengê gelek berfireh rabû, berpirsiyarên partîyan jî buyerê protesto kirin. Ji nav refên partîya ANAP jî hinde deng bilind bûn, ku birêvebirina bikaranînen li Kurdistanê di karvaniya xwe de di destê vî partîyê de ye. Tev avêtina

cesedan, di sêrgoya belediyê de, protestokirin. Lê çî xerîbe, ku her ev dev gişt dibêjin, destur û berpirsiyariya wan ji bo vekirina “Nevala Kasaban” nîne û nikarin tiştêkî bikin. Waliyê mêtînger, waliyê Sêrtê, serekê belediyê û hemû berpirsiyarên hêzên polîsî jî wusa gotin. Rewşeka wusa derdikeve holê, ku di vî welatî de, çî kesê berpirsiyar nebe. Lê rastî eve, ku ew gişt ne bîberpirsiyarî ne, naxwazin “Nevala Kasaban” vekin, daku tewan û suçên wan dernekevin pêşiya çavan. Ji bo veşartina kirinên xwe, serî didin vî yekê û dibêjin, “em nikarin tiştêkî bikin, em tiştêkî nizanin.”

Her mirovekî bi mejî, gelek baş dizane, ku waliyê mêtînger bi berpirsiyariyên bê sinor û tixûp hatiye tîkûz kirin û wusa wî anîne karê waliyê mêtîngerîyê. Waliyê mêtînger dikare ne tenê sêrgoyekî, bi hezaran sêrgo veke û çekê. Lê daxwaza mejî ne ewe, ku em li benda wan kesan bisekinin ku sêrgoyan vekin û cesedan derxinin. Kesên ku cesedên mirovên mirî, wusa bi azînen derî-mirovayetî diavêjin zibilxanan, ji xwe vî karî nakin. Tiştê ku ew bikin, tenê wê ew be, ku bixebitin suçên xwe veşêrin û buyerê biniximînin.

Dewleta Tirk a faşîst, ji alîkî serî dide hemû sextekariyan û dixwaze wusa xwe bi cihanê demokrat şanî bike û gelê cihanê bixapîne, ji aliye din jî şeweyên şerê taybetî û azînen babêti li Kurdistanê kûrtir dike û li ser gelê me bikartîne. Lewma jî serî didin wan hovîtiyan, ku diroka mirovayetiye heya niha kêr rastî azînen hevqas dirinde buye.

Piştî ku li gundê Cinbir navçeya Cizîra Botan gu bi gundiyan dan xwarinê, niha jî buyera “Nevala Kasaban” derket ronahiyê. Peydakirina cesedên mirovan di sêrgoyan de rûçekê mêtîngeranê rast çêtir derxiste holê. Ev rudan, xweş şanî dikin, ku hovîtiya mêtîngeran a li dijî gelê me, gihaye kîjan qonaxê. Ev herdu nimûne, tenê du parçeyên bikaranînan in û hîm jî du parçeyên gelek piçûk. Di rastîniyê de, hovîtiya ku mêtîngerên Tirk li Kurdistanê bikartînin, ji van nimûneyan bi hezaran caran mezintire.

Ji ber ku em sixlet û taybetiyên dewleta Tirk a faşîst rind dinasin, kirinê dijmin me nakin nava heyretê de. Em ji kirinê wan jî bi bîrî şaş nabin. Mêtîngerên Tirk li ser piştî hespan, di destê wan de şûr, bi talan, wêran û qirkirinan hatine û ketine nav rûpelên diroka mirovayetiye. Ji ber ku taybetiyên çîni yê serdestên Tirkînan wusa ne, em jî fro ne biyan in ji bo kirinê wan û em rûçikê wan gelek baş dinasin. Di dirokê de jî, bi hezaran nimûne ji bo hovîtiya serdestên Tirkînan hene. Lewma em dibêjin, kirinê wan ên îro li kirinê wan ên dirokî xweş li hev tîr û berde-wama diroka wan a dirinde ne.

Dema ku ji Asiya Navîn koçberê Anadoluyê bûn, hemû derên jê derbas bûn, hilweşandin, tarûmar kirin û sohtin. Piştî bicîhûmara wan li Anadoluyê, qirkirinê xwe domandin. Di dema Împartoriya Osmanî de hovîtiyê nesekîni. Gelê Ermenî, gelê Kurd, gelê Balkanê, gelê Pontus û gelê Yewnanî jî ber devê şûrên

xwe derbas kirin. Di navbera salên 1925 û 1940’an de, rûçikê xwe û taybetiyên çîna xwe, dîsa li Kurdistanê rohnî kirin. Çî hov û xwînmin jî, ji bo gelê me gelek zelal e.

Hovîti berî 12’ê Êlûnê sala 1980’an jî bi dijarî doma. Piştî hatina cuntaya faşîst, xwe lezand û zêdetir bû. Li derve û di zindanan de, zîlm û zînat giha koçberên ku mejiyê mirovan nezaniye ev çîye û çî dibe. Di bin lêdan û îşkencê de, di operasyonên leşkerî de, bi sedan şoreşger, welatperwer û mirovên pêşverû bî pîrs û pîrsyar hatin kuştin.

Di nav azînen hingavtînê de, azînen diwartîrîn hebûn. Dirok bi reşkirineka mezin, li ser hovîtiya Hitler dipeyive. Lê bikaranînen dewleta Tirk a faşîst, ji gelek alîyan ve, ne kemî kirinên Hitler in. Azînen ku ji bo heywanan jî nayin bikaranîn, mêtîngerên Tirk bi serê dîliyên şer ên di zindanan de anîn. Li derve jî ev hovîtiya xwe bikaranîn. Wusa, ku yek mirov li Kurdistanê nemîne, ku neketibe bin lêdan û hingavtînan.

Piştî ku ji roja 15’ê Tebaxê 1984’an vir ve, şerê rizgariya neteweyî bi lez pêşve çû, rejîma faşîst jî azînen xwe yê şerê taybetî lezandin, ji ber ku ber bi hilweşînê çuyina xwe rind didît. Roj nema ku êrîş neanî ser mirovên Kurdistanê. Ji bo rawestandina tîkoşîna rizgariya neteweyî, bi hovîti şoreşger û welatperweran kuşt, gelê me da ber qirkirinê.

Bikaranînen niha, bi çî awahî ji yê demên buhurî, ne kêmtir in. Tê bîra me, di şerêkî de şoreşger Mehmet OKTAY hatibû kuştin. Cesada wî li duv traktorekî girêdan û gund bi gund gerandin. Li Şîrnexê serê Yusuf GÜL hat gurandin (jêkirin). Li Şemzînan cesedên şoreşgerên bi navên İsmet DOGRU, Cemil û Zekî ji helikoperan avêtin ser Çiyayê Balkaya. Li Wêranşarê bi şikandina hestuyên stu û parsiyan Derwêş SEVGAT kuştin. Li Şîrnexê İbrahim SAVAŞ û Bahrî ASLAN, li Serêkehnî Adnan TÖYSÜZ, li Dêrika Çiyayê Mazî Emîn ÇOŞKUN, Li Çewlikê mamhoşa Siddik BİLGİN û gelek kesên din, ku em di vir de nikarin navên wan bihejmarin, bi sedan welatperwer, pêşveçuyî û şoreşger bi xîzî di îşkencan de bi hovîti kuştin.

Di vî dawiyê de jî gundiye Cinbirê dan ber lêdanê û pisiya mirovan bi wan dan xwarinê. Bi vî awahî rûçikê hovê dewleta Tirk a mêtînger çêtir zelal bû. Niha li Kurdistanê bikaranînen

şerê taybetî yê wusa xwe serdest kirine, ku ji hêla USA (Emêrika) li Vietnamê û welatên Latin-Emêrika jî hatibûn bikaranîn. Mêtîngerên Tirk van azînan pêşvetir birine, û wusa bikartînin. Azînen derî-serdemî û derî-mirovayetî yê hovtîrîn li ser gelê me tîr dagerandin. Ev kirin tev, ne li gora daxwaza vî an wî berpirsiyarî tîr birêvebirin... na! Rastûrast bi ferman û diroktîfên dewleta Tirk û bi rewşeka merkezi bi destê kargêriya şerê taybetî tîr birêvebirin... Çî kes nikare vî rastiyê ji awira gelemperî ya cihanê veşêre.

Piştî ku tîkoşîna me ya rizgariya neteweyî di bin pêşengîya PKK de sala 1988’an bi serkeftinî li paş xwe hişt pêve, û arîkariya girsên gel ji bo tîkoşîna me zêdetir bû, mêtîngerên Tirk jî dest bi êrîşeka dij a dijar kirin. Gelê me dan ber lêdan û îşkencan. Xwestin arîkariya mirovan bo tîkoşîna bi lêdan û îşkencan bibirrin. Dixwazin hinde tiştan bikin, daku tîkoşîna me dorfirehtir nebe. Lewma serî didin vî hovîtiyê, ku di diroka mirovayetiye de, nehatiye dîtin.

Avêtina cesedan nav sêrgoyên mîna “Nevala Kasaban”, ji bo dorfirehkirina tîrs û xofê ye, daku mirov li kesên xwe xwedî dernekevin. Gelek kes hatibûn girtin û hunda bibûn. Çî agahiyek li ser wan nebû. Mirov nedizanî çî bi wan buye. Meriv û malbatên wan li wan digerin, pîrsa wan dikiran. Niha mêtînger vîca, dixwazin birawestînin ku mirov li kesên xwe xwedî dernekevin. Bi dorfirehkirina tîrsê û çavşikandina mirovan, mêtînger dixwazin, ku mirov dîsa arîkariya tîkoşîna me ya rizgariya neteweyî nekin.

Ji bo dûrgirtina gelê me ji tîkoşîna, bi salan e mêtînger, gelê me ji lêdan û hingavtînan derbas kirin. Lê heya niha bi çî awahî negihane armanc û mebestên xwe. Arîkariyên bo tîkoşîna me roj bi roj zêdetir bûn. Bêhtir mirovên me, xwe gihan din nav refên şoreşê. Di sala 1988’an de tîkoşîna me ya rizgariya neteweyî ji her alî ve pêşve ket.

Tîkoşîna me ya rizgariya neteweyî ku pêşve diçe, wê hisaba kirinê mêtîngerên Tirk ên faşîst, ên îro û demên berê, wê hisaba qirkirinê wan, bêtîr bi dijarî bipirse. Wê hisaba cesedên di “Nevala Kasaban” de, yê niha û di demên serhildanê berê de, hisaba “Nevala Laçê” ya li Dêrsimê jî, bê pîrsîn. Di dema Serhildana Sasunê de, di salên 1925 û 1927’an de jî, “Nevala Kasaban” bi cesedên deh-hezaran mirovên me hatibû tîjî kirin. “Nevala Kasaban” buya goristana hovîtiya mêtîngeran, lê ev bê bersiv namîne!..

Niha di “Nevala Kasaban” de hestuyên bavpîrên me yê şervan û hogir, tevî hestuyên tîkoşerên ciwan ên ku keleşorên wan berde-wam dikin, bûn. Hestuyên bavbîr û neviyan gihan hevdu. Ev gihana hev, gihana diroka ber bi niha ve, wê serê mêtîngerên Tirk ên faşîst biperçiqîne. Ji me re pir diyare, ku rojen perçiqandina seriyên wan, gelek nêzik buye. Çî tewan, gunehbarî û sucên mêtîngeran ên li dijî gelê me, bê bersiv namînin. Bila ev wusa bê zanîn!..

Kampanya hevkarîya Kurdên konevanî yê li Almanyaya Rojava girtî ne, didome

Destpêk di rûpela dawî de

hat vegirtin.

Polês serî dan azînen dijwar û tehl, ji bo rawestandina livbaziye. Welatperweran jî, bi biryarî li ber xwe dan. Bê tirs, biryara xwe danîn holê, ku wê livbaziya xwe biserbixin. Welatperwer bi dengê bilind û yekdevî, dirûşm bangîn û seriyên xwe li ber kirînen polêsan danên. Tevlî dirûşma, "Bijî serok APO!", bê westan, "Hitlerê duwemîn Rebmann!" bangîn. Polêsên Hollanda û Almanyaya Rojava ketin nava tirsê de û şaşbûn, nezanîn çî bikin. Bilî hêzên polîsî, hêzên leşkerî jî hatin cihê buyerê û balafirên leşkerî rakirin, ji bo tirsandina welatperweran. Gava ev jî nebû çare, helikopter danîn xwarê, û endamên GSG-9 hatin, ji bo belavkirina welatperweran. Lê niştîmanperwer vê carê jî dirûşma, "Bijî berxwedan, bimirê xwesparî!" bangîn û biryara xwe ya jî dil û can eşkere kirin. Dilxwazên ERNK daxweyanîyek dan polêsan û şart danîn pêşiya wan, heke bi teleksê kopiyekê bişînin ji bo Wezîrê Karên Hundurî û yekê jî bişînin ji bo Wezîrê Dadiyê yê Almanyaya Rojava û kopiyên herdu nameyan dişa bîr vegerandin, hingê wê dev ji livbaziya xwe berdin. Gava berpirsiyar dîtin, ku welatperwer jî daxwaza xwe nayin xwarê, necar man ku daxwazan bicîh bînin.

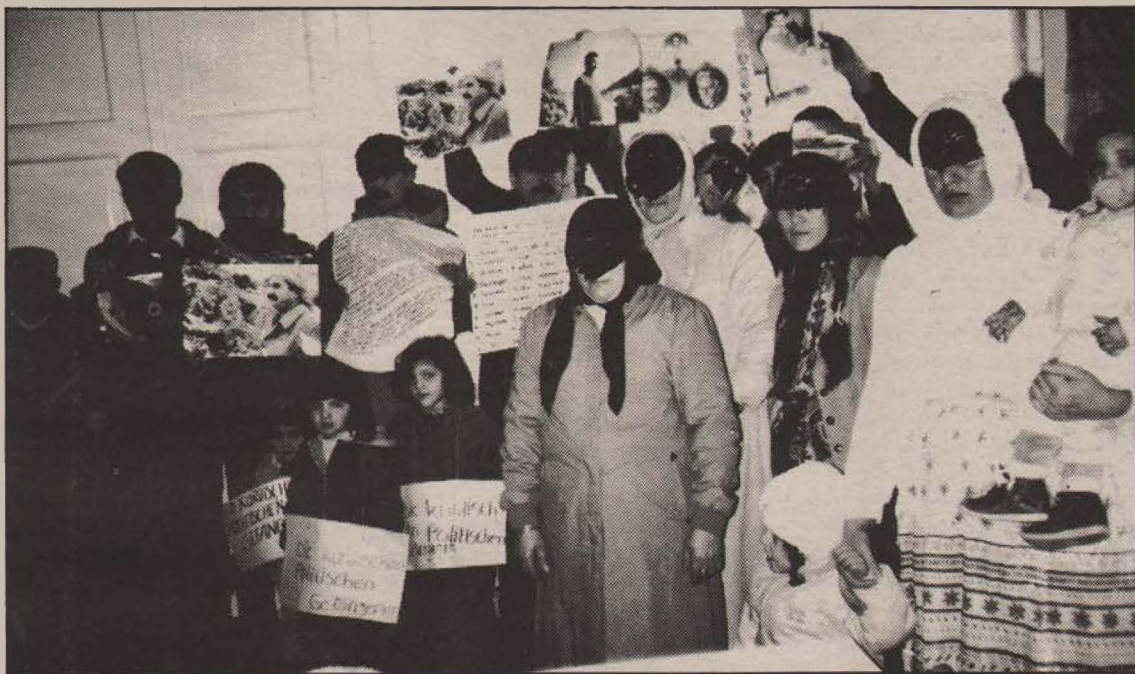
Nûçegihandkarekî ajansa Li dijî van bikaranînen dij-demokratî, li gelek welatên Ewropî gelek livbaziyan hevkarîya girtiyan konevanî didomin. We-

ke tê zanîn, ji bo hevkarîyê, "Kampneyeka hevkarîya Kurdên konevanî yê li Almanyaya Rojava girtî ne" jî demeka dirêje didome. Kampanya hîn dawî nebuye. Armançekî diwarê kampanyê eve, ku dewleta Almanyaya Rojava dev ji bikaranînen dij-demokratî berde û xwe di çarçîva dadvanî de bitevgirîne.

Nûçeyên livbaziyan ên ku heya niha gihane rojnameya me ev in:

Arnheim-Hollanda: Roja 21'ê Çilê 1989'ê, bêhtirî 100 dilxwazên ERNK, rêveçûnêka "derbasbûna ji tixûban" bicihanîn. Ji Hollanda derbasî axa Almanyaya Rojava bûn. Ji bo protestokirina bikaranînen dij-demokratî ên Almanyaya Rojava, dilxwazên ERNK hatin deriyê tixûbê bajarê Arnheimê, ku deriyê mezintirîne li ser tixûbê Hollanda û Almanyaya Rojava. Biqasî 2 seetan deriyê tixûbî jî hêla welatperweran ANP ji Holland hatibû cihê buyerê. Roja livbaziye, radyonan di saloxên seetî de çend caran livbazi dan bihîstandin. Di nûçeyên bi zimanê Tirkî de jî, radyona Hollanda bi firehî li ser livbaziye rawestî.

Strasbourg-Frense: Roja 21'ê Çilê 1989'ê dora 70 welatperwerên Kurdistanî, deriyê tixûbî yê di navbera bajarê Strasbourg-Frense û bajarê Kehl-Almanyaya Rojava vegirtin. Livbazi biqasî 2,5'an doma. Welatperweran, armancên livbaziya xwe bo berpirsiyarên Almanî eşkere kirin û bi wan dan pejirandin. Li ser da-

Vegirtina avahiya SPD li bajarê Ausburgê...

xwaza welatperweran, berpirsiyarên nameyeka protestoyê şiyandin ji bo Rebmann. Herweha welatperweran, armancên livbaziya xwe bi şaxên weşanan jî dan naskirin.

Rojnameya "Dernières Nouvelles Alsace" li Strasbourgê û televizyona Frensi Kanal-III, livbazi di nûçeyên xwe de dan belavkirin.

Ausburg-Almanya Rojava: Roja 26'ê Çilê 1989'ê, 50 dilxwazên ERNK, tevli zarokên 15 rojî û

Hannover-Almanya Rojava: Roja 26'ê Çilê 1989'ê, komeka ji 30 welatperweran tevli jin û mêran, bûroya televizyona Almanyaya Rojava ARD tev vegirtin. Welatperwer livbaziya xwe bi biryarî domandin û biserxistin.

Berlîna Rojava-Almanya Rojava: Roja 27'ê Çilê 1989'ê, 30 dilxwazên ERNK, bûroya sandîkatên Almanyaya Rojava DGB vegirtin. Belavoka, ku jî hêla Komîteya Hevkarîya Girtiyan hatibû amadekirin, dan berpir-

Hamburg-Almanya Rojava: Roja 25'ê Çilê 1989'ê, 46 welatperwerên Kurdistanî dêreka navendî, dêra bi navê "St Petri" vegirtin. Di nav welatperweran de 14 kesên ku ji 9 rojan bû livbaziya xwebirçîhiştinê birêvexistibûn jî hebûn. Ev 14 welatperwer bi armanca hevkarîya Kurdên konevanî yê ku li Almanyaya Rojava girtî ne, dest bi vê livbaziya xwe kiribûn.

Piştî ku keşeyê dêrê daxwazên welatperweran pejirand pêve, tevli vê vegirtinê livbaziya xwebirçîhiştinê jî hat dawî kirin. Nûçegihandkarên weşan û radyonên Almanî û Tirk, hatin cihê buyerê. Rojnameyên "Taz" û "Bild" livbazi weşandin.

Koln-Almanya Rojava: Roja 30'ê Çilê 1989'ê, 20 welatperwerên Kurd avahiya belediyê vegirtin. Livbazi 2 seetan doma. Daxwazên welatperweran hatin pejirandin. Biqasî 200 heb belavok li cihê buyerê hatin belavkirin. Axafek jî li ser armancên livbaziye bi dengê bilind hat kirin û belavok hat xwendin. Posideyên livbaziye gelek mezin xwe şanî kirin. Rojnameyeka Almanî jî li ser livbaziye bi firehî nivisand.

Dûren-Almanya Rojava: Roja 31'ê Çilê 1989'ê, 25 welatperwerên Kurdistanî avahiya belediyê vegirtin. Welatperwer, belavoka xwe ya li ser daxwazan dan serekê belediyê. Herweha devkî jî daxwazên xwe anîn zimên û daxwaza şiyandina li pey endamên rojnameyan dan xweyakin, ji bona ku civînekê jî bo rojnameyan çêbikin. Lê serekê belediyê vê daxwazê nepejirand. Serekê belediyê got, ku haya wî ji pirsê nîne û divê pêşî xwe agahdar bike. Paşê soz da, ku ewê pirsê bibe meclîsê. Li ser vê yekê, piştî seetekê dawî bi livbaziye jî hat.

Frankfurt-Almanya Rojava: Roja 31'ê Çilê 1989'ê komek ji dilxwazên ERNK, dest bi livbaziya xwebirçîhiştinê kirin. Welatperwer, li kêleka protestokirina bikaranînen dij-demokratî yê Almanyaya Rojava li ser Kurdên konevanî, herweha bi vê livbaziye, bikaranînen terorê yê Komara Tirk jî protesto dikin. Weke tê zanîn, di rojên buhurî de, li gelek bajarên Kurdistanê bêhtirî 3.000 mirov hatibûn girtin û li gelek gundan, mîna gundê Cinbirê, tiştê nebuyî bi serê gundiyan ve hatibûn anîn.

Kampanya hevkarîya Kurdên konevanî yê ku li Almanyaya Rojava girtî ne, bi serkeftinê didome

1- Di hefteya dawiyê ya meha Kanûnê sala 1988'ê de, nêzikî 500 kartên serê salê, ji bo pirozkirina sala nuh, ji bo girtiyan li Almanyaya Rojava, ji hêla kargerên Kurd hatin şiyandin. Li kêleka kartên serê salê, hinde diyarî jî bi armanca hevkarîyê jî bo girtiyan hatin şiyandin.

2- Di hefteya yekemîn a meha Çilê de, di destpêka sala nuh de, nêzikî 1.000 kartên protestoyê, ku bi sê şeweyan hatibûn amadekirin, ji bo Parlamentoya Almanyaya Rojava, Parlamentoya Civaka Ewropî û Yekîtiya Netewan hatin şiyandin.

3- Her di vê demê de, nêzikî 1.500 afîş bi diwaran hatin xistin û bi hezaran belavok ji bo awira gelemperîya Almanyaya Rojava hatin belavkirin.

4- Roja 18'ê Çilê 1989'ê hinde dostên Têkoşîna Rizgariya Netewê Kurdistanê yê Almanî, li bajarê Oberhausenê, bi armanca piştigiriyê civîneka agahdariyê çêkirin. Nêzikî 35 demokratên Almanî beşdarî civînê bibûn. Dostên Almanî, di civînê de lîva Almanyaya Rojava, li dijî Têkoşîna Rizgariya Netewê Kurdistanê anîn zimên û girtina Kurdên politîk protesto kirin. Di civînê de filmek jî hate şanî kirin, ku jî televizyona Almanî hatibû wergirtin. Li ser filmê axaf çêbûn û mêhvan hatin ronahî kirin. Di civînê de biryar hat girtin, ku di demên pêşîn de livbaziyan xurttir û mezintir bîr amadekirin.

5- Roja 25'ê Çilê 1989'ê li bajarê Hagen rêxistina bi navê Amnesty International, civînek li ser "nasdana Kurdan" çêkir. Nêzikî 30 Alman hatibûn civînê. Pêşemîn li ser rewşa Kurdên Kurdistanê başur hat axaftin, ku li bakurê Kurdistanê bûne penah. Bi navê Komela Gel û Çanda Kurdistan, hevalekî me beşdarî civînê bû. Heval, bi şeweyeka dorfireh, şerê taybetî yê Komara Tirk li dijî gelê me, anî zimên û bikaranînen dij-demokratî yê Almanyaya Rojava pişange (teşhîr) kir.

6- Roja 28'ê Çilê 1989'ê, Feyka-Kurdistan tevli rêxistina Almanî ya bi navê Volksfront li bajarê Gelsenkirchen civîneka piştigirîya Têkoşîna Rizgariya Netewê Kurdistanê çêkir. Nêzikî 50 demokratên Almanî û 30 welatperwerên Kurdistanî beşdarî civîna agahdariyê bûn. Berpirsiyarên Volksfront û Feyka-Kurdistan, hinde axafên dorfireh pêşkêş kirin. Di civînê de filmên diasê jî hatin şanî kirin. Mêhvanan re, xwarînen Kurdan jî hatibûn amadekirin.

7- Bi armanca hevkarîya Kurdên konevanî yê li Almanyaya Rojava girtî ne, li gelek bajarên navîna Almanyaya Rojava yê din jî, hinde civînen agahdariyê çêbûne. Hinde civîn jî, ji hêla me tên amadekirin.

Komîteya Hevkarîya Kurdên Konevanî yê li Almanyaya Rojava girtî ne
Duisburg/29. Çile 1989

Dîmenek ji livbaziyan welatparêzên Kurdistanê...

Xwepêşdana li pêşiya balyozxana Tirkan li bajarê Frankfurtê...

kalên 65 salî, jin û mêr, avahiya partiya SPD li bajarê Ausburg vegirtin. Serekê belediya Ausburg û hinde endamên rojnameyan hatin cihê buyerê. Daxwazên welatperweran ji hêla serokê belediyê hatin pejirandin. Livbazi biqasî 2 seetan doma. Rojnameya "Ausburger Allgemeine" livbazi tevli wêneyekê bi firehî weşand.

siyarên sandîkatê. Berpirsiyarên DGB, daxwazên welatperweran nepejirandin û gotin, ku li Almanyaya Rojava demokrasî heye û Kurdên politîk jî di vê çarçîvê de hatine girtin. Lê gava ku welatperwer di daxwazên xwe de bi biryar li ber xwe dan, berpirsiyarên DGB rojek din ji bo hevdîtinê, peşniyar kirin. Livbazi biqasî 3 seetan doma.

Cenga Iraqê û Iranê heşt salan berdewan kir. Di van salan de, Iraqê têkili û pêwendiyên xwe bi gelek sazman û dewletan re dirust kir, li rojhilat û rojava-yê cihanê û berî her tiştekî bi Ereban re. Û kanîbû piraniya rojname, kovar, radyo û televîzyonên Ereban û Ewropiyan ji xwe re bikira berdevkê bangeşê (propaganda), hêriş xwe ya ser Iranê, mîna cengekî netewa Ere-bî bida pejirandin. Û li dawiyê mîna dema "cahiliyetê" teviya Ereban xwe dan rex hovê devbi-xwîn Saddam Hûseyin û dij Iranê rawestan. Alîkariya diravî û piştvanî dan xwînmijê faşîst.

Iranê jî tîkiliyên xwe di cihanê de pêşve birin û danûstandin li gel hinde welatên ku ji xwe re dijmîn didît, çêkirin. Lê mixabin bo me Kurdan, "Dînya hemû neyarê kewî ye, kew jî neyarê xwe ye!" Ev rewşa parçebûna Kurdan, di hundir tevgera netewî de, (Binêre Middle East Report, Tîrmeh-Tebax 1986, bi Îngilîzî û International 1/86, bi Almanî) diyar e.

Partiyên Kurdî nikanin xwe di hundirê tevgera netewî de bi-gihînin hev û din, heyanî ku gelê Kurd di nav du agiran de hat birajtin (Binêre AIB-Êlûn 1986, bi Almanî û The Kurds- The Minority Rights Group Report Nr. 23, Hezîran 1985, bi Îngilîzî) û gihîşt qonaxa qirkirina bi jehr, agir, gaz û napalmê (Binêre Stern Nr. 26, Hezîran 1988 û Tageszeitung, 25.3.1988, bi Almanî). Ev jî li gel bêmîrovîya ramyariya cihanî, ji dest hinde bêvaci û bêhişiyên ramyarî yên Kurdan tê. Bi ser de jî nîrên civakî, aborî, çandeyî û ramyarî yên civata Kurdî, ev rengê cewt ji rêzaniyê û rêberiyê derxistine qada netewî.

Lê piştî demekê, ji destpêka cengê, cenga ku para mezintirîn ji wê li ser axa Kurdistanê buye, gelek Kurdên welatparêz û pir hêzên ramyarî yên tîgihîştî dipirsin: Gelo ma wê çi bi seriyê Kurd bêtin, gava ev ceng raweste?

Piştî qirkirina, ku li Helebçe û Xurmal çêbûye, ev pîrs bêtir hat kirin û bersiva wê diwar bû. PDK-Iraqê û sermîriya Iranê rih û simbêl tevhev kiribûn, ku çî caran wê partiyê di belavokên xwe de li ser rewşa gelê Kurd di rojhilata Kurdistanê de (Wek ez dizanim) û li ser daxwazên gelê me yê li wir, neaxîfîbû. Tersî vê tiştê, bi qedr û qîmet navê Xumeynî hildida û pesna dostaniya Kurdan bi sazmana wî re dida. PDK-Iranê jî ramyariyeka wilo şaş dabû ber xwe, ku çî caran xebata herdu partiyên "demokrat" nebe yek-xebat. Lewma jî bersivêkî dirust bo pîrsa jorîn nehatibû amade kirin. Ji aliyekî din ve tîkiliyên herdu partiyên bi Tirkiyê re peydabûn û ji bîr kirin, ku "Dijmînê bavî nabit dostê kufî." Saddam Hûseyinê hov jî, ev jarbûna tevgera Kurdî baş naskiribû û lewma roja ku agir di nava wî û Xumeynî de rawestî, delîveyek bo wî çêbû, ku piraniya leşkerê xwe bikişîne ser başûrê Kurdistanê û dest bi qirkirina xwînf bike, ku Kurdan bi tevayî ji wir derxîne û xwe mîna rizgarvanekî mezin di nav Ereban de nîşan bide. Çuqas Kurd mirine ne xeme û raste dema Kurd dibêjin, "Hemû heywan goşt dixwun, belê navê gurê belav buye!" Li ser hovîtiya wî gelek rojname, kovar, radyo û televîzyonên nivîsandin û belavkirin (Binêre rojnameya Almanî Tageszeitung, 25.3. û 6.9.1988).

Dewleta Tirkiyê jî mîna Kurd

Mar nabit yar

dibêjin, "Dew birayê mast e!", çî demê ji dewleta Iraqê nebatîr e. Lê çîma ev dewleta, ku berî vê bi demekê bi balafiran diçû ser gundên başûrê Kurdistanê û gelê me li wir bombe dikir û heya 15.10.1988'ê Peymana Tirkî-Iraqî dij gelê Kurd berdewam dikir, di cih de bû dostê Kurdan û sînorên xwe yên "mîrovî" bo hem-bêzkirina bêhtîrî 100.000 Kurdan vedike?

Ev çî qewimiye? Ev mîrovatî ji ku ve hatiye dewleta Tirk? Û çîto xwînmijên, ku heya niha gotina "Kurd û Kurdistan" lîvna-kin, bûne dost û yar?

Rojnameyên Tirkan, mîna Hürriyet, Milliyet, Tercüman, Cumhuriyet û ên din, ji destpêka hêriş leşkerê Iraqê yê hov ve bi firehî li ser camêriya dewleta kedxwara faşîst nivîsandin. Mîrov dikare ji van belavkirinên wan hinde tiştan tîxîne çarçivêkî û bide ber nêrînê:

—Gelê Kurd nema dikare li hember Iraqê tîkoşîna xwe berdewam bike.

—Gelê Kurd xwe diavêje ber dewleta Tirk a "xwedî wîdan û mîrovhes."

—Dewleta Tirk "dij qirkirina bi gaz û napalmê" ye.

—Kêmasî di mafê van mîrovên, ku penah bûnê de nekiriye.

—Wêneyên leşkerê Tirk, aliyekî mîrovî yê bînişge diyar dikin. Lê bi rastî, ev jî rastiyê gelekî dîr e. Ji ber ku:

1—Gelê Kurd dikare heya yek jê dimîne, li dijî zordar û kedxwara û li dijî faşîzmê, tîkoşînê berdewam bike.

Lê tiştê, ku Saddamê har li Kurdistanê dike, di çî ceng û şerandê nebuye. Ev hovîtiyeka dî-rokî ye, ku teviya mîrovatiyê pê hejiyaye. Lê çî caran ewê nîkariye tova berxwedana netewî ya di Kurdistanê de tune bike. Şerê ku di dawîya meha tebaxê de buye, şanî me dike, ku leşkerê hov li gelek der û cihan şikestiyê û negihaye armanca xwe ya bingehî di qada şer de. Rojnameya General-Anzeiger (6.8.1988, Nr. 29989) ya Almanî nivîsand, ku bêtîrî 7.000 serbazên Iraqî di şer de hatine kuştin.

2—Gelê Kurd xwe neavêtiye ber dewleta Tirk. Ji herêmeka Kurdistanê çûye herêmeka din û çî mafê Tirkan nîne, ku bibêjin Kurd hatine Tirkiyê. Ji ber ku Çolamerg navçeya Kurdistanê ya giringtirîn e. Raste hinde kesên nezan û xwefiroş wêneyên Mustafa Kemalê xwînmij rakirine, lê ev jî di rewşeka wilo de ne nîşane, ku gelê Kurd seriyê xwe ji Atatürk û dewleta wî re daniye. Em dibînin, hinde kesên jî xaçeka darî bilindkirine, ku şanî cihanê bidin, vaye em dibin Filleh. Di rewşekî hemanî (nefsî) yê wilo de mîrov ji ola xwe jî derdikeve. (Lê dîsa jî liveka halo ji ehlaqa ramyarî ya hêzên başur ên kevneperest tê).

3—Dewleta Tirk ne dij qirkirina Kurdan e, çî bi napalm û çî bi gazê be. Ji ber ku dîrok li ber çavên me ye. Leşkerê Tirkan zincîreka dirêj a ji qirkirinan di Kurdistanê de li şûn xwe hiştiye û di bizava tunekirina gelê Kurd de rîstek mezin leyfîstiyê.

4—Gava mîrov li dokumanên televîzyonên Ewropî yên hefteya yekemîn ji meha 9'ê 1988'ê binêre, wê bibîne, ku kêmaniyeka mezin e ji dewleta Tirk re, di hundir hefteyekê de çî arîkariyên mîrovî yên baş û li ber çavan nekirine. Vaye, gelê me li

çolê maye, xwarin nemaye, derman nîne û arîkarî jî ne layiqê mirovan e! Û em tev dizanin, ku dewleta Tirk gava zevî lerziye (zelzele buye), arîkariya, ku ji derve hatibû, nedabû Kurdan û nehişt çî kes ji der ve arîkariya wan mîrovên bê mal û bê xwarin û yên bi bîrî bike.

5—Leşkerê Tirk, ku wilo "mîrovî" tê nîşandan, gelek zordarî jî kirine. Rojnameya Tageszeitung (6.9.1988) dibêje, ku hinde serbazên Tirkan dest avêtine namûsa Kurdan û tiştên kêrî kirine û gava Kurdan gîlî kirine, gotine wan; "herin bajarê Sêrtê gîlî bikin." Sêrt jî 150 km. dûr e û rewşan wan mîrovên li ber çavan e.

Dewleta Tirkî ne ji ber mîrovatiya xwe sînor bo Kurdan vekirîye. Dewleta Tirk polîtîka dike û li gor sûd û liştên xwe, xwe di Kurdistanê de dilivîne. Ji ber ku Turgut Ozal bi xwe roja 7.9.1988'ê li pêş televîzyona Almanî ZDF wusa got, gava pîrs jê hat kirin: "Navê Tirkiyê li Ewropa bo pîrsa Kurdî nebaş e, ev çî arîkariye hun didin Kurdên Iraqê?" Got: "Eger ev gelê ku hatiye, arîkaranê PKK ba, me arîkarî nedikir." Ji vê yekê em dizanin, ku "mîrovatiya" dewleta Tirk heya cihekî ye, ku tîde polîtîka wan di dogîşa (qedîya) Kurdî de zirarê bo dewletê nîne. Lê gava yek bipirse, gelo bo çî dewleta Tirk wê arîkariyê dide Kurdên, ku îro ji ber Saddamê har revîyan e? Em dikarin bibêjin:

1—Piştî ku teviya cîhane dijminahiya vê dewletê ji gelê Kurd re naskir û li ser axîfî, Tirkiyê di hundir organên cihanî de hat riswakirin. Dît, ku navê wê di herî û teniya faşîzmê de reş buye. Bi vekirina sînorê xwest, ku ruyê xwe piçekî ji teniyê paqî bike û gemara ber deriyê xwe bimale. Eger ev dewlet ne dijî jîn û hebûna mîrovê Kurd e, çîma deriyên bendexanan venake û mîrovên me yên, ku bi salan li wir girtî û zor û sîtemê dibînin, bernade? Ma dixwaze kî bixapîne?

2—Gava dewleta Tirk sînorê veneke, wê hişyariya gelê Kurd di bakurê Kurdistanê de bêtir xurt bibe. Wê hemû binasin, dewlet çuqas dij mîrovên Kurd e. Bi vê yekê xwest ên ku hişyarbûne jî, dixwêke û çavên ku vebûne damirîne.

3—Teviya cîhanê îro dizane, ku çar sal in di bakurê Kurdistanê de lîdanên Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistanê (ARGK), bi rêberiya PKK, bûne tiştekî rojane û dewleta Tirk bi piraniya leşker, zirx, tang, top, polîs û çaşên xwe di Kurdistanê de konê şer vegirîtiye û bo Kurdistanê qralekî destberdayî daniye, ku her tiştekî ji wî bê bike, bo hêrişên ARGK rawestîne. Ev rastîya, ku dogîşa gelê Kurd û Kurdistanê careka din ji gorê derxistiye û diyarkirîye, ku bi terzekî leşkerî, ev dewleta bi hovîtiya xwe bi nav û denge, nikane PKK bişikîne. Lewma vekirina sînorê, hêviyekê dixîne dilê dewletê, ku PKK bêtin rawestandin û ji bo vê armancê, dewletê li mîrovên ku penahbûne re tiştek gotiye: "Eger tenê yek ji PKK di nav we de hebe, wê mîrovatiya me yê bo we bibe agir." Û ji ber ku tirseka dewletê ya mazin ji PKK heye, hemû Kurdên kontrol kirin û çavdêriya (kontrol) Tirkî, di her gundekî de û li ser her reyekê jî heye. Bi ser ve jî leşkerê Iraqê derbas dibe herêmên Kurdî yên, ku di bin destên Tirkan de ne û çavdê-

Cankurd/1988

riya mirovan dikin û heyanî komikek ji endamên parlamentoya Tirkî yên SHP û rojnamevanên bi wan re ji tomoşîlan peya kirin. Heryek dij Kurdên bindestê xwe ye, lê herdu hêl jî bi hev re li dijî PKK ne û li şoreşgerên ARGK digerin û dipirsin.

4—Mebesta (meqseda) Tirkiyê ji sînorvekirinê, ne ji ber mîrovatiya Ozal û Evren e. Çavên Tirkiyê ji zû velî petrola Iraqê ne, li wîlayeta Mûsilê ne. Ev armanc û xewna, ku di dilê faşîzma Tirkî de mayî û heya niha nîkanîbû bi cih bêtin, niha jê re delîve pêda bû, ku Tirkiyê hêzên başûrê Kurdistanê ji xwe re bîkarbîne û wan bike kêra berdest bo standina Mûsil û Kerkûkê. Di cenga Iraq-Iranê de dewleta Tirkî pîlan daniye, ji her aliyekî ve hatiye wê pîrsê û berê jî di Berxwedanê de li ser "Kerkûk Tûrk Cumhuriyeti" belav buye û ew pîlan eşkere buye û di hundir PKK û di semînerên wê de jî gelek caran li ser vê pîrsê endamên Partiyê axiftine û nivîsandin. Bo pêşvebirina vê pîlanê, tîkiliya bi Kurdan re, rîsteka mezin wê bileyizîne.

Bo me Kurdan wek hev e, Iraqê Kurdistan zeptkirî an Tirkiyê ji ber ku em wan mîna hev û din dinasin. Xwînmij, kedxwar, faşîst, welatbir û mirovkujin. Û çî caran bo me parkirina Kurdistanê nebuye sedema xweşiyê an aşîtiyê. Gelê Kurd wê tîkoşîna xwe bo serxwebûnê berdewam bike.

TERORA LI KURDISTANÊ YA MÊTINGERAN LI WELATÊN EWROPÎ TÊ PROTESTO KIRIN

Destpêk di rûpela dawî de

Frankfurt-Almanya Rojava: Roja 4'ê Sibatê 1989'ê 75 welatperwerên Kurdistanî, xwestin balyozxana Tirkiyê vebigirin. Berpirsiyarên balyozxanê deriyên balyozxanê girtin û venekirin. Li ser vê yekê welatperwer, li pêşiya balyozxanê xwepêşdanek çêkirin. Ala Tirkiyê şewitandin û rejîma Tirkî protesto kirin. Li kêleka rojnameyên Almanî, rojnameyên Tirkiyê "Hürriyet" û "Tercüman" jî buyerê belavkirin.

Hamburg-Almanya Rojava: Roja 8'ê Sibatê 1989'ê, 40 dilxwazên ERNK bankaya Tirkiyê ya bi navê "Yapi ve Kredi Bankası" vegirtin. Livbazî 2 seetan doma. Rojnameya "Tercüman" li ser livbaziye nivîsand.

Stockholm-Swêd: Roja 3'ê Sibatê 1989'ê komek ji welatperwerên Kurdistanê bûroya THY (Reyên Asmanî yên Tirkiyê) vegirt. Gelek rojname û radyo hatin cihê buyerê. Bi welatperweran re hevpeyvîn çêkirin. Paşê polêsên Swêd êrîşî welatperweran kirin û sê welatperwer birîndar ketin. Yek ji yên birîndar, li nexweşxanê ye.

Kopenhag-Danimarka: Dilxwazên ERNK bûroya THY vegirtin. Polês bi kotekê xwest welatperweran ji avahiyê derxîne. Lê welatperweran bi biryarî li ber xwe dan. Rojnameya "Tercüman" hat cihê buyerê û li ser livbaziye nivîsand.

Paris-Frense: 50 dilxwazên ERNK bûroya "Türk Turizm Şirketi" vegirtin. Piştî ku welat-

Mûsil û Kerkûk di dest kî de dibin, bila bin.

Raste, ku leşkerê faşîst hinde herêm ji dest pêşmergeyan girtine, lê dîroka tevgera başûrê Kurdistanê vê dizane û nasdike. Ji derxistina fermanên efukirîne tîdigihe, ku rewş ne mîna bangeşiya Iraqê ye. Ji ber ku Saddamê har, her demekê tiştên wilo derdixîne, ku bi wan fermanan du çûkan yekderbê bîkujê: Diyarkirina serkeftina leşkerî û kûrkirina çavên cîhanê. Lê êdî herkes dizane, ev derew e. Ne leşkerê Iraqê biserdikeve û ne jî cîhan ji fermanên wî bawer dike. Lîdanên pêşmergeyên gelê me, şanî cîhanê didin, ku Kurdistan wê bibe goristana faşîzmê, kolonyalîzmê û hovîtiyê.

Dibêjin, ku pîsmamê Saddam Hûseyinê mirovkuj, qralê başûrê Kurdistanê gotiye: "Piştî bîst salan, gava turîst hatin bakurê Iraqê, wê bibêjin berê li vir gelê Kurd hebû." Lê em bawerin, ku wê gelê me ji vê tengaviyê jî derkeve û wê bibîne çawa textê zordariyê û sîtemê tê dagerandin.

Li dawiyê, divê em ji xwe bipirsin. Gelo ma dost hene? Ez dibêim, heya niha gelê Kurd bi xwîna xwe, reya xwe di dîrokê de qelaştîye û her ku tîkoşîna me pêşve çû, wê dost jî pir bibin. Lê mixabin! Eger di van rojên reş û tarî de dost xwe nedin rex me, ma wê kengê bi erk û delametên xwe rabin?

Mîrovên xebatkar her bi hêvî ne...

★

perwer ketin hundurê avahiyê, berpirsiyar deriyên xwe girtin. Gava ku welatperweran livbaziya xwe ya vegirtinê didomandin, nêzikî 100 welatperwer jî, ji derve arîkariya xwe û hevkarîya xwe şanî kirin. Paşê polês hatin cihê buyerê. Ji ber ku livbazî heya êvarî doma, polês camên avahiyê şikandin û ketin hundurî. Polês bi kotekê welatperweran xistin mekînan û wan birin. Herweha gaz jî reşandin ser welatperweran. Ev lîva polêsan hat protestokirin.

Di encamê de polês necar man, ku welatperweran dîsa berdin. Li kêleka gelek rojname û weşanan, waliyê Parisê jî hat cihê buyerê. Bi welatperweran re axîfî. Piştî ku livbazî giha armancên xwe, welatperwer ji cihê buyerê heya metroyekê xwepêşdanek çêkirin. Livbazî bi şeweyeka baş biserket.

Atîna-Yewnanîstan: Roja 6'ê Sibatê 1989'ê, 30 dilxwazên ERNK û SVP bûroya Parlamentoya Ewropî li bajarê Atîna vegirtin. Bêdengiya Parlamentoya Ewropî û saziyên din, li hemberê kirinên nola li Cinbirê protesto kirin.

Livbazî biqasî 2 seetan doma. Gelek nûçegihandkarên rojname û televîzyonên yên Yewnanî û biyanî hatin cihê buyerê. Piştî ku daxwaza peyvîna bi endamên Parlamentoya Ewropî yên li Yewnanîstanê hat pejirandin pêve, dawî bi livbaziye jî hat. Paşê ev û endamên Komîteya Kurdistanê li hev rûniştin û bi firehî axiftin. Biryar dan ku axafên xwe berdewam bikin.

Rojnameyên bi navên "Avrî-anî", "Avgî", "Tenea", "Rîza-spastîs", "Elefterotîpya" hatin cihê bûyere û nûçe belavkirin.

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeka nîştiman a ku buye warê bajarvaniyê

M Ê R D Î N

— V —

DI TÊKOŞÎNA RIZGARIYA NETEWÊ KURDISTAN DE CIHÊ MÊRDÎNÊ

Têkoşîna me ya rizgariya netewî pêşveçûnêka dorfireh li Mêrdînê dike. Mêtînger bi xwe dibêjin, ku tevî Çolamergê û Sêrtê, Êrdima Mêrdînê jî xelêkeka sisttirîne ji bo mêtîngeran. Mêtînger li vê derê gelek bê mecal û tenik ketine. Pêwîst di Hilpişkîna sala 1987'ê de, Êrdima Mêrdînê gelek xwe pêşve bir. Li vê Êrdimê mêtînger ketin nava tîrseka mezin û Mêrdîn bû tîrsa xwewna dijminan.

Di dîrokê de gelek rapirîn û serhildan li Mêrdînê çêbûne. Hinek ji yên sedsala 18 û 19'an ev in: Serhildana Bedirxan li Cizîra Botan di sala 1831'an de, Serhildana Bedirxan Osman Paşa û Serhildana Hûseyin Kenan Paşa di sala 1877'an de, Serhildana Bedirxaniyan û Serhildana Xelîlê Remo di sala 1912'an de û Serhildana Haco di sala 1926'an de û Serhildana Yezdan Şêr ûhw... Welatperwerî li Mêrdînê gelek xurt û zinde ye. Gelê Mêrdînê hikm û doliwgeriya mêtîngeran tucaran nepejirandîye. Ew tixûbên ku ji aliyê mêtîngeran hatine danin tucaran nebûne çeper û gelê Mêrdînê, di her delivê de pêwendiyên xwe bi gelê me yê başur re pêşve biriye. Lê mirovên Mêrdînê, ji ber têlên histirî û mayinan jî gelek kehr û zilma dijmin dîtine.

Têkoşîna me ya rizgariya neteweyî, ku li vê Êrdimê pêşve diçe, ji vî alî jî derd û keserên gelê me dipêçe û reya serxwebûnê bo gelê me vedike. Êrdima Mêrdînê, yek ji wan Êrdiman e, ku têkoşîna me ya rizgariya neteweyî pêşemîn pêşve ketiye.

Gava ku Tevergera Rizgariya Netewê Kurdistan di koçbera komeka piçûk de bû, di nav ronakbîran û gundiyan hejar de bingehê xurt ji xwe re avakir. Xebatên pêşîn di bin rêberiya rêhevalên Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Ferhat KURTAY û paşê jî Ahmet KURT, hatin birêve birin. Van hevalan, posîdeyên feodal û burjuwa, posîdeyên burjuwaziya piçûk û nîjadperest ên li ser birên ciwan heya merheleka pêwîst şikandin. Ciwan ref bi ref dihatin nav refên têkoşînê. Têkoşîna Rizgariya Netewê Kurdistan bi lez pêşve ket. Di salên 1978'an û 1979'an de, xebatên şoreşgerî li navçeyên Dêrika Çiyayê Mazî, Kosar, Mistbîn, Midyad û Gercewsê mezin bûn. Girsên gel, tevî xortan û gundiyan, xwe li bin ala têkoşînê komkirin. Mirovên me ber hev hatin û yekîtiyekê afirandin. Pêşveçûnên kuli seranserî welêt xwe şanî dikiran, li Mêrdînê di van salan de gelek pêşveketibûn. Li hemberê van pêşveçûnan mêtîngeran, hêzên xwe yên leşkerî û hêzên xwe yên kevnepereşt û sîxur tevgerandin. Komên reformîst ên Kurdî bin navê UDG xwe

gihandin hevdu û tevî mêtîngeran dest bi Êrîşan kirin, li dijî têkoşîna serxwebûn û azadiyê. Di vê demê de rêkxistina provokasyonê ya bi navê KUK dest bi Êrîşan kir, ku ji hêlekê bi IKP (Partiya Komünîsta Iraqê) ve û ji hêla din jî bi kompradorên feodal û burjuwazên feodal ve girêdayî bû. Di salên 1979'an û 1980'an de, ji ber Êrîşan feodalan û rêkxistina provokasyonê KUK, biqasî 40 şoreşger û welatperwer şehîd ketin. Şoreşgerên mezin ên mîna Ahmet KURT, Selman DOĞRU, Mehmet KURT û Zûlfû TÜRK jî, di domana van Êrîşan de, bi destê mêtîngeran û KUK hatin kuştin.

Lê ji aliyê din, girsên gundî yê hejar û welatperwer bêhtir xwedî li Partiyê derketin û xwe li dora Partiyê civandin. Li hemberê Êrîşan bi mîrxasî xwe ragirtin û singê xwe ji bo her Êrîşê vekirin. Li ser bingeha berxwedana rizgariya neteweyî, Êrîşên mêtîngeran û xulamokên wan di avê de birin û melisandin. Hîma Partiyê ya politîkî û leşkerî bû tîrsa dilê mêtîngeran û hevxeberkarên wan, ji ber ku roj bi roj mezin-tir dibû.

Di bin Êrîşan faşizma 12'ê Êlûnê de jî, girsên gel ên Mêrdînê li ber xwe dan û xwe ragirtin. Partî parastin. Ji bo berhevanîna kadroyan û manevreyî xwepaşvekişandinê Mêrdîn, rîsteka bingehîn û navendî pêşkeşî Partiya me kir. Mirovên Mêrdînê kom bi kom ji hêla mêtîngeran hatin girtin. Ketin bin lêdan û îşkencê. Gelek welatperwer hatin kuştin. Lê dîsa jî gelê me yê li Mêrdînê netirsî. Bîlî hemû Êrîşan, bêbextiyan û revîna rêkxistinên burjuwaziya piçûk, gelê me yê Mêrdînê hogiriya xwe parast û xwe sist nekir. Bîlî hovîtiya dijminan, Berxwedana Gap (25 Êlûn 1980) û Berxwedana Bloka (29 Cotmeh 1980) bûn tîrêjên hevîyê bo gelê me û di ruyê mêtîngeran de mîna zilehekê peqîn. Bi van berxwedanan, li Gapê rêhevalên Mahmut GÜDEN, Mehmet SİNCAR, Mehmet ESEN, Davut TAŞKIN û li Bloka jî rêhevalên Zekî PALABIYIK, Davut ULUÇ, İdrîs AKTAŞ, Hasan ERTAŞ, İsmail DAMAR û Bozan ALAN tevî şehîdên Şikestunê dibûn. Bi posîdeyên şehîdên me, pêşengiya Partiyê me, li ba gelê me mezintir dibû.

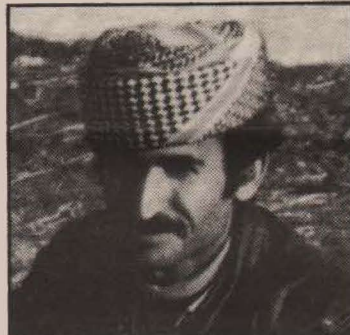
Di salên 1980 û 1982'an de têkoşîn hindekî bê deng û sist ketibû. Di van salan de gelek bêbextî, îxanet û pîkolyên mêtîngeran xwe pêşve xistin. Lê dîsa jî rêkxistinên Partiyê xwe li Êrdima Mêrdînê jiyan û zinde girtin. Di van salan de Partî, li Mêrdînê gavên profesyonel avêt. Kadroyên Partiyê û gelê me, di zindanan de rûmetiya şoreşger parastin. Gelê Mêrdînê, di van salan de gelek şehîd da. Gelek lawên gelê me yê mîna Alaadîn GÜMÜŞ, Omar AKTAŞ û

Ferhat KURTAY

Veli YAŞAR

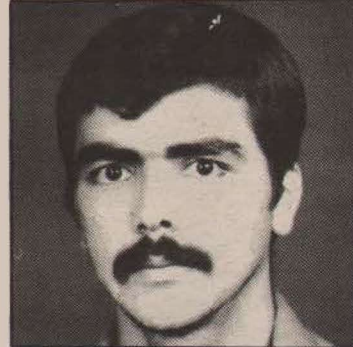

Hamit AVCI

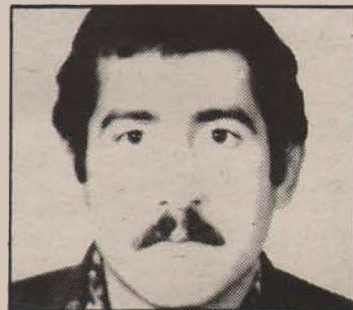
Abdurrahman ÇEÇEN di hingavtînan de li zindanan hatin kuştin. Lê berxwedana gelê me yê welatparêz û kadroyên Partiyê bi van berxwedanan tewaw nedibû. Di zindanan Amedê de rêheval Ferhat KURTAY berxwedan gihand baniyên bilind. Ji wê rojê şûn ve, bêbextî û îxanet li Mêrdînê hat kuştin. Tevergera Rizgariya Netewê Kurdistan xwe li Mêrdînê xweş dagerand û rayên xwe asê kirin.

Berxwedana li Mêrdînê, bi xebata pêşengên û kadroyên Partiyê yê şervanên ji can û dil, roj bi roj berfirehtir bû. Posîdeyên komikên reformîst hatin şikandin. Berxwedana lawên gelê Mêrdînê li derveyî welat jî doma. Tevî 9 rêhevalên xwe Şerîf ARAS û Şehabettîn KURT, di berxwedana li dijî siyonîstên Îsrailê de şehîd ketin. Mîl bi mîl tevî berxwedana Filistinê bûn û rihê birayetiya gelên bindest parastin. Welatperweriya şoreşgerî ya PKK, di berxwedana van rêhevalên me de, xwe gihand naveroka xwe ya enternasyonalîst. Welatperweriya Mêrdînê her babê pîkolî û tîvancê re singê xwe vekir û dûvre jî berxwedana girseyî di zindanan de bilind kir. Di qîşandina xebata şoreşgerî de, daku xwe bigihîne Êrdimên din, Mêrdîn rîsteka (roleka) gelek mezin leyist.

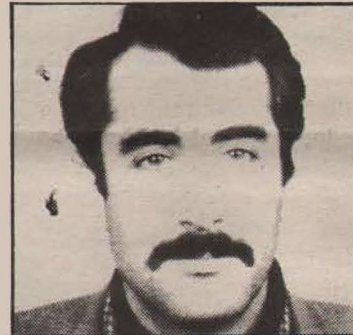
Di meha Tebaxê sala 1982'an de Kongreya PKK a Duwemîn çêbû. Posîdeyên kongrê zû xwe li

M. Emin ASLAN

Hûseyin ALTINTAŞ

Sûleyman ERDEM

ser axa Mêrdînê dagerandin. Komên şoreşger ji ser axa Mêrdînê derbasî teviya Kurdistanê bûn. Di vê barê de Mêrdîn, bû pîreka bingehîn ji bo têkoşîna me.

Em dikarin bi hesanî bêjin, ku Mêrdîn heya niha xebateka heja girtiye ser milên xwe. Bi sedan şoreşger ji vê derê derbas bûne û xwe gihandine hemû herêmên bakura Kurdistanê. Di vir de gelê Mêrdînê yê fîdekar û şoreşgerên ji Mêrdînê barên giran hildan ser milên xwe. Bi derfetên Mêrdînê, biryarên Kongreya Duwemîn biserketin û tevergera vegerîna welat pêkhat.

Di domana vegerîna welat de, lawê gelê Mêrdînê Ferhan ÎL tevî rêhevalê xwe Cevdet GÜNERHAN şehîd ket. Ev herdu rêheval û paşê jî li nêzîkî Cizîra Botan jî rêheval Sûleyman TUGCU şehîd ketin. Ev heval, ji bo derbaskirina komên şoreşvan xebateka mezin hildan ser milên xwe û di vê oxirê de gihan paya şehîdbûnê.

Gava ji hêlekê Mêrdîn dibû pîrek ji bo derbasbûnê û vegerîna welat, ji hêla din jî xebatên rêkxistinî li Mêrdînê bi lez pêşve diçûn. Komên pêşengî haziriya bilindkirina têkoşînê ji nuh ve birêve birin. Komên pêşengî şev û roj xebata xwe kirin. Bîlî hemû Êrîş û provokasyonên dijminan, ev xebat biserketin. Girsên welatperwer xwe li dora Partiyê

civandin. Di vê domanê de jî rêheval Abdulmecit TOKYAY şehîd ket.

Gava roja 15'ê Tebaxê dengê çekên Hilpişkîna Dihê, di sala 1984'an de, xwe bilindkir, çingîniya xwe zû da Mêrdînê. Lêdana ku li Dihê li mêtîngeran ketî, hîkariya xwe bi kûrî li Mêrdînê kola. Li Cizîra Botan, Hezex, Midyat û Gercewsê pêşveçûnên buha derketin holê.

Weke me gotî, welatperwerî li Mêrdînê pir xurt e. Lewma posîdeyên Hilpişkîna 15'ê Tebaxê jî gelek mezin bûn. Gundîyên welatperwer ji nuh ve hişyar bûn, kom bi kom xwe gihandin nav refên têkoşînê. Hişyarbûna welatperwerî ya ku li Mêrdînê peqiya bû, mêtîngeran xist nava tîrseka gelek mezin de. Mêtînger, hêzên xwe yên leşkerî li hinde navçeyên Mêrdînê bichû û tîkûz kirin. Xwestin xebata komên pêşengî birawestînin. Bi vî awahî dixwestin pêşiya pêşveçûnan bigirin. Mêtînger li dijî komên ji 3 an 5 kesan, bi hezaran leşkerên xwe tevgerandin. Xwestin hişyarbûna netewî bikujin, berî ku xwe biqulibîne rêkxistinîya berxwedana netewî.

Di meha Mijdara sala 1984'an de, 800 serbazên dijmin Êrîşî komekî ji rêhevalên me kirin. Rêheval Ziyattîn OZER bi keleşî li ber xwe da û rumetiya mêtîngeran erzan kir. Di vî şerî de Ziyattîn OZER şehîd ket, lê hevalên bi wî re rizgar bûn. Ev berxwedan lêdanek mezin li mêtîngeran xist. Û hişyarbûna rizgariya neteweyî lezand.

Weke li hemû Kurdistanê, di sala 1985'an de, pêşveçûnên şoreşgerî xwe li Mêrdînê jî lezandin. Dewleta Tirk a mêtînger, bi amadekariyên mezin kete sala 1985'an. Bikananên şerê taybetî, heya bê gotin tunde kir û lezand. Ji bo rawestandina Hilgavtina Bihare zagonên mîna Zagona Poşmaniyê û Parêzkariya Gundan derxist û berfireh kir. Tevî derxistina van zagonan, bi hemû azînan xebitîn, ku têkoşîna me ya rizgariya neteweyî nekaribe di mehên biharê de xurttir bibe û pêşve bikeve. Ev bikaranîn, diwartirîn li Mêrdînê ketin karvaniyê.

Di meha Adarê sala 1985'an de Eniya Rizgariya Netewê Kurdistan (ERNK) hate danezane kirin. Damezirandina ERNK bû bersîvek ji bo bikaranînên şerê taybetî yê dijmin. Ev jî jê re delîlek bû, ku Hilpişkîna Bihare wê bi xurtî bêtî bilindkirin û pêşvebirin. Bi damezirandina ERNK, domana Newrozê xwe gihand naverokeka nuh. Di mehên biharê yê pêşemîn de livbaziya jêhatî û serkeftî pêkhatin. Li ser axa Mêrdînê Hilpişkîna Bihare bi livbaziya mezin û dorfireh destpêkir.

Li navçeyên Hezex, Midyad û Mistbînê lêdanên mezin li nandoz, sîxur û nokeran ketin. Yekîtiyên artêşa dijmin gelek mirî li şûn xwe hiştin. Li Cizîra Botan Êrîşek çû ser hêzên polîsî û Êrîşek jî çû ser serleşkerê taburê. Ref bi ref livbaziya pêkhatin û li gelek deran dijmin şikest.

Di meha Adarê sala 1985'an de rêheval Hûseyîn ALTINTAŞ şehîd ket, ku xebateka mezin ji bo pêşvebirina berxwedana domana nû hildabû ser milên xwe û pêşengiya berxwedana Mêrdînê dikir. Piştî vê rûdanê, Hilgavtina Bihare bêhtir hat lezandin. Gelek tîşt ketin destê hêzên şoreşê. Navçeya Hezexê bi tewayî hat vegirtin. Komikên bê-

bext û parêzkarên gundan, sixur û glîkar hatin perçiqandin. Dûvre livbazi xwe dirêjî Mehseretê, Mîdyad û Dêrika Çiyayê Mazî kirin. Ev hersê navçe hatin vegirtin. Çuqas Hilpişkîna Biharê dihat lezandin, hevqas jî dorfirehiya livbaziyan û hejmar livbaziyan mezintir dibûn. Navenda Cizîra Botan hat vegirtin, xwepêşdanên konevanî pêkhatin û belavok hatin belavkirin. Kin bê gotin, livbaziyan nuh û mezin birêve diketin.

Di sala 1985'an de, têkoşin seranser dorfireh bû. Hemû bikaranînan şerê taybetî yên dijmin hatin rûxandin û puçkirin. Çi postdeyên wan neman. Di vê salê de, gundiyan Mêrdînê bêhtir xwe li dora têkoşîna me ya rizgariya neteweyî civandin û hinde rêkxistinî rayên xwe girtin. Lewma ev doman ji her alî ve bû domaneka xurt. Herçuqasî taktîka Partiyê di vê salê de mîna li tevayî Kurdistanê li vê êrdimê jî bi tewayî nehatibû pêkanî jî, pêşveçûnên ku hatibûn afirandin, dîsa jî gelek mezin bûn û pîlana dijmin hatibû xirakirin, ku dixwest di sala 1985'an de têkoşînê bi tevayî birawestîne. Em dev jê berdin ku dijmin karî têkoşîna me birawestîne, herweha nekarî bibe çeperek jî li pêşiya pêşveçûna têkoşîna me.

Têkoşîna me ya rizgariya neteweyî tevî pêşveçûnên pêwîst kete sala 1986'an. Di vê salê de jî hinde gavên giring li herêma Mêrdînê hatin avêtin. Di mehên bihar û havînê de livbazi bi diwarî berdewam kirin. Di serî de Barêgeha Radarê ya NATO li Mêrdînê bû hedefa êrişên pêşmergeyan. Li gelek deran bi sedan livbazi birêve ketin.

Livbaziyan sala 1986'an pêşveçûnên gelek pêwîst bi dest ve anîn. Birekî mezin ji ciwanan xwe gihand nav refên têkoşîna rizgariya neteweyî. Li gora sala 1985'an pêşveçûnên sala 1986'an gelek mezintir çêbûn. Şerê berxwedana çekdarî wusa rayên xwe di axê de dagerand, ku dîsa nekaribin bîn hilkişandin.

Şerê me yê rizgariya neteweyî li Mêrdînê, di vê salê de gavên mezin pêşve avêt. Livbaziyan bihar û havînê, Kongreya PKK a Sêwemîn xweş xurt kirin. Têkoşîna li Mêrdînê bû gaweke wusa, ku bersiva Kongrê da û bû mîzgîniyek ji bo serkeftina Kongrê. Di vê demê de, serleşkerê gelê me yê bi nîrx M. Emîn ASLAN pêşengiya têkoşînê dikir. Livbaziyan bin serokatiya wî, bûn kehniyên pêşveçûnên gelek mezin.

Piştî Kongreya Sêwemîn, bi biryarên nuh livbaziyan rizgariya neteweyî li Mêrdînê, gihan koçberên bilindtir. Kongre karvaniya çar salan ji ber çavan derbas kir û li ser vê bingehe xebatên domana nuh zelal kir. Têkoşin xiste nav xeta taktîkî. Weke li teviya Kurdistanê, li Mêrdînê jî hinde xebatên xurt çêbûn. Partî bera xwe da Mêrdînê jî û livbaziyan rizgariya neteweyî hatin pêşve birin.

Di bin serokatiya rêheval M. Emîn ASLAN, rêhevalên Abdulmecîd TOKYAY, Nîhat ÇERÎ, A. Ganî ERKAN tevî hevalên xwe yê din, li ser bingeha biryarên Kongreya Sêwemîn perwendebûna xwe kutandin û bin dirûşma Meşa Azadiyê bera xwe dan Mêrdînê. Ev koma şoreşgerî xwe gihand êrdima Mêrdînê. Armanca şoreşgeran ew bû, ku li Mêrdînê biryarên Kongra Sêwemîn di jîyanê de bi cih

bînin. Lewma dixwestin Hilpişkîna sala sala 1987'an bi rewşeka mezin bilezînin.

Di havîna sala 1987'an de, bê hejmar daf, êriş û êrişên herifandinê li dijî parêzkarên gundan, artêşa mêtîngeran û hêzên taybetî bi kar hatin. Têkoşîna me di mehên havîn û payîzê de gelek pêşveket. Têkoşîna li Mêrdînê, di vê salê de pêşengiya şerê me ya rizgariya neteweyî kir.

Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan (ARGK), ku di Kongreya Sêwemîn de hatibû damezrandin, li Mêrdînê pêşveçûnên mezin pêkanî û gelek tiştan bi destê xwe ve anî. Gelek welatparêz xwe gihandin yekîtiyên pêşmergeyan. Him hejmara yekîtiyan zêde bûn, him jî naveroka wan dewlemendtir bûn. Yekîtiyan me xweş têkûz bibûn. Têkoşîna me a rizgariya neteweyî, sala 1987'an bi vê nolê qedand û bi haziriyên nuh kete sala 1988'an. Bi dehan xortên ciwan û welatperwer bûn endamên ARGK. Tev hatin perwendekirin.

Di demekê de, ku amedekariyên Hilpişkîna Biharê bi tunde yî dihatin birêvebirin de, li dora navçeya Mistbînê li Çiyayê Bagokê şerekî mezin derket. Yekîtiya pêşmergeyan a jî 53 kesan, ku di bin serokatiya rêhevalên Velî YAŞAR û Mustafa KAPLAN kete şer, keleşiyên mezin şanî kir. Lêdanên herî gewre li dijmin ketin. Dijmin çekên kîmyevî bikaranî. Lê dîsa jî, şerê Bagokê têkoşîna me gihand merhelekî nuh û şerê şoreşê qulibî gengaşiyên dorfireh.

Piraniya endamên yekîtiya pêşmergeyan hîn nuh xwe gihandibûn şoreşê. Tenê bibû mehek, ku ev heval bi şeweyeka aktif tevî têkoşînê bibûn. Belê dîsa jî ev şervan, di bin rêberiya rêhevalên Delfî û Kazim şerekî jêhatî birêve xistin û bi lêdana xwe dijmin gēj kirin, wusa ku dijmin hîn derbeyên wusa di jiyana xwe de negirtibû. Dijmin kete nav tirs û xofê. Ev şervanên ku bi xebateka yek mehî, qehremaniyên wusa birêve xistin, bûn simbol ji bo girêdana bi bîrdaza Partiyê re.

Di meha Adarê de li Dêrika Çiyayê Mazî şerekî din ê mezin derket. Endamê Komîteya Navendî yê PKK rêheval M. Emîn ASLAN, ku serleşkerê berxwedana Mêrdînê bû û 5 rêheval, ku Nîhat ÇERÎ û Abdulmecîd TOKYAY jî di nav wan de bûn, şer kirin û şehîd ketin. Dijminê mêtînger di vî şerî de jî kete nava tengazariyê. Çekên kîmyevî û çekên nola napalmê yê giran bikaranî. Wusa karî şoreşgeran birawestîne.

Şerên li Mistbînê û Dêrika Çiyayê Mazî, ne tenê li Mêrdînê, li teviya Kurdistanê têkoşîna me lezandin. Nola li teviya Kurdistanê, li Mêrdînê jî sala 1988'an, bû saleka mezinbûn û pêşveçûnê. Di mehên havîn û biharê de, bi sedan êriş, daf û êrişên herifandinê pêkhatin. Di vî şerî de, gelê Mêrdînê hinde lawên xwe yê bi nîrx şehîd da. Lê li şûna her şehîdekî, bêhtirî 10 ciwanên nuh xwe gihandin nav refên ARGK. Ala şehîdan, di destê yekîtiyên ARGK de, ber bi kozên cengê yê nuh ve, li baniyan pêl dide û xwe bi delalî dihejîne.

Ji bo şerê me yê rizgariya neteweyî, êrdima Mêrdînê êrdimekî herî pêwîst û giringe. Di salên 1987 û 1988'an de têkoşîna me li Mêrdînê xwe gihand hinde mewziyên gelek buha û bi nîrx.

Di salên pêşiya me de jî, li Mêrdînê wê têkoşîna bo berjewendên gelê me û Partiya me xurttir bibe. Diyare, ku têkoşîna bo şoreşê, xwe li Mêrdînê bi xurtî bingehe kiriye. Gelê Mêrdînê yê welatparêz, wê xweş bizanibe di bin rêberiya rêhevalên

me yê şehîd ên mîna M. Emîn ASLAN, Beşîr TÜRK, Nîhat ÇERÎ, Sûleyman ERDEM, Abdûlhalîm ZEREY, Abdurrahman MOTOR, Abdullah SEVGAT, Hasan ER, Nezir YAVUZ, Aydın BULUT, Hamît AVCI, Sûleyman TUGCU û Bêrivanê

bimeşe û li-ser reya wan a ronak pêşiya xwe ya ku diçe şoreşê rohnî bike.

Di hejmara bê de: WAN

**Karker, şoreşger û demokratên welatparêz ên Kurdistanê!
BANG BO ŞADÎMANIYÊN YEKÎTÎ, SERHILDAN Î BERXWEDANA NETEWÎ**

CEJNA NEWROZÊ

Em, ber bi NEWROZeke nuh ve diçin. Niştîmana me Kurdistan, carek din amedakiriyên xwe dike, ji bo pîrozkirina **“Roja Nuh.” Newroz**, di dîroka Kurdistanê de buye navê ji nuh ve afirbûnê, rizgarbûna jî dîlî û bendewariyê û pêkanîna hikmê netewê me yê resen û mader. Lewma di her sala nuh de, li ser bingeha taybetî û sixletên xwe **Newroz**, tê pîrozkirin û bi vî awahî bêhtir nêzîkî rastiya xwe dibe.

Di vê sala 1989'ê de jî, gava em niha nêzîkî roja cejna **Newrozê** dibin, em dibînin ku Têkoşîna Rizgariya Netewê Kurdistanê, reya ku diçe serxwebûna Kurdistanê û azadiya gelê Kurdistanê kintir kiriye û em bi vê rastiye gelek serbilind û dilo van in. Belê, têkoşîna me ya rizgariya neteweyî bi gavên herî gewre pêşve diçe... Gelê Kurdistanê hişyar dibe, xwe rêkxistin dike û cihê xwe di nav refên şerê şoreşê de digire... Roj bi roj gelê me rewşa xwe di vî şerî de zelaltir dike. Çekên pêşmergeyan qehreman ne tenê li serê çîyan û li gundên Kurdistanê, niha li bajarên Tirkiyê û Kurdistanê jî, di mejiyê mêtîngeran, hevbatkarên û hemû bêbextan de xweş dipeqin. Dirûşmên cengê yê dîliyan şer û gelê me, yê li welat û derveyî welat, dibin gotinên sitranên cengê ji bo pêşmergeyan çekdar. Belê, ev dirûşm, şerê pêşmergeyan me xwedî dikin, ji vî şerî him digirin û bi vê naverokê xwe bilindî asmanên niştîman dikin. Gelê me bi serfiraziyan mezin di sala 1988'ê de biserket. Ji niha ve gavên xurt avêtîye, ku di sala 1989'ê de jî bi serbilindî biserkeve. Giyana hilpişkîna serfiraziya Çiyayê Cudî, mohra xwe li sala nuh jî xist û gav bi gav xwe dilezîne.

Li hemberê van hemû pêşveçûnên serbilindiyê, dijminên Kurdistanê jî roj bi roj hebekî din tengazar dikevin û dimelisin. Tê rabirîn û pişange kirin. Hemû polîtîkayên klasîk, ku jî bo Kurdistanê bi destê xwe ve girtibûn, yeko yeko dimirin. Dijminên netewê Kurdistanê necar mane, ku çavên xwe li çareyan nuh bigerin. Mêtîngerên Tirk ne tenê li welatê me, li derveyî welat jî serjêr diçin; polîtîkaya înkarkirina Kurdistanê ji hêla ezbeniyên wan ên emperyalîst jî, nema tîn pejirandin. Têkoşîna me ya ku bilind buye, xwe gihandîye hemû herêmên Kurdistanê û berfireh buye. Lewma mêtînger jî, ji tîrsa rûxîn û tunebûna xwe, necar mane, ku mîna dinan bi hovî êrişan pêkbinin û serî bidin azînen bê mejî. Weke ku di vê dema dawiyê de li gundê Cinbir navçeya Cizîra Botan xweya kirî, mêtînger gēj û har bûne ji ber tengazariya xwe. Lê eşkereye, ku mêtîngerên dirinde di nav van kirînan xwe de rind difetisin; gelê me nema seriye xwe li ber zîlm û sitemê diçemîne û nema bédengiyê dipejirîne.

Roj bi roj êrişên hêzên emperyalîst jî tîn şikandin, ku arîkariya mezintirîn didin kolonyalistên Tirk. Rastiya ku çî kes û hêz nikare têkoşîna me binkeftî bike, xwe bi gelên cihanê jî daye pejirandin. Hema hemû komplo û provokasyonên ku arîkariya emperyalîzmê digirin, bi hesanî tîn hilweşandin û puç dikevin. Serdestiya viyana berxwedana Partiya me û gelê me, xwe dadimezirîne û basikên xwe li ser welatê me dadigerîne. Ev rastî, bera emperyalîstan daye pîlanên ser bingeha **“otonomiya çandî”** û dixwazin **vê çareserkinê** bi Komara Tirkiyê jî bidin pejirandin.

Avaye, em di nava van pêşveçûnan de, ber bi pîrozkirina cejna **Newrozê** ya sala 1989'ê ve diçin!.. Ne tenê **Newroz**, cejna gelê Kurdistanê ya neteweyî, wê bê pîrozkirin. Herweha sersaliya damezirandina **Eniya Rizgariya Netewê Kurdistan-ERNK** a çaremîn jî wê bê pîrozkirin û sersaliya berxwedana dîrokî ya **Kawayê Hemdemî Mazlum DOĞAN** jî, di sala heftan de wê bibe bîranîna di kûriyên dilên me de.

Roja 21'ê Adarê 1982'an de, di zîndanên Amedê de, rêheval **Mazlum DOĞAN** bi agir berdana canê xwe, çîreya berxwedanê pêxist û cejna **Newrozê** pîroz kir. Bi vî awahî serpehatina gelê Kurdistanê, quliband serpêhatineka berxwedana serdemî. Wê mîkuta ku **Kawayê Hêşînger** di serî **Dehakî** de peqandibû, di serê mêtîngerên Tirk de peqand û mejiyê wan belavkir. Lewma gelê me pêşengê xwe **Mazlum DOĞAN**, bi navê **Kawayê Hemdemî** bi nav kiriye. Di berxwedana nuh de, buye simbol û remza serfiraziya gelê Kurdistanê. Ew tîrêjên agirê, ku ji hêla Wî di zîndanên Amedê de hatibû pêxistin, xwe dirêjî hemû zîndanên li Tirkiyê û Kurdistanê kirin. Roj bi roj tîrêjan, agir geştir kirin. Niha berxwedana Wî xwe gihandîye baniyan xwe. Agirê **Newrozê** yê ku bi livbaziya **Rojîya Mirinê** ya sala 1984'ê hatibû gêşkirin, di **Berxweda Cotmehê** ya sala 1988'ê de xwe gihand hemû zîndan û bera xwe da çar alîyan. Ji bo kolonyalîstan bû agirê dojehe. Lê ji bo gelê me bû agirê dilgermkirinê û zindekirinê, mîna ava jîyanê; hîn jî, ji bo gelê me bi rengê agirê jîyanê pêl bi pêl geşiya xwe didomîne. Agirê ku ji hêla rêheval **Mazlum DOĞAN** hatibû pêxistin, ji zîndan xwe da çîyan, ji çîyan xwe gihand bajar û bi vî awahî rista xwe ya dîrokî her dileyizîne.

Rêkxistina yekîtiya şerê gelê me ya resen û zîkmakî **ERNK**, ku roja 21'ê Adarê 1985'ê damezirî û ji hemû birên gelê Kurdistanê bi hezaran mirovên me kişandîye nav refên xwe û bin ala xwe wan ciwandîye, roj bi roj mirovên me bêhtir rêkxistin dike û wan radike têkoşînê. Bi vê hebûn û hêzbûna xwe **ERNK**, dibe çeka têkoşînê yê girantir di destê gelê Kurdistanê de û postdeyên xwe serdest dike. **ERNK**, yekîtiya mader a karger, gundî, ciwan, jin û rewşenbîrên Kurdistanê ye û yekîtiya van birên gelê me pêşve dibe. Gav bi gav dibe ew sazî ku gelê Kurdistanê xwe avadîke, xwe sazîke û doliwgeriya xwe dadimezirîne. Bi reya **ERNK** gelê me hatina xwe garantî dike û çarenusa xwe bi destê xwe ve tîne. Rastiya gelê azad, di karvaniyê de pêktîne. Gelê Kurdistanê, cara yekemîne ku bi afirandina rêkxistina xwe ya resen ku berpirsiyariya yekîtiya dorfireh dike, di dîroka xwe de serbilind û dilxweş dibe.

Em vê salê **Newrozê**, sersaliya berxwedana rêheval **Mazlum DOĞAN** û damezirandina **ERNK**, ji her salê bêhtir bi hîmeka xurt pîrozdikin û nêzîkî serfiraziye dibin.

Nexwe, ji bo pêldana alên **PKK**, **ERNK** û **ARGK** di baniyan de, em delametên xwe di **Şadîmaniyên Yekîti, Serhildan û Berxwedana Netewî-NEWROZê** de xweştir û bi berpirsiyarî bicih bînin! Em destên xwe ji dil û can biavêjin vatîni û karguzariyên xwe!

**Karker, ciwan, jin û ronakbîrên Kurdistanê!
Hemû welatparêzên Kurdistanê!**

Em, refên Eniya xwe xurttir bikin û bijidînin!

Em, serpêhatina berxwedana xwe ya netewî **Newrozê**, bi navê **Roja Nuh** li gora naveroka wê pîrozbikin! Em, şadîmaniyên **Newrozê** yê ve salê biqulibînin pirekî berxwedanê ya ku nalerize û xwe dirêjî serfiraziyan nuh dike!

Ji bona ku em bibin layiqê têkoşîna rêheval **Mazlum DOĞAN**, **Kawayê** me yê **Hemdemî**, em mezina-hiya Wî ji xwe re bikin rêberiya mezintirîn!

Em gişt, bi girseyî tevî **Şadîmaniyên Yekîti, Serhildan û Berxwedana Netewî-Newrozê** bibin! Ji yek dev û bi yek dengê, em dirûşmên xwe yê serxwebûn û azadiya netewî biqirînin!..

- **Bijî NEWROZ**, serpêhatina yekîti, serhildan û berxwedana me!
- **Bijî Eniya Rizgariya Netewê Kurdistan-ERNK**!
- **Kawayê Hemdemî** rêheval **Mazlum DOĞAN** bê mirin e!
- **Bimirin emperyalîzm, kolonyalîzm û paşverutiya ji her şeweyî!**

**Komîteya Amadekirina Şadîmaniyên NEWROZê
8. Sibat 1988**

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

GERÎLLA LI ŞIRNEXÊ DÎSA LI DIJMIN XISTIN

Erîşeka bi rokêtan çû ser karakolekê / Li Çiyayê Cudî dafek

Di van mehên dawiyê de, gerillayên ARGK bi hilpişkînen mezin lédanên xedar li hêzên dagîrkar û mêtînger dixin. Li Şirnexê roja 6'ê Sibatê, gerillayên ARGK dîsa hinde livbazî duhev pêkanîn û dijmin rastî hundabûnên aborî yên mezin bû. Herweha gelek mirî jî, ji dijmin çêbûne.

Roja 6'ê Sibatê 1989'ê pêşmergeyên ARGK êrîşek birin ser gundê Toptepe navçeya Şirnexê. Avahiyekê, ku berê dibistan û nexweşxane bû û ji bo vî karî dihat bikaranîn, lê paşê ji hêla hêzên mêtîngeran nola karakolekê hat bikaranîn, dan ber agirê çekên xwe. Hêzên mêtîngeran ev der ji xwe re kiribûn navendek û xwe bicîh kiribûn. Avahiya karakolê di êrîşê de, pêşî bi rokêtan hat rûxandin û paşê bi çekên otomatîk li ser dîsa hat reşandin. Serbazên dijmin ketin nava şaşiyeka mezin. Xestî ew jî destên xwe biavêjin çekên xwe, lê ev jî destê wan nehat, ji ber ku pêşmergeyên ARGK hewl nedan wan. Hêzên ARGK paşê bê hundabûn vegeriyên baregeha xwe.

Di êrîşa li ser karakolê de, gelek mirî û birindarên dijmin li şûn man.

Piştî ku karakol hate hilweşandin û dijmin rastî hundabûnên mezin buyî pêve, pêşmergeyên ARGK vî carê jî kemînek li pêşiya hêzên dijmin ên ku derketibûn operasyonan, vegirtin. Di kemînekê de ji lédanên mezin li dijmin xistin. Hêzên dijmin li

Çiyayê Cudî ketin kemîna hêzên ARGK. Pêşmergeyên ARGK bi rokê û çekên otomatîk reşandin ser serbazên dijmin û gelek cemseyên leşkerî herifandin. Di vî kemînekê de cemseyek jî qulibî û hemû serbazên tede mirin. Lê çend mirî an birindarên dijmin hene, hîn diyar nebûye. Belê tê zanîn, ku gelek mirî û birindar hene. Hêzên ARGK bi çalakî û bê hundabûn vegerî baregeha xwe.

Pêşmergeyên ARGK bi livbaziyan xwe yê ref bi ref Kurdistan bo dijmin dikin dojehek û giyana rabûna gelê me jî roj bi roj xurttir dikin. Têkoşîna me li Şirnexê bi şeweyeka dorfîreh pêşve çuye. Giyana lêxistina li dijmin li Şirnexê bi şeweyeka tund, pêşve diçe û berpirsiyariya Partiya me xweş xwe serdest dike.

Mêtînger zivîstana sala 1989'ê nola tune kirina PKK ji xwe re şîrovê dikiran. Ji bo pêkanîna vî armanca xwe, amadekariyên qirkirinan û operasyonên xwe yê leşkerî lezandin. Lê gava lédanên ARGK li wan ketin, vî carê ketin nava gējîyeka kûr. Niha mêtînger gav bi gav bêhtir ber bi tunebûna xwe ve diçin.

Gerillayên ARGK niha, ji alîkî amadekariyên xwe ji bo Hilpişkîna Biharê pêşve dibin, ji aliyê din jî di nav gelê me de xebatên rêxistinîyê kûr dikin. Ji aliyek jî êrîşî dijmin dikin û derfeta jiyanê ji bo wan li Kurdistanê nahêlin...

Kampanya hevkarîya Kurdên konevanî yê li Almanya Rojava girtî ne, didome

Livbaziyan hevkarîya şoreşgerên konevanî yê Kurdistanî, ku li Almanya Rojava girtî ne, berdewam dikin. Weke ku me di hejmarên Berxwedanê yê bihurî de dabû xweyakin, Kurdên konevanî yê şoreşger dest bi xwebirçîştinê kiribûn û piş-

tf, ku hinde daxwazên wan hatibûn pejirandin, dawî bi livbaziya xwe jî anîbûn. Lê ev nayê wê manê, ku emperyalîzma Almanya Rojava bikaranîna xwe yê dij-demokratî rakirîye û dawî bi pikoliyan anîye.

Dûmahîk di rûpela 20'an de

Hovîtiyeka nuh a dewleta Tirkî mêtînger: "NEVALA KASABAN"

- Cesedên kesên ku li Sêrtê û derdorên Sêrtê di îşkencê de û têkoşerên ku di şer de hatine kuştin, mêtîngerên faşîst diavêjin sêrgoya belediya Sêrtê, ku bi navê "Nevala Kasaban" binase.
- Ev hovîtiya derî-mirovayeti ya dewleta Tirkî mêtînger, bi dijarî û berfirehî tî protestokirin. Awira gelemperîya gelên cihanê, dengê xwe li dijî vî hovîtiyê radike.

Nûçeyên li ser vî buyerê, ku mêtînger piştî kuştina şoreşger û welatperweran li Sêrtê wan diavêjin sêrgoya bi navê "Nevala Kasaban", di kovara "2000'e Dogru" de bi firehî hatin belav-

kirin. Kovar, encamên lêkolîn û hevdiîtinên nûçegihandkarê (muhabir) xwe jî, ku li Sêrtê biriye serî, weşandiye. Nûçegihandkar, bi mirovên ku li dora "Nevala Kasaban" danîşvanin axif-

tiye û danîşvan tev gotîne, ku neval bi cesadan tîjiye. Kovar gotînen danîşvanan jî di nûçeyên xwe de nivîsandîye.

Piştî ku kuçîkek (seg) lingekî *Dûmahîk di rûpela 19'an de*

Ji hezar kesî pênc kes, cezayên hepsê girtin

Piştî ku bêbext Recep Tîrîl xwe da destê yekîtiyên artêşa faşîst û gliya mirovên me kirî, mêtînger dest bi operasyonên leşkerî kirin û bêhtirî 1.000 mirovên me li herêma Garzanê, bajarên Îlloh, Qubîn, Misric, Farqîn û Şirnexê girtibûn. Ji van kesan tenê 6 kes, mêtîngeran, derxistin pêşiya dadgehên xwe. Ji van 6 kesan jî 5 kes cezayên hepsê girtin û wan şiyandin girtîgehê.

Di operasyonên bin navê "Operasyonên lédana li PKK" de, li dora Îllohê tenê dora 1.000 mirovên me hatibûn girtin. Waliyê mêtînger, di domana operasyonan de, daxweyanîyên babetî

yên mezin dikir û navan li xwe dida. Mirovên me yê dihatin girtin, jî lédan û îşkencan derbas dikiran. Mirovên me rastî bikaranîna derî-mirovayeti û dijarwar bûn.

Ji ber îşkencên dijarwar û girtînen dorfîreh, gelek deng bilind bûn. Waliyê mêtînger necar ma, ku hinde daxweyanîyan çêke. Wusa digot, "Kesên tî girtin endamên PKK ne." Gotînen xwe didomand û digot, "Rêxistina PKK li bajaran har rûxandin..." û h.w. Bi vî awahî waliyê mêtînger, dixwest bêje, ku operasyon baş biserdikevin û di karê xwe de jêhatî ne. Lê dûvre mêtîngerên Tirk tenê 6 kes derxistin pê-

şiya dadgehên xwe. Bi vî awahî dîsa nekarîn, derew û sextekariyên xwe biveşêrin.

Welatperwerên bi navên Mehmet Ozgenç, Ramazan Şad, Ahmet Argin, Şeref Duran, Şakir Ekinci û İzzet Yalman derxistin pêşiya Dadgeha Parastina Dewletê (DGM). Dadgah biryara berdana İzzet Yalman da û yê din şiyand girtîgehê.

Bêhtirî 1.000 mirovî hatibûn girtin. Lê weke em dibînin, karîna tenha 6 kes derêxin pêşiya dadgehên xwe. Ji vir eşkere dibe, bi çî awahî "PKK rûxandin e." Diyarê, ku bi çî awahî nikarin bigihin vî armanca xwe.

Daweya PKK navçeya Dêrika Çiyayê Mazî berdewam kir

Ev daweyê di Dadgeha Parastina Dewletê li bajarê Amedê çêdibe. 9 endamên PKK, ji koma Dêrika Çiyayê Mazî, roja 7'ê Sibatê 1989'ê derêxistin pêşiya dadgeha mêtînger. Di domana pirsyariyên çêbuyin de, girtî hatin guhdarî kirin.

Guhdarî kirin hîn berdewam dikin. Di rojên pêşiya me de jî, emê jî vî daweyê bibihîsin. Niha pirsyarî û xebatên din tîna birêvebirin.

TERORA LI KURDISTANÊ YA MÊTINGERAN LI WELATÊN EWRUPÎ TÊ PROTESTO KIRIN

Ji roja 28'ê Kanûnê 1988'ê vir ve, mêtîngerên Tirk bin navê "Operasyona Yekîtiyê" dest bi êrîşên xwe yê nuh li dijî gelê Kurdistanê kirine. Gundîyên hejar di qadên gundan de lihev dicivînin û wan didin ber lédan û hingavtîne. Nimûneyek rind ji bo hovîtiya wan li gundê Cinbir navçeya Cizîra Botan derketibû holê. Di hejmara Berxwedanê ya berî niha de me li ser buyerên Cinbirê bi firehî nivîsî bû.

Dijmin niha dixwaze gundîyên Cinbirê koçber bike. Lê bersiva gundîyan heya niha dibe ev: "Ev axa me ye û warê me ye... Çi kes nikare me ji vir rake..." Bilî hemû pikoliyan gundîyên Cinbirê dûvê rûdanan bernedane û bi hogirî li ber xwe didin.

Terora rejîma Tirk a faşîst û kirînen li Cinbirê ji hêla gelek derdor û saziyan bi xurtî hat û tî protestokirin. Hinde saziyên mêtîngeran bixwe necar man ku dengê xwe hildin. Berpirsiyarên bal-yozxanên biyanî yê li Tirkîyê jî li ser buyeran rawestî. Rojname, radyo û televîzyonên Ewrûpî buyerên li Cinbirê bi firehî belavkirin.

Welatperwerên Kurd û demokratên ji Tirkîyê jî yê ku li Ewrûpa dijîn, dengê xwe bi xurtî bilind kirin. Welatperwerên Kurd livbaziyan protesto yê ref bi ref birêvexistin. Livbaziyan ku heya niha gihane rojnameya me Ber-

xwedan ev in: **Bilefeld-Almanya Rojava:** Bi armanca protestokirina pikoliyên Komara Tirk û bikaranîna derî-demokratîk ên Almanya Rojava, roja 30'ê Çile 1989'ê, bêhtirî 60 zarokên Kurd ên dibistanan, dibistanên xwe boykot kirin. Bav û dayikên zarokan, sedema boykotê bi nameyekê gihandin berpirsiyarên dibistanan.

Paşê 80 welatperwerên Kurd tevlî zaro, jin û mêran avahiya belediyê vegirtin. Welatperweran, ji ber ku serekê belediyê ne li wir bû, daxwazên xwe gihandin arîkarvanê wî. Arîkarvanê serekê belediyê, nameyek bo Dadgeha Bilind li Düsseldorfê û nameyek bo Komara Tirk şiyand.

Rojnameyên bi navên "Westfalen Blatt", "Neue Westfälische Zeitung" hatin cihê rudanê û hevpeyvîn çêkirin. Ev herdu rojname û rojnameya "Stadt Blatt" nivîsên fireh belavkirin.

Hannover-Almanya Rojava: Roja 2'ê Sibatê 1989'ê, 25 dilxwazên ERNK bankayên Tirkîyê yê bi navên "Akbank" û "Pamukbank" vegirtin. Piştî ku daxwaz hatin pejirandin û rojname hatin cihê buyerê, dawî bi livbaziyan jî hat. Nêzîkî 700 belavokên bi Almanî û Tirkî jî, li derve hatin belavkirin.

Dûmahîk di rûpela 21'an de

Di daweya daxwaznamê de bo her kesî 5 sal cezayên hepsê

Dadgehên mêtîngeran kirînen xwe yê civanokî û keşmerî, bi navê dad û mafdariyê berdewam dikin. Yek ji van kirînan di Dadgeha Parastina Dewletê de li bajarê Meletî, derketê holê.

12 dîliyên şer endamên PKK, ku heya dawîya jiyanê cezayên hepsê girtine, rastî daweyeka nuh bûn. Di vî daweyê de, di dermafê her yekî 5 sal cezayên hepsê diyar bûn.

Dîliyên şer ji bo protestokirina bikaranîna û balkişandina li ser kêş û pirsîgiran, daxwaznameyek gihandibûn ber-

pirsiyaran. Ji ber vî daxwaznamê, bi hiceta ku bangeşîya kêrîkêrîkirinê dikin, daweyek nuh ji hêla mêtîngeran, hat destpêkirin. Dîliyên şer ên ku daxwaznamê (dilekçe) dabûn ev in: Mehmet Aslankılıç, Ahmet Payam, Hayrullah Kûçûkatalay, Azîz Ongeyîk, Ferîd Barut, Fazlî Yilmaz, İrfan Ural, Mustafa Ak, Ertugrul Ozkûrkçüler, Semih Dînc, Ferhat Gûllû û Eyûp Akdag.

Ev daweyê roja 7'ê Sibatê di DGM de çêbû. Dadvan, li dermafê her dîliyê şer, 5 sal cezayên hepsê da.